

အိမ်ထောင်ရေး

ပထမအကြိမ်

FIRST LOVE
IVAN TURGENEV

BURMESE
CLASSIC
.COM

အချစ်ဦး

ဖေမြင့်

မြန်မာပြန်သည်

I.S. TURGENEV

FIRST LOVE

စာပေလောကစာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။
[ဖုန်း-၂၅၅၁၆၆]

[တစ်အုပ် ၅၀ ကျပ်]

၂၀၀၈

စာအုပ်စာအုပ်: စာနယ်ဇင်း

ကြိုတင်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြု အမှတ်

[၂၇၁/၉၇ (၅)]

စာအုပ်စာအုပ်: မျက်နှာပုံ:

ကြိုတင်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြု အမှတ်

[]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ

ခေတ်ပေင်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်

(၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် - ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၈

ဒုတိယအကြိမ် - ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၇

စာအုပ်မျှပ်

ကိုဖြင့်

ဦးကြည်ဝင်း(၁၁၁၂၉) ဝင်းစာပေ

အမှတ် ၃၄၈၊ ဗညားဒလလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေ၍

ဒေါ်ခင်လှ (၁၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်သည်။

တူရဂေညက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍

တူရဂေညက်၊ ဒေါ်စတိုယက်စကီးနှင့် တော်စတိုင်းတို့သည် ရှားဝတ္ထုလောက၏ အကြီးအကဲသုံးယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကမ္ဘာ့စာပေသမိုင်းဆရာတို့ ဆိုလေ့ရှိသည်။ ယင်းတို့၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရှားစာပေသည် ကြွယ်ဝ ပြည့်စုံလာရသည်။ ရှား လူမှုဘဝ၊ ရှား အတွေးအခေါ်နှင့် ရှား စာပေကို ကမ္ဘာ့က သိလာရသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

ထိုသုံးဦးအနက် ကမ္ဘာ (အနောက်ဥရောပ)၌ ရှေးဦးစွာ အသိအမှတ်ပြုခံရသူကား တူရဂေညက်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်စတိုယက်စကီး၏ ဝတ္ထုများမှာ ပြင်းပြ စူးရှသည်၊ ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းသည်။ တော်စတိုင်း၏ ဝတ္ထုများက လေးနက် နိုင်မာသည်၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်။ တူရဂေညက်ကမူ ယင်းတို့လောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်း လျှို့ဝှက်နက်နဲခြင်း မရှိသော်လည်း သူ့စာများတွင် ရိုးသားလှပခြင်းဂုဏ် ရှိသည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ စရိုက်သဘာဝနှင့် ယင်းတို့အပေါ်တွင် အခြေခံသည့် မိမိ၏ အတွေးအမြင် အယူအဆများကို ရှင်းလင်း

ပီသအောင် ဖော်ပြနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိရှိသည်။ ရှုရှားနှင့် အနောက်ဥရောပကို ကူးချည်သန်းချည် သွားလာနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်အလျောက် မိမိတို့လူမျိုး၏ သဘာဝသဘာဝနှင့် အခြား ဥရောပသားတို့၏ သဘာဝသဘာဝ၊ မိမိလူမျိုး၏ ဘဝအခြေအနေနှင့် အခြား ဥရောပသားတို့၏ ဘဝအခြေအနေ များကို နှိုင်းယှဉ် သိမြင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဝတ္ထုများ၌ ရှုရှား ဝေလေ့ ရှုရှားဘဝကို ရေးဖွဲ့သည့်အခါ သူတစ်ပါး သိလွယ် နားလည်လွယ်အောင်၊ သူတစ်ပါးလူမျိုး၏ ရင်၌ ထိခိုက် ခံစားရအောင် လှပစွာ ရေးဖွဲ့ခြယ်မှုန်းနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တူရဂေညက်သည် ရှုရှားလူမျိုး၊ ရှုရှားစာပေအား အနောက်ကမ္ဘာနှင့် ထိထိရောက်ရောက် စတင် မိတ်ဆက်ပေး ခဲ့သူ ဖြစ်သကဲ့သို့ အနောက်ဥရောပ၌ ထွန်းကားနေသည့် လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ အတွေ့အမြင်သစ်များကို ရှုရှား ပြည်သို့ ပထမဆုံး အလေးအနက် တင်သွင်းပေးခဲ့သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

တူရဂေညက် (အိဗန် ဆာဂါယော့ဗစ် တူရဂေညက်)ကို ရှုရှားပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ ဆိုရိုယိုလ်မြို့ကလေးတွင် ၁၈၀၈ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၈ ရက်နေ့၌ မွေးဖွားသည်။ ညီအစ်ကို သုံးယောက်အနက် အလတ် ဖြစ်သည်။ ဖခင်မှာ မြင်းတပ်ဗိုလ် ဖြစ်၍ တပ်မဟော်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့ သည်။ မိခင်ကမူ ချမ်းသာသော မြေရှင်မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက် လာသူ ဖြစ်သည်။ မြေကျွန် ထောင်ပေါင်းများစွာနှင့် မြေယာ ၈၀၀၀၀၀၀ ကြောက်မြားစွာတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့သကဲ့သို့ မြေရှင် တို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောစိတ်ထားများကိုလည်း အမွေ

ဆက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မြေကျွန်များအပေါ်၌သာမက သား သမီးများအား ဆုံးမသည့်နေရာ၌ပင် အလွန် ညာတာမူကင်းလှ သည်ဟု ဆိုပေသည်။ ဖခင်မှာ အိမ်တွင်းရေး၌ စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသူ၊ ဩဇာလည်းမရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်ထက် ခြောက်နှစ်မျှငယ်ပြီး၊ ဇနီးသည်၏ ကြွယ်ဝသော အမွေအနှစ် များကိုမြင်၍ လက်ထပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ လူက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း သန်သန်စွမ်းစွမ်း ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားပီသသော ရုပ်လက္ခဏာမရှိ။ မိန်းမဆန်ဆန် ပျော့ညံ့ညံ့ဟန်မျိုးရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် နောက်ပိုင်း၌ ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းသဖြင့် တူရဂေညက် အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

တူရဂေညက်ငယ်စဉ်က စပယ်စကိုဇယာဒေသရှိယာမြေ ခံအိမ်ကြီးတွင် ကြီးပြင်းရသည်။ ကိုးနှစ်သား အရွယ်တွင် မော်စကိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သည်။ ထို့နောက်၌ ရှုရှား လူကုထံတို့ ထုံးစံအတိုင်း မြို့ပေါ်တစ်လှည့် တောနယ်တစ်လှည့် ရာသီ အလိုက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။ မော်စကို၌ ရှေးဦးစွာ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား လက်ခံသည့် အလွတ်ပညာသင် ကျောင်းများတွင် ပညာသင်ကြားသည်။ ထို့နောက် အိမ်မှာပင် ကိုယ်ပိုင်ဆရာများနှင့် သင်ယူရသည်။ အဓိကအားဖြင့် ပြင်သစ် နှင့် ဂျာမန် ဘာသာစာများကို သင်ကြားရသည်။ ပြင်သစ်စာ မှာ ရှုရှားပြည်၌ အလွန် တွင်ကျယ်လျက်ရှိ၍ ထိုခေတ် ရှုရှား လူကုထံလောက၌ ပြင်သစ်စာ ပြင်သစ်စကားမတတ်လျှင် လူရာမဝင်သလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရှုရှားစာကိုမူ တူရဂေညက် သည် မြေကျွန်များထံမှ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပေ သည်။

ထိုနောက်တွင် မော်စကိုတက္ကသိုလ်၊ စိန့်ပီတာဘတ် (ယခုလီနင်ဂရက်) တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ကြားပြီး အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် ဂျာမနီပြည် ဘာလင်မြို့သို့ သွားရောက်ကာ ဘာလင်တက္ကသိုလ်၌ ဒဿနိကပညာရပ်များ (အထူးသဖြင့် ဟေဂယ်လ်၏ အတွေးအခေါ်များ) ကို လေ့လာဆည်းပူးသည်။

နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာပြီးနောက် အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် အမှုထမ်းအဖြစ် တစ်နှစ်ခွဲမျှ လုပ်ကိုင်သည်။ သို့သော် အလုပ်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ စာပေဘက်တွင်သာ ထက်သန်လျက် ရှိပေသည်။ တူရဂေညက်၏ စာပေဘဝမှာ ကဗျာနှင့် စသည်။ ကဗျာစာအုပ်များ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၍ သူ့ကဗျာများကို ထိုခေတ်က ရုရှားစာပေလောကတွင် အလွန် ဩဇာကြီးမားသော စာပေဝေဖန်ရေးဆရာကြီး ဗီးလင်းစကီးက ချီးကျူးခဲ့သည်။ သို့သော် ကဗျာဘက်၌ ရေရှည်တည်တံ့သော အောင်မြင်မှုမျိုးကား မရရှိခဲ့ပေ။

စာပေနယ်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ဝင်ရောက်နိုင်ရန် အတွက် အစိုးရအလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်သည်အခါ မိခင်နှင့် စကားများသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တူရဂေညက်သည် ပေါ်လင်းဂါဆီယာအမည်ရှိ ပြင်သစ်အဆိုတော် ဇာတ်မင်းသမီး တစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးအကျွမ်းဝင်လျက်ရှိရာ ထိုအတွက်လည်း မိခင်က သဘောမကျပေ။ တူရဂေညက်မှာ အသုံးအစွဲကြီးသူ ဖြစ်၍ အစိုးရအလုပ် ဝင်လုပ်နေစဉ်မှာပင် မိခင်ထံမှ အထောက်အပံ့များစွာ ရယူခဲ့သူဖြစ်ရာ မိခင်က မပေးမကမ်းဘဲထားသည့် အခါ၌ ဆင်းဆင်းရဲရဲ တောတေပေပေ နေရလေသည်။ သို့သော် ၁၈၄၈ ခုနှစ်တွင်မှ မိခင်ကွယ်လွန်သဖြင့် အမွေအနှစ် အမြောက်အမြားရရှိကာ လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

တူရဂေညက်သည် တစ်သက်ပတ်လုံး အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ပေ။ တစ်ခါ၌ သူနှင့် နီးစပ်သော သားချင်းတစ်ဦးထံမှ မြေကျွန်မကလေးတစ်ယောက်ကို ဝယ်ယူကာ တစ်နှစ်တာမျှ တရားမဝင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်။ သူမနှင့် နောက်ထပ် ဆက်ဆံခြင်း မပြုတော့သော်လည်း ထိုစဉ်က ရခဲ့သည့် သမီးငယ်ကိုမှ ကောင်းစွာ ပညာသင်ကြားပေးပြီး အိမ်ထောင် ကျသည်အထိ ကြည့်ရှု ခောင့်ရှောက်ခဲ့ပေသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝ၌ အစွဲလမ်းရဆုံးသူကား ပေါ်လင်းဂါဆီယာ (နောင်တွင် မစ်ဗီယာဒိုး) ဖြစ်သည်။ ပေါ်လင်း အပေါ် ထားရှိသော အချစ်မှာ ဖိုမ ဆက်ဆံရေးမပါသည့် စိတ္တဇ အချစ်သက်သက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပေသည်။

တူရဂေညက်၏ ပထမဆုံး ထင်ရှားသော လက်ရာကား စာရေးဆရာကြီး နိုကရာဆော့စ်၏ 'ခေတ်ပြိုင်' မဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၈၄၇ မှ ၁၈၅၁ ခုနှစ်အထိ အခန်းဆက် ထည့်သွင်းခဲ့ပြီး ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် လုံးချင်းအဖြစ် ထုတ်ဝေသည့် 'မုဆိုးတစ်ဦး၏ ရှုမြင်ချက်များ' (Hunter Notes) သို့မဟုတ် (A Sportsman's Sketches) အမည်ရှိ ဝတ္ထု ဆောင်းပါးများ ဖြစ်သည်။ ရုရှား ကျေးလက်တောရွာဘဝကို သရုပ်ဖော်သည့် အရေးအဖွဲ့များဖြစ်၍ စာအုပ်အမည်က ရိုးသလို ထင်ရသော်လည်း တကယ်၌မူ ရုရှားမြေယာစနစ်ကို ထိထိမိမိ ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ရုရှားမြေကျွန်တို့၏ ဘဝကို လူသားအချင်းချင်းအဖြစ် ကိုယ်ချင်းစာနာစွာ ရှုမြင် ရေးသားထားရာ ဤသည်ပင်လျှင် မြေကျွန်စနစ် ကြီးစိုးရာ ထိုခေတ် ရုရှားပြည်၌ တော်လှန်သော အတွေးအမြင်တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။ အမေရိကန်ပြည် နိုဂရီးတော်လှန်ရေးတွင် ဟဲရိုယက်

ဗီချာစတိုး၏ 'ဦးလေးတွမ်၏ တဲကလေး' (Uncle Tom's Cabin by Harriet Beecher Stowe) ဝတ္ထု ဩဇာကြီးမားသကဲ့သို့ ရှုရှား မြေကျွန်စနစ် ပျက်သိမ်းရေးတွင် မှဆိုးတစ်ဦး၏ ရှုမြင်ချက်များက များစွာ ရိုက်ခတ်လွှမ်းမိုးခဲ့ပါသည်။

၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် နာမည်ကျော် ရှုရှားစာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ နီကိုလေဂိုဂိုးလ် ကွယ်လွန်လေသည်။ တူရဂေညက်သည် ဂိုဂိုးလ်အား ရှုရှားနိုင်ငံ၏ လူနေမှုစနစ်ကို အထူးဝီပြင်စွာ ဝေဖန်နိုင်ခဲ့သည့် စာပြောင်ဆရာကြီးအဖြစ် ဂုဏ်ပြုချီးကျူးသော စာတစ်ပုဒ်ရေးသားလိုက်ရာ ထိုအတွက် တစ်လမျှ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရပြီး၊ ၎င်း၏ နောက်တွင် သူပိုင်ယာမြေများရှိရာ စပတ်စကိုယေဒသ၌ အကျယ်ချုပ်သဘောသွားရောက် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ စပတ်စကိုယေတွင် တစ်နှစ်ခွဲမျှနေပြီးနောက် မော်စကိုမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် အခါ၌မူ တူရဂေညက်မှာ ရှုရှားစာရေးနယ်တွင် အရှိန်အဝါကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

တူရဂေညက်၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သော 'ရုဒင်' (Rudin) ဝတ္ထုမှာ ၁၈၅၆ ခုနှစ်တွင် ထွက်လာသည်။ ရုဒင်တွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ဆော်လုန်ရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘာလင်တွင် တူရဂေညက် ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့သည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို စံထားရေးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ၁၈၅၈ ခုနှစ်ထုတ် 'လူကုတ်တစ်သိုက်' (A Nest of Gentlefolk) ဝတ္ထုတွင်မူ ရှုရှားမြေပိုင်ရှင်များအကြောင်း သရုပ်ဖော်ရေးသားထားသည်။ 'အရုဏ်ဦး' (On the Eve) (၁၈၆၀) ဝတ္ထုမှာ ရရှိအံ့ဆဲဆဲဖြစ်သည့် မြေကျွန်များ၏ လွတ်လပ်ရေး (၁၈၆၁)ကို ရည်ညွှန်းထားပေသည်။

၁၈၆၂ ခုနှစ်တွင် တူရဂေညက်၏ အထင်ရှားဆုံး လက်ရာဖြစ်သည့် 'သားအဖများ' (Fathers Adn Sons) ဝတ္ထု ထွက်လာသည်။ သားအဖများဝတ္ထုမှာ အမည်က ညွှန်းဆို ထားသည့်အတိုင်း ရှေးလူကြီးများ၏ အယူအဆနှင့် ဆော်သစ်လူငယ်တို့၏ အတွေးအမြင်သစ်များအကြား ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားပုံအကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထု၌ အဓိကဇာတ်ဆောင် ဗာဇာရော့စ်မှာ တူရဂေညက်နှင့် ဂျာမနီပြည်တွင် ရင်းနှီးဖူးသူ ဆရာဝန်တစ်ဦးကို အခြေပြု ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗာဇာရော့စ်သည် သဘာဝတရားနှင့် သိပ္ပံပညာကိုသာ ယုံကြည်သူ၊ နတ္ထိကဝါဒအမြင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သားအဖများ ဝတ္ထုမှာ ကျော်ကြားရိုက်ခတ်မှု ရှိသော်လည်း ဝတ္ထုထဲက ဗာဇာရော့စ်အား သမားရိုးကျ သမားများက သူပုန်ဟု မြင်ကြသကဲ့သို့၊ ပညာတတ် လူတန်းစားများနှင့် တော်လှန်ပြောင်းလဲရေးသမားများကလည်း ဗာဇာရော့စ်သည် မိမိတို့အား သရုပ်ပျက်အောင် ရေးဖြယ်ထားသော ကာတွန်းရုပ် ဖြစ်သည်ဟု မြင်တင်ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။ တူရဂေညက်သည် မိမိကိုယ်ကို ယင်း ဒုတိယအုပ်စုထဲကလူအဖြစ် မှတ်ယူထားခဲ့ရာ မိမိလူများကိုယ်တိုင်က ဝေဖန်ကြခြင်းအတွက် အတော်ပင် ထိခိုက်ခံစားခဲ့သည်။ သို့နှင့် သူ၏ နောက်ပိုင်းကာလများတွင် အနောက်ဥရောပ (ပြင်သစ်နှင့်ဂျာမနီ) ၌သာ အဓိကနေထိုင်ပြီး ရှုရှားပြည်သို့မူ ရန်ပုံငွေရရှိမှသာ ပြန်လာလေ့ရှိတော့သည်။

ဥရောပ၌ သူ့အား သရုပ်မှန်ဝါဒီ စာရေးဆရာများက အထူးသဖြင့် လက်ခံကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ဖလောဘဲယား၊ ဝွန်ကို၊ ဒေါ်ဆား၊ ဇိုလာ စသည့် နာမည်ကျော် ပြင်သစ်စာရေးဆရာများနှင့် အလွန် အကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးကာ အုပ်စုကလေးတစ်ခု

ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၈၇၈ ခုနှစ် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့၌ ကျင်းပသည့် နိုင်ငံတကာ စာရေးဆရာများ ညီလာခံ၌ တူရဂေညက်အား ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြောက်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် အင်္ဂလန်ပြည် အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်ကလည်း သူ့အား ဂုဏ်ထူးဆောင် ဥပဒေပါရဂူအဖွဲ့ ချီးမြှင့်အပ်နှင်းခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြား၌ အသိအမှတ်ပြု ခံနေရသော်လည်း တစ်ဘက်တွင်မူ ရုရှားပြည်မှ ကျော်ကြားလာသည့် ဒေါ့စတိုယက်စကီး၊ တော်စတိုင်း စသူတို့နှင့် အကြီးအကျယ် မသင့်မတင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီမှာနေထိုင်ပြီး ရုရှားဝတ္ထုရေးသူ ဖြစ်သဖြင့် လက်တွေ့ ရုရှားလူမှုဘဝနှင့် ကင်းကွာသည်ဟု ဝေဖန်ခြင်း ခံရသည်။

နောက်ပိုင်းကာလ သူရေးသောဝတ္ထုများအနက် 'မီးခိုး' (Smoke)(၁၈၆၇) နှင့် 'မြေရိုင်း' (Virgin Soil) (၁၈၇၇) တို့သည် ထင်ရှားသည်။ 'မီးခိုး'ဝတ္ထုမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်ကြားတွင် တွေ့ဝေပျက်စီးနေသည့် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူတစ်ဦး အကြောင်းရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၍ 'မြေရိုင်း'ဝတ္ထုမှာမူ မအောင်မြင်သော စိတ်ကူးယဉ် တော်လှန်ရေးသမားတို့အကြောင်း ဝေဖန်ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တူရဂေညက်၏ အလတ်စားဝတ္ထုရှည်များထဲတွင်မူ အထင်ရှားဆုံးမှာ 'အချစ်ဦး' (First Love) (၁၈၆၀) ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အချစ်ဦးဝတ္ထုမှာ တူရဂေညက်၏ ငယ်စဉ်ဘဝအတွေ့အကြုံများအပေါ် များစွာ အခြေပြု ရေးသားထားခြင်းဖြစ်၍ တူရဂေညက်ကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဝတ္ထုဟု ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ဝတ္ထုထဲက သူ့မိခင်မှာ အပြင်မှာထက် ပျော့ပျောင်းနေပြီး၊ ဖခင်ကိုလည်း သူ့ရှိစေချင်သည့် အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ပေးထားသည်ဟု ဝေဖန်သူတို့က ဆိုကြပါ

သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ တူရဂေညက်သည်ကား နုနယ်ပျိုမျစ်သူတို့၏ အချစ် အလွမ်း ခံစားမှုများကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ အလွန် ပြောင်မြောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဝေဖန်သူအများတို့ သဘောတူညီကြပေသည်။

၁၈၈၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့အနီးရှိ ဗူဂီမာမြို့ကလေး၌ တူရဂေညက် ကွယ်လွန်သည်။

သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က အနောက်ဥရောပ ဆန်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် လွမ်းမိုးနေသည့် ရုရှားပြည်၌ အနောက်ဥရောပ ဆန်သူတစ်ဦးအဖြစ် အပြင်းအထန် ဝေဖန်ခြင်းခံခဲ့ရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူ့စာများကို သူ့တိုင်းပြည်က တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုလက်ခံလာခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာ့စာပေနယ်၌လည်း သူ့အား အစဉ်တစိုက် တန်ဖိုးထား လေးစားခဲ့ကြပေသည်။ ကမ္ဘာ့စာပေလောကတွင် ထင်ရှားသည့် အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဟင်နရီဂျိမ်း၊ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာမကြီး ဗာဂျီးနီးယား ဝုပဲ စသူတို့က တူရဂေညက်အား ဝတ္ထုအရေးအဖွဲ့အတတ်ပညာ၌ ထူးချွန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ဝေဖန်ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဟဲမင်းဝေကမူ စာရေးသင်စ လူငယ်များအတွက် ဖတ်ရန်စာအုပ်များ ညွှန်းပေးရာ၌ အခြားနာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးများ၏ စာအုပ်များ တစ်အုပ်စီ နှစ်အုပ်စီ ရွေးချယ်ပေးသော်လည်း တူရဂေညက်နှင့် ပတ်သက်၍မူ သူ၏ လက်ရာအားလုံးဟု ညွှန်းဆိုခဲ့ပေသည်။

ဘာသာပြန်-မှတ်ချက်

Ivy and Tatiana Litvinov တို့ ဘာသာပြန်ဆို၍ ဆိုဗီယက်
ပြည်ထောင်စု ဖော်စကိုဖြို Foreign Languages Publishing
House မှ ထုတ်ဝေသည့် Three Short Novels (I.S. Turgenev)
စာအုပ်ပါ First Love ဘာသာပြန်နှင့် Andrew R. Macandrew
ဘာသာပြန်ဆို၍ အဖေဂိုကန် ပြည်ထောင်စု Bantam Books
စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည့် Great Russian Short Novels
စာအုပ်ပါ First Love ဘာသာပြန်မှတို့ကို တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်း
ပြန်ဆိုပါသည်။

ဘာသာပြန်သူ

အချစ်ဦး

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားကြသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ အချိန် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း နာရီက အသံပေးသည်။ အခန်းထဲ၌ အိမ်ရှင်အပြင် ဆာဂေနီကိုလာယစ်နှင့် ဗလာဒီမာပီထရိုဗစ်တို့သာ ကျန်တော့သည်။

‘ကိုင်း အားလုံး သဘောတူထားကြတဲ့အတိုင်း’ ဆို၍ အိမ်ရှင် က ကုလားထိုင်မှာ ပို၍ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ထိုင်ချ လိုက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိသည်။ ‘တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ကိုယ့်အချစ်ဦးအကြောင်း ပြောရမယ်၊ ဆာဂေ ခင်ဗျားက စဗျာ’

ဆာဂေနီကိုလာယစ်မှာ အသားဖြူဖြူ၊ ပါးဖောင်းဖောင်း၊ ဝဝမိုင့်မိုင့် ပုအိုင်အိုင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက အိမ်ရှင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာကြက်ကို မော့၍နေသည်။ ထိုနောက်မှ သူက ဆိုသည်။ ‘ကျွန်တော့်မှာ အချစ်ဦးရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခါတည်း ဒုတိယအချစ်နဲ့ စခဲ့တာပဲဗျ’

‘ခင်ဗျားဟာက ဘယ်လိုတုံးဗျ’

ဒီလိုဗျာ၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ကျွန်တော် အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်သား နှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိတယ်။ ပိုးတယ် ပန်းတယ် ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာမှ အသစ်အဆန်း မဟုတ်သလိုပဲ ရှိခဲ့တယ်။ နောက်ထပ် နောက်ထပ် အသစ်တွေ တဲ့ဟာတွေနဲ့ အတူတူလောက်ပါပဲ။ အဲဒါပေမယ့် ပိုပြီး တိတိကျကျဖြစ်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်သားလောက်မှာပဲ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကိုထိန်းတဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ အသေးစိတ် တွေ ကျွန်တော်လဲ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ တကယ်လို့ မှတ်မိမယ် ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘာစိတ်ဝင်စားစရာ ရှိမှာလဲဗျာ'

'ကိုင်း ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ' အိမ်ရှင်က ဆိုသည်။ ကျုပ်ရဲ့ အချစ်ဦးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကလဲ သိပ်စိတ်ဝင်စား စရာ မကောင်းလှဘူးဗျာ။ အင်နာနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်ထိ ကျုပ်က ဘယ်သူမှ ချစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျုပ်မိန်းမကိုပြောတာ၊ ကျုပ်တို့အချစ်က စပါပြီဆိုကတည်းက ခုချိန်ထိ ပြောင့်ပြောင့်ဖြူးဖြူးပဲ။ မိဘချင်း တွေ့ပြီး စိစဉ်ကြတာ၊ ကျုပ်တို့ချင်းကလဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောကျသွားကြတော့ ကြာကြာမဆိုင်းဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ကျုပ်ဇာတ်လမ်းက ဒီပြင် ပြောစရာလဲ အထွေအထူးမရှိတော့ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်က အချစ်ဦးအကြောင်း တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ပြောကြရအောင်လို့ စကားစခဲ့တုန်းက ခင်ဗျားတို့ဆီက ကြားရမှာပဲဆိုပြီး တွက်ထားတာ။ ခင်ဗျားတို့ကလဲ လူပျိုသိုးကြီးတွေ လို့ မဆိုနိုင်တောင် သိပ်ငယ်တဲ့ လူပျိုပေါက်ကလေးတွေမှ မဟုတ်

တော့ဘဲကိုး၊ ကဲဗျာ ဗလာဒီမာ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဇာတ်လမ်းကောင်း ကောင်း ပြောနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်'

ဗလာဒီမာပီထရိုဗစ်မှာ အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့်ဖြစ်၍ နက်မှောင်သော ဆံပင်များ၌ အဖြူရောင်စွက်လျက် ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူက တဲ့တဲ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ ဆိုသည်။

'ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဦးအကြောင်းကတော့ ထူးခြားတာ အမှန်ပါပဲဗျာ'

'ဟာ ဟုတ်ပြီဗျာ' အိမ်ရှင်ရော ဆာဂေပါ တစ်ပြိုင်တည်းဆို လိုက်သည်။ 'အဲဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ကြရအောင်'

'ပြောတော့ပြောမယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းတော့ မပြောနိုင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က ပုံပြောကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ တုံးတိတိ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် တောင် ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ မရှည်သင့်တာ ရှည်ချင် ရှည်နေမယ်။ အဲဒီ တော့ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သတိရသမျှ မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ချရေးမယ်ဗျာ။ ပြီးတော့မှ ခင်ဗျားတို့ကို ဖတ်ပြမယ်'

အစတွင် မိတ်ဆွေများက ကန့်ကွက်ကြသေးသည်။ နေ့က တော့လည်း ဗလာဒီမာပီထရိုဗစ် ပြောသည့်အတိုင်း သဘောတူညီ လိုက်ကြလေသည်။ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်အကြာ၌ သူတို့ တစ်ဖန် ဆုံတွေ့ကြပြန်သည်။ ဗလာဒီမာပီထရိုဗစ်မှာ သူ့စကားအတိုင်း တည်သူ ဖြစ်သည်။

မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှ သူဖတ်ပြသည့်ဇာတ်လမ်းမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပြောမည့်အကြောင်းက ၁၈၃၃ ခုနှစ် နွေကာလအတွင်းက ဖြစ်ပွား ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က မိဘများနှင့်အတူ မော်စကိုမြို့မှာ နေထိုင်သည်။ မိဘများက မြို့ပြင်မှာ နွေရာသီအတွက် အိမ်တစ်လုံး ငှားထားသည်။ ကာလုဇေးမြို့ တံခါးအနီး နက်စကုရုနိပန်းခြံကြီးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရအောင် စာဖတ်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နင်လားငါလား ကြိုးစား နေသည်တော့ကား မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်မှာ အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူမရှိ။ လွတ်လပ်မှု အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့် ခနောက်ဆုံးကျူရှင်ဆရာနှင့် ခွဲခွဲပြီးသည့်နောက်တွင်ကား ကျွန်တော့် သဘော လုံးလုံး ဖြစ်လေတော့သည်။ ဆရာက ပြင်သစ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရုရှားပြည်ပေါ်သို့ ဝှံးတစ်လုံးကျသလို ကျရောက်လာခဲ့ သည်ဟူသော အတွေးကို မပျောက်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ လေသံဟန်ပန်က

မထိလေးစား၊ ဘာကိုမှ မကျေချမ်းနိုင်သည့် ဟန်မျိုး။ သို့သော် လူကမူ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း အိပ်ရာထဲမှာပင် လူးရင်း လှိုမ့်ရင်း အချိန်ကုန်သည်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဝင်စား၊ အရေးမစိုက်၊ ဟန်တားချုပ်ချယ်ခြင်းလည်း မရှိ။ အစစ အလိုလိုက်ခွင့်ပြုသည်။ အမေကလည်း တခြားသားသမီး ရှိသည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်နေဖို့ အချိန်မရ။ သူ့မှာ တခြားအာရုံပြုစရာများနှင့် မအားနိုင်အောင် ရှိနေသည်။ အဖေက လူရွယ်လူလတ်ပိုင်းသာ ရှိသေးသည်။ ရုပ်ရည်ချောမော၍ အလွန်ကြည့်ကောင်းသည့် ပုံပန်းမျိုးဖြစ်သည်။ သူက အမေပိုက်ဆံကိုလိုချင်၍သာ အမေနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အမေက သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးပေသည်။ အမေဘဝက စိတ်ချမ်းသာမှုကင်းမဲ့သော ဘဝဖြစ်သည်။ အမြဲ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရသည်။ သဝန်တိုနေ စိတ်ညစ်နေရသည်။ သို့သော် အဖေရှေ့တွင်ကား အမူအရာမပျက်အောင် ထိန်းလေသည်။ အမေက အဖေ ကြောက်ရ ရှိသေးရသည်။ အဖေကမူ ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ခပ်တင်းတင်း ခပ်ခွာခွာ နေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်အဖေလောက် ရုပ်ရည်သန်ပြန့်သူ၊ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ပြည့်ဝသူ၊ အရှိန်အဝါကြီးမားသူမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

ထိုအိမ်သို့ ရောက်စရက်ကာလများ အကြောင်းကိုကား ကျွန်တော် ဘယ်သော့အခါမှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ရာသီဥတုက အလွန် သာယာသည်။ မေလ ၉ ရက်၊ ရှင်နစ်ကိုလတ်ပွဲတော်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲမှ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသာမက နက်စကုရှန်ပန်းခြံကြီး တစ်ခုလုံးအနှံ့ လျှောက်၍သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့တော် နယ်နိမိတ်ပြင်ဘက်သို့ပင်

ရောက်သည်။ အပြင်ထွက်သည့်အခါများတွင် ကေဒါနော၏ ရာဇဝင်ကျမ်း သို့မဟုတ် အလားတူ စာအုပ်တစ်အုပ် ကျွန်တော် ယူဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။ သို့သော် လှန်ကြည့်ဖြစ်သည်ဟူ၍ကား မရှိသလောက်ပင်။ များသောအားဖြင့် ကဗျာတွေရွတ်ရင်း အချိန်ကုန်တတ်သည်။ ကဗျာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ကလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ကျွန်တော့် သွေးသားများက လှုပ်ရှားဆူဝေလျက်ရှိကြသည်။ နှလုံးသားထဲ၌ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ကြည်နူးဖွယ် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရသည်။ အစဉ်အမြဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးတထင်ထင် ငုံ့လင့်လျက်ရှိသည်။ အရာရာအတွက် အံ့ဩကြည်နူးခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ မည်သည့်အရာအတွက်မဆိုလည်း အမြဲအဆင်သင့်လို ရှိနေသည်။ နေဝင်ချိန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းစင်ထိပ်မှာ ပျံလွှားငှက်ကလေးများ ဝဲပျံနေသည့်နယ် ကျွန်တော့်အတွေး ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံများကလည်း တစ်ဆင်တည်း တစ်သွေးတည်း တစ်နေရာတည်းမှာပင် ထပ်တလဲလဲ ဝဲလှည့်၍ နေကြပေသည်။ အိပ်မက်ကမ္ဘာ၌ မိန်းမောတွေဝေကာ လွမ်းသလို ဆွေးသလို ရင်ထဲ လိုက်ဖိုလာတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မျက်ရည်များပင် ကျမိသေးသည်။ သို့သော် ညခင်းဆည်းဆာ၏ အလှကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ တေးသံသာ စာလင်္ကာတစ်ပိုဒ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်ခံစားရသည့် ဆွတ်ပျံ့ကြေကွဲခြင်း ဝေဒနာနှင့် မျက်ရည်စက်များကြားမှပင် ပျိုမြစ်နုနယ်၍ တက်ကြွလှုပ်ရှားသော လူငယ်ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းစိတ်များသည် ဆောင်းအကုန် နှေဦးအစမှာ မြေကို ခွဲ၍ ထွက်လာကြသည့် မြက်ပင်ရိုးတံများနယ် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာခဲ့ကြပေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်မြင်းကလေးတစ်ကောင် သီးသန့်ရှိသည်။ မြင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကုန်းနီးတင်ပြီး အတော်ဝေးဝေးထိ စီးလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် စီးချင်းထိုးပွဲမှ မြင်းစီးသူရဲကောင်းလို စိတ်ကူးယဉ်ကာ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းစီးရင်း နားရွက်ဆားမှ လေတရွိုးရွိုး မြည်ကာ တိုးရှေ့ဖြတ်သန်းသွားသံကို နားအရသာခံမည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကောင်းကင်သို့မော့ကာ ကြည့်လင်တောက်ပသော အလင်းရောင်နှင့် ပြာလဲသော မိုးကောင်းကင်ကို ခံယူလွယ်သော ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ပြည့်လျှမ်းစွာ ကိန်းအောင်းစေမည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသရွေ့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော မိန်းမပျို၏ ရုပ်ပုံလွှာသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဣတ္ထိယ အချစ်တစ္ဆေ၏ အရိပ်သဏ္ဍာန်သည်သော် လည်းကောင်း ကျွန်တော်၏ အာရုံ၌ ပီပြင်ကြည်လင်စွာ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသေး။ သို့သော် ကျွန်တော်တွေ့သမျှ ထိတွေ့ခံစားရသမျှ၌ပင် မဖော်ပြတတ်အောင် ကြည့်နူးချိုသာသော ဣတ္ထိယနှင့် နီးနွယ်သော အခြင်းအရာသစ်တစ်ရပ်သည် ပြုတော့မလို ပေါ်တော့မလို ပုန်းလျှိုး ချောင်းမြောင်း၍ ရှိနေချေသည်။

ထိုအသစ်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော အခြင်းအရာနှင့် ထိုအခြင်းအရာကို ငုံ့လင့်စောင့်စားခြင်းသည်ပင် ကျွန်တော်၏ ဘဝဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။ အသစ်သော ထိုအရာကို ကျွန်တော် ရှုရှိုက်နေရသည်။ ကျွန်တော့် သွေးကြောများထဲ၌ သွေးစက် တစ်စက်စီ၌ ယင်းတို့ စီးဝင်ပျံ့နှံ့နေသည်ကို ခံစားနေရသည်။ သည်အရာကား များမကြာမီမှာပင် ပီပြင် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်၍လာခဲ့ပါချေသည်။

ကျွန်တော်တို့ တောပိုင်းနေအိမ်၌ ပင်မအဆောက်အဦမှာ မျက်နှာစာ တိုင်မကြီးများနှင့် သစ်သားအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ဘေး

တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌မူ ခေါင်မိုးနိမ့်နိမ့်နှင့် အဆွယ်ကလေးတစ်ခုစီ ရှိသည်။ လက်ဝဲဘက်ရှိ အဆွယ်မှာ အပေါစား နံရံကပ်စက္ကူများ ပြုလုပ်သည့် စက်ရုံအသေးစားကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က စက်ရုံအသေးကလေးထဲသို့ မကြာခဏ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိသည်။ စက်ရုံ၌ ခေါင်းမွေးစုတ်ဖွား ပိန်ပိန်လှိုလှို ဝါဖန်ဖန်မျက်နှာနှင့် လူငယ်ကလေးတစ်ဒါဇင်ခန့်သည် ညစ်ပေသော အလုပ်သမား ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများကို ဝတ်ကာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ထောင့်မှန်စတုဂံပုံရှိသည့် ပုံနှိပ်စက်ဘောင် ကားချပ်ကို ဆွဲချမည့် သစ်သားမောင်းတံကြီးများပေါ်သို့ သူတို့၏ ပိန်သေးသော ခန္ဓာကိုယ်များနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတက်ဖိကာ ပြူးတူးပြုတ်နိုင်သည့် ဒီဇိုင်းများ ရိုက်နှိပ်နေကြပေသည်။ လက်ျာဘက်အခြမ်းရှိ အဆွယ်၌ကား နေသူမရှိသေး။ အိမ်ငှားစောင့်တုန်း ဖြစ်သည်။ မေလ ၉ ရက်နေ့မှ ရက်သတ္တသုံးပတ်အကြာ တစ်ခုသော နေ့တွင်ကား အဆွယ်အိမ်ကလေးမှ ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်များ ပွင့်လာပြီး ပြတင်းဝတွင် အမျိုးသမီး မျက်နှာများ မြင်လာရသည်။ မိသားစုတစ်ခု ပြောင်းရွှေ့လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေစာစားချိန်တွင် အမေက ဘဏ္ဍာစိုးကြီးအား ထိုအိမ်နီးချင်းအသစ်တွေက ဘယ်သူတွေတုံးဟု မေးမြန်းသည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ မင်းသမီးကြီး ဇာစီကီးနားဟူသော အမည်ကို ကြားသောအခါ 'ဪ မင်းသမီးကြီးတဲ့လား' ဟု အထင်သေးဟန် မပါသော လေသံနှင့်ဆိုပြီးနောက် 'လက္ခဏာပါးရှားကြရှာတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွယ်' ဟု ပြောလေသည်။

'မြင်းလည်းသုံးစီးနဲ့ ပြောင်းလာကြတယ်ခင်ဗျ' ဘဏ္ဍာစိုးက စားပွဲသို့ ဟင်းခွက်တစ်ခွက် ချရင်း အမေသဘောကိုလိုက်၍ ပြော

သည်။ 'သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ခြင်းရထားလဲ ရှိပုံမရဘူး၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂတွေကလဲ တကယ့်အပေါစားတွေနဲ့ တူတယ်'

'အင်းလေ' အမေက ဆိုသည်။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကတော့' အဖေက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ အမေ ရှေ့စကားမဆက်တော့။

မင်းသမီးကြီး ဇာစိကီးနာသည် ချမ်းသာသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မဟုတ်သည်ကား သေချာပေသည်။ သူမ ငှားရမ်းသော အဆွယ်ကလေးမှာ ခနော်နီ ခနော်နဲ့ ပျက်ချင်ပြုချင်ဖြစ်နေပြီး ကျဉ်းကလည်းကျဉ်း၊ မျက်နှာကြက်ကလည်း နိမ့်နိမ့်ကလေးဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံ အနည်းအပါးရှိမည်ဆိုလျှင် ဘယ်မိသားစုမှ သည်နေရာ မျိုးမှာ နေမည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ထိုအချိန်က အမေတို့ပြောကြ သည့် စကားများကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါ။ ရှိုးလား၏ တောပုန်းများပြဇာတ်ကို ဖတ်ပြီးစဖြစ်ရာ မင်းသမီးဆိုသည့် အဆင့် အတန်း အဆောင်အယောင်ကိုလည်း ကျွန်တော် အထင်မကြီးပေ။

[၂]

ကျွန်တော်က ညနေတိုင်း အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း သေနတ်တစ်လက်နှင့် လျှောက်လှည့်ကာ ကျီးကန်းပစ်လေ့ရှိသည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များပြီး အသား အလွန်ငတ်လှသည့် ဤငှက်မျိုးကို ကျွန်တော် အလွန်မုန်းသည်။ ယခု ပြောမည့်နေ့မှာလည်း ထုံးစံ အတိုင်း ခြံထဲမှာ ကျွန်တော် ကျီးကန်းလိုက်ချောင်းနေသည်။ တစ်ခြံလုံးနဲ့သော်လည်း တစ်ကောင်မျှ မပစ်ရ။ ကျီးများက ခပ်လှမ်း လှမ်းကပင် ကျွန်တော်ကိုမြင်ပြီး တအားအားနှင့် အသံပေးနေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်ခြံဝင်းနှင့် လက်ယာဘက် အဆွယ် ကလေး နောက်ဘက်ရှိ ကျဉ်းမြောင်းသော ပန်းခြံကလေးကို ခြား ထားသည့် ခြံစည်းရိုးနိမ့်နိမ့်ကလေးအနား ရောက်လာသည်။ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်လာနေစဉ် ရုတ်တရက် အသံဗလံများ ကြားလိုက်ရပြီး ခြံစည်းရိုးတစ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည့်အခါ ဤ တွေ့ရသည့် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကြောင့် နေရာတွင်ပင် ကြောက်မိ သွေးသွေးပြီး ရပ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်သာကွာသည့်နေရာ ရပ်
 နေထိုင်ရုံမျှစိမ်းစိမ်းလေးများ ဝိုင်းရံထားသည့် မြက်ခင်းကလေးတစ်ခု
 တွင် အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်
 ခုတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ပန်းရောင်အစင်းကလေးများနှင့် ဝတ်စုံကို
 ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းထက်၌မူ လက်ကိုင်ပဝါဖြူလေးတစ်ထည်ကို
 ခုတ်ထားထားသည်။ သူမနံဘေးတွင် ယောက်ျားပျိုလေးယောက်
 ဝိုင်းရံလျက်။ သူမက ကလေးတွေကစားသည့် ညိုပြာရောင် ပန်းတစ်မျိုး
 (ကျွန်တော် နာမည်မခေါ်တတ်)နှင့် ထိုသူတို့၏ နဖူးပြင်များကို
 တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှည့်၍ ရိုက်နေသည်။ ပန်း၏ ပွင့်ချပ်
 များမှာ အိတ်ကလေးတစ်လုံးသဖွယ် လုံးဝန်း၍နေရာ မာသော
 မျက်နှာပြင်နှင့် ရိုက်မိသည့်အခါ၌ ဖောက်ခနဲ ဖောက်ခနဲ မြည်ကာ
 ပေါက်ကွဲသွားကြသည်။ အမျိုးသားများကား သူတို့၏ နဖူးပြင်များကို
 အားတက်သရော ထိုးပေးလျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က
 ကြည့်လျှင် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့်
 မြင်ရလျက်ရှိရာ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှတို့မှာ အလွန်ပင် ညွတ်နူး
 တိမ်းမူးဖွယ်ကောင်းလှသည်။ သူ့အမူအရာက ဧကရီဆန်ဆန် စိုးမိုး
 သည့် ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်သည်။ ကလေးလို မြူသလိုနှင့် ဆွဲဆောင်
 နိုင်တတ်လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းသာအံ့ဩသောစိတ်ဖြင့်
 ရုတ်တက် တစ်စုံတစ်ခု ဟစ်ကြွေးလိုက်မိတော့မလိုပင် ဖြစ်သွား
 သည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သူ့လက်ချောင်းကလေးများနှင့်သာ
 ကျွန်တော့် နဖူးပြင်ကို ရိုက်ပုတ်ခံရမည်ဆိုက ဘာမဆို ပေးအပ်ရန်
 အသင့်ဆိုသော အနေအထားမျိုးမှာ ရှိနေသည်။ လက်ထဲကသေနတ်
 မြေပေါ်သို့ လွှတ်ကျသွားသည်။ ရှိသမျှ အရာအားလုံး ကျွန်တော်

မေ့လျော့သွားသည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးအစုံက သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး
 ကိုသာ မက်မောခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငေးစိုက်နေမိသည်။ ကျဉ်သောခါး၊
 ကြောရှင်းသောလည်တိုင်၊ သွယ်တန်းလှပသော လက်မောင်းသား
 ကလေးများ၊ လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူအောက်မှ ဖရိုဖရဲပဲလွင့်နေသည့်
 ဆံကေသာ၊ ထိုနောက် မျက်တောင်ကော့တို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်
 ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့် သွက်လက်ရွှင်လန်းသော မျက်လုံးများ၊ ၎င်း
 အောက်မှ နုညက်သောပါးပြင်။

‘ချာတိတ်၊ ဟော့ချာတိတ်’ ကျွန်တော့်နားနားမှကပ်၍ တစ်စုံ
 တစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။

‘ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲကြည့်ရ
 သလားကွ’

ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ ရုတ်တရက် အာစေးမိသလို
 စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အနားကပ်လျက်
 ခြံစည်းရိုးတစ်ဘက်တွင် နက်မှောင်သော ဆံပင်ခပ်တိုနှင့် လူ
 တစ်ယောက် ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား သံရော်
 ပြောင်လှောင်သည့် မျက်နှာမျိုးနှင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်
 မိန်းမပျိုက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တည်တည်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 ရွှင်မြူးသော မျက်နှာထက်၌ ညိုပြာရောင် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းတစ်စုံ။
 သူက ရုတ်တရက် သွားဖွေးဖွေးများပေါ်အောင် ရယ်လိုက်သည်။
 မျက်လုံး မျက်ခုံးများကလည်း လှောင်သလို ပြုံးသလို။ ကျွန်တော့်
 မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားပြီး သေနတ်ကိုကောက်ယူကာ ပြေးထွက်
 လာခဲ့မိသည်။ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်ရွှင်မြူးထူးသံများ
 နောက်မှ လွင့်မျော လိုက်ပါလာသည်။ အခန်းထဲရောက်သောအခါ

အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်
မိသည်။ ရင်ထဲမှာကား တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့်။ ရှက်ကြောက်
ခြင်း၊ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရသည်။
ကျွန်တော့် တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ သည်လောက် စိတ်လှုပ်ရှား
ခြင်း မဖြစ်ဖူးခဲ့။

ခေတ္တမျှ နားနေ၍ ရင်ငြိမ်တော့မှ ပြန်ထကာ ဆံပင်ဖြိုး၊
ကုတ်အင်္ကျီကို ဝက်မုင်ဘီးဖြင့် တိုက်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်
အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မိန်းမပျို၏ ရုပ်သွင်ကား ကျွန်တော့်
မျက်စိရှေ့တွင် အချိန်ပြည့် နေရာယူလျက် ရှိနေတော့သည်။ ရင်က
စောစောကလို မုန်တိုင်းထန်မနေတော့သော်လည်း ထူးဆန်းသော
ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုကား ဖျိုးခနဲ ဖျပ်ခနဲ ခံစားနေရပေသည်။

‘ဘာဖြစ်လာတာလဲ’ အဖေက ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။
‘ကျီးကန်းပစ်လို ရလာတယ်နဲ့တူတယ်’

အဖေ့ကို အားလုံး ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။
နေခက်တော့မှ ပြန်ထိန်းကာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံး၍သာ နေလိုက်
လေသည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ အခန်းထဲတွင်
ခြေမနှောင့်တစ်ဘက်နှင့် ရပ်ကာ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက် ပတ်ချာ
လှည့်ပစ်လိုက်သေးသည်။ ထိုနေ့က ခေါင်းလိမ်းဆီလိမ်းပြီးမှ အိပ်ရာ
ထဲ လှဲချလိုက်သည်။ ထိုညက အိပ်၍ ကောင်းလှသည်။ မိုးလင်းခါ
နီးတွင် ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ ခေါင်းထူ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
ခဏမျှ ဝမ်းမြောက်ကြည့်နူးစွာ ကြည့်ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ
အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

[၃]

မနက်အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် ပထမဆုံး
တွေးမိသည့် အချက်မှာ ငါ သူတို့နဲ့သိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ
ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ နံနက်စာမစားမီ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ကျွန်တော်
ဆင်းသည်။ သို့သော် ခြံစည်းရိုးနား အထိကား ကျွန်တော်မသွားဝံ့။
ထို့ကြောင့် မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့ရ။ နံနက်စာ စားပြီးသောခါ သူတို့
အိမ်ရှေ့မှ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ ပြတင်းပေါက်များဆီသို့
အဝေးမှ လှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်သည်။ တစ်ကြိမ်၌ ခန်းဆီးတစ်ခု
နောက်တွင် သူ့မျက်နှာကို မြင်မိသလိုထင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်
လန့်ဖျပ်ကာ တစ်ချိုးတည်း လစ်လာခဲ့သည်။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့
သိအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ၊ အဲဒါက
ပြဿနာ’ နက်စကုရှနိပန်းခြံကြီးရှေ့ သံပြင်တွင် ဂနာမငြိမ်စွာ
လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ မနေ့က တွေ့ခဲ့ပုံ
အကြောင်းကို ကျွန်တော်က တစ်စလေးမျှမကျန်အောင် အသေးစိတ်
ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။ သည်အထဲတွင် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး

သူရယ်နေပုံလေးမှာ အမြင်အာရုံ၌ အပီပြင် အကြည်လင်ဆုံး ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ အမျိုးမျိုး ကြံလိုက် တွေးလိုက်နှင့် အတည်မကျ ဖြစ်နေသည့်အချိန်မှာပင် ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကိစ္စကို စီမံချက်ချရန် စိုင်းပြင်းလျက် ရှိနေချေသည်။

ကျွန်တော် အပြင်ထွက်နေခိုက် အမေက အိမ်နီးချင်းအသစ် ထံမှ စာတစ်စောင်ရသည်။ စာက ခိုပြာရောင်စက္ကူ၌ ရေးထားပြီး စာတိုက်ဌာနများနှင့် အပေါ်စား ဝိုင်ပုလင်းများတို့တွင် အသုံးပြုလေ့ ရှိသည့် ညိုမည်းမည်း ချိပ်တံဆိပ်ဖြင့် ပိတ်၍ထားသည်။ လက်ရေးက မလှမပ မသေမသပ်ဖြစ်ပြီး သတ်ပုံဝါကျကလည်း တစ်ခုမျှ မမှန်ပေ။ စာ၌ မင်းသမီးကြီးက သူမအတွက် ကျွန်တော့်အမေ၏ အရှိန်အဝါကို အသုံးပြုပေးပါရန် ပန်ကြားထား၏။ အမေသည် ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားသော မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ရင်းနှီးကြောင်း၊ မိမိနှင့် မိမိ ကလေးများ၏ ကံကြမ္မာသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ်၌ တည်နေကြောင်း၊ မိမိမှာ အလွန်အရေးကြီးသော အမှုအခင်းတချို့နှင့် ရင်ဆိုင်နေရ ကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အမျိုးကောင်းသမီး အချင်းချင်းအနေနဲ့ ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ။ အခုလို ကြုံကြိုက်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ အထူးဝမ်းသာပါတယ် စသည်ဖြင့် ပါရှိ၏။ ထိုနောက်၌ကား သူမအား အမေနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံခွင့်ပြုပါရန် ပန်ကြားပါသည် ဟူ၍ စာကို အဆုံးသတ်ထားလေသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက် လာသည့်အချိန်၌ အမေမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ရှုပ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဖေက အပြင်သွားနေသဖြင့် သူ့မှာ တိုင်ပင်စရာ လူမရှိ။ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်ထံမှ စာတစ်စောင်ကို မပြန်ကြားဘဲ ထား၍

မဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။ သို့သော် မည်သို့ ပြန်ကြားရမည်ကိုကား စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။ ပြင်သစ်လို ရေးမည်ဆိုလျှင်လည်း မသင့် တော်၊ ရုရှားလို ဆိုပြန်လျှင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က စာလုံးပေါင်း သိပ်မှန်သည် မဟုတ်။ သူမကိုယ် သူမ သိသည်။ မိမိညံ့ဖျင်းချက်ကို လူသိသွားမှာ စိုးသည်။ သို့နှင့် အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာသည့် အခါ အမေ အလွန်စိတ်ချမ်းသာသွားပြီး ကျွန်တော့်အား မင်းသမီး ကြီးထံသို့ အသွားခိုင်းလေသည်။ အမေအနေနှင့် မင်းသမီးကြီးအတွက် မိမိတတ်နိုင်သမျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည့် အကြောင်းနှင့် ဆယ့်နှစ်နာရီမှ တစ်နာရီအကြား သူမနှင့် တွေ့ဆုံရန် အဆင်သင့်ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ကျွန်တော်က နှုတ်အားဖြင့် ပြောကြားပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ရည်မှန်းနေသော ဆန္ဒများ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ပြည့်ဝသွားသည့်အခါ အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်မိသကဲ့သို့ ရင်ထဲကလည်း ထိတ်၍ သွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အမူအရာမပျက်စေဘဲ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ တက်သွားပြီး လည်စည်းအသစ်တပ်ကာ အပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ အိမ်မှာနေသည့် အခါများတွင် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီတိုနှင့် ရှပ်အင်္ကျီ လည်ဟကိုသာ ဝတ်ခွင့်ရသည်ကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လှသည်။

‘ဗိုနီဖာတီ’ တံခါးနောက်မှ မိန်းမအသံ ခပ်အက်အက်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ အစေတော်ကြီး၏ အမှုထမ်းဝတ်စုံ၌ အမှတ် တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားသည့် ကြယ်သီးသံချေးတက် တစ်လုံးတည်းသာ ရှိ၏။ သူက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ နောက်ဘက်သို့ လှည့်သွား သည့်အခါ သူ့အင်္ကျီနောက်ကျောမှာ ဟောင်းနွမ်းပွန်းတီးလှပြီဖြစ် ကြောင်း သတိပြုမိရသည်။ သူက ပန်းကန်ပြားကို ကြမ်းပေါ်တွင် ချပြီး ထွက်သွားသည်။

‘ရှင် ရဲဋ္ဌာနကို သွားပြီးပလား’ တုန်တုန်အက်အက် အသံ ရှင်က မေးသည်။ အစေတော်ကြီးက ဘာမှန်းမသိ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြေသည်။ ‘ဘာပြောတယ်’ အသံအက်အက်က ဆိုပြန်သည်။ ‘ကျွန်မနဲ့တွေ့ချင်လို့ ဟိုဘက်အိမ်က သူငယ်လေး၊ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ဝင်လာခဲ့ပါလို့ပြော’

‘ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်ပါခင်ဗျ’ အစေတော်ကြီး ပြန်ဝင် လာပြီး ကြမ်းပေါ်က ပန်းကန်ပြားကို ကောက်ယူရင်း ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က လည်စည်းကိုဆန့်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အခန်းကလေးမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျူတ်ကျူတ်ဖြစ်ပြီး သပ်ရပ်မှု လည်း မရှိလှပေ။ အသုံးအဆောင် ပရိဘောဂများကလည်း ဟောင်း ဟောင်းနွမ်းနွမ်းများသာဖြစ်ပြီး အလျင်စလို ဖြစ်သလို နေရာချထား သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ လက်တန်းတစ်ဘက် ပြုတ်နေသော ကုလားထိုင်၌ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိမည့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ရုပ်ရည် မလှမပ၊ သူ့လိုငါလိုထဲက ဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်ဆောင်းထားခြင်း မရှိ။ အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံဟောင်း ကြီးတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားပြီး ပခုံးထက်၌ ကြောင်ကြောင်ကျားကျား

[၄]

အိမ်ငယ်ရှေ့ပိုင်းရှိ စုတ်ချာညစ်ထေး၍ ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်လှသော အဝင်ဝ အခန်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာ ဝင်လာသည့် အခါ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အိမ်စေယောက်ျားအိုကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ သည်။ အဘိုးကြီးမျက်နှာက သုန်သုန်မှုန်မှုန် စိတ်အလိုမကျသော အသွင်မျိုး ရှိပေသည်။ နဖူးနှင့် နားသယ်များမှာ အရေးအကြောင်း များက နက်ရှိုင်းလွန်းလှသည်။ သည်မျှ နက်ရှိုင်းသည့် အရေအတွန့် အလိပ်မျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။ သူ့လက်က ကိုင်ထား သည့် ဟယ်ရင်းငါးဆားနယ်မှာ အရိုးချည်းသာကျန်တော့၏။ သူက အတွင်းခန်းတံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ပိတ်ရင်း တုံးတိတိ မာဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် မေးသည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘မင်းသမီးကြီး ဇာစိကီးနာ အိမ်မှာရှိသလားခင်ဗျ’ ကျွန်တော်က မေးသည်။

အဆင်နှင့် သိုးမွေးတစ်ဘက်တစ်ထည် တင်၍ ထားသည်။ အနက်
ဘောင် မျက်လုံးသေးသေးများကမူ ကျွန်တော့်ဆီသို့ စူးစိုက်၍
ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က သူမထံသို့ လျှောက်သွားကာ ဦးညွှတ်၍
အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

‘မင်းသမီးကြီး ဇာစိကီးနား ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းသမီးကြီး ဇာစိကီးနားပါပဲ၊ မင်းက
မစွတာဗွီရဲ့ သားနော်’

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အမေက စကားပြောခိုင်းလိုက်
ပါတယ်’

‘ထိုင်ပါလား၊ ဗိုနီဖာတီ၊ ကျွန်မ သော့တွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊
ရှင် တွေ့မိသလား’

ကျွန်တော်က မင်းသမီးကြီး ဇာစိကီးနားအား သူမအတွက်
ကျွန်တော့်မိခင်ထံမှ ပြန်ကြားချက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူမက
နီရဲတုတ်ခိုင်သော လက်ချောင်းကြီးများနှင့် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို
တတောက်တောက် ခေါက်ရင်း နားထောင်၍ နေသည်။ ကျွန်တော့်
စကားဆုံးသောအခါ ကျွန်တော့်အား စောစောကလိုပင် စူးစူးစားစား
ကြည့်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးမှ သူက ဆိုသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ အဒေါ်လာခဲမယ်’ ထိုနောက် ဘာမှ အဆက်အစပ်
မရှိဘဲ မေးလိုက်သည်။ ‘မင်းကြည့်ရတာ သိပ်ငယ်သေးသလိုပဲ၊
အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ’ ကျွန်တော့် အဖြေက တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း
နှင့်။

မင်းသမီးကြီးက သူမ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆီစွန်းနေသော
စက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ကာ မျက်နှာနားကပ်ပြီး လှန်လှောကြည့်ရှု
နေသည်။

‘အကောင်းဆုံး အသက်အရွယ်ပေါ့ကွယ်’ မင်းသမီးကြီးက
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဟိုရွှေသည်ရွှေ နေရာပြင်ထိုင်ရင်းက ရုတ်တရက်
ပြောလိုက်သည်။ ‘မင်း သက်သာသလိုနေနော်၊ တို့က အဆောင်
အယောင် ကိန်းကြီးခန်းကြီးရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ရိုးရိုးသမားတွေ’

‘ရိုးလွန်းအားကြီးပါတယ်ဗျာ’ ကိုးရိုးကားရားနိုင်လှသည့် သူ
ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော်က အလိုလို မနစ်မြို့စွာဖြင့် စိတ်ထဲက
ပြောနေမိသည်။

ထိုအခိုက် စည့်ခန်းသို့ဝင်သည့် အခြားတံခါးပေါက်တစ်ခု
ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီး ကျွန်တော် မနေ့ကတွေ့ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးက
တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည်။ သူက လက်ကိုမြှောက်ပြသည်။ နှုတ်ခမ်း
ထက်မှာ အပြုံးစ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ရုတ်ချည်း
လိုပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘အဲဒါ အဒေါ်သမီးကွယ်’ မင်းသမီးကြီးက သူမရှိရာဘက်သို့
တံတောင်နှင့် ညွှန်ပြသည်။ ‘ဇိနာ၊ ဒါ တို့အိမ်နီးချင်း မစွတာဗွီရဲ့
သားလေ၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွယ်’

‘ဗလာဒီဗာပါ’ ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြောလိုက်
သည်။ ရင်ခန့်လွန်းသဖြင့် စကားက ထစ်ချင်ချင်။

‘အဖေမျိုးရိုး နာမည်ကကော’
‘ပီထရိုဗစ်ပါ’

‘ဪ ဟုတ်လား၊ ဗလာဒီမာ ပီထရိုဗစ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ရဲမင်းကြီးတစ်ယောက် တို့နဲ့သိတာရှိတယ်။ မင်းလဲ သူ့လို ဗလာဒီမာ ပီထရိုဗစ်ပဲပေါ့။ ဗိုနီဗာတီရော သော့တွေ ရှာမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မ အိတ်ထဲမှာ တွေ့ပြီ’

အမျိုးသမီးက ခေါင်းကိုတစ်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့လျက် မျက် တောင်များ မှေးစင်းကာ လှောင်သလိုအပြုံးနှင့် ကြည့်နေသည်။

‘မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာနဲ့ ကျွန်မ တွေ့ပြီးပါပြီ’ ငွေဆည်းလည်း သံလို ချိုလွင်သော သူ့စကားသံက ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ စီးဝင်လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ‘ရှင်ကို ခရစ်ယာန်နာမည် မခေါ်တာ စိတ်မရှိနဲ့နော်’

‘မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ရပါတယ်ခင်ဗျာ’ ကျွန်တော်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်ရသည်။

‘ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးတာလဲ’ မင်းသမီးကြီးက မေးသည်။ သမီး ပျိုက အမေ့စကားကို ဖြေကြားခြင်းမပြု။ သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်မှ မခွာတမ်း ကြည့်ရင်း မေးသည်။

‘ရှင်မှာ အခုလောလောဆယ် ဘာလုပ်စရာရှိသလဲ ဟင်’

‘ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ’

‘ကျွန်မမှာ သိုးမွေးချည် တစ်ခင် ရစ်စရာရှိလို့ ကူလုပ်ပေး ပါလား၊ လာ ကျွန်မနဲ့လိုက်ခို’

သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွား သည်။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ကျွန်တော် ယခုရောက်လာသောအခန်းမှာမူ ပရိဘောဂများက စောစောကလောက် ဟောင်းနွမ်းခြင်းမရှိ။ အထားအသိုက်လည်း

ဟိုမှာထက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ပို၍ အဆီအငေါ့တည့်အောင် ခင်းကျင်းထားသည်။ စင်စစ် ထိုအခိုက်အတန့်အဖို့ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မည်သည့်အရာကိုမျှ သတိပြုမိနိုင်သော အခြေအနေ မရှိပါ။ အိပ်မက်မက်နေသော လူတစ်ယောက်ပမာ ယောင်ယမ်းကာ သာ လိုက်ပါနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ သတိအာရုံ ချွတ်ယွင်းသော အဆင့်အထိ ရူးရူးမှူးမှူး မြင့်တက်နေသော ဝမ်းသာကြည်နူးမှုအာရုံက ကျွန်တော့် ခြေအစုံကို ချုပ်ကိုင် လွှမ်းမိုးထားဟန်ရှိသည်။

မင်းသမီးကလေးက ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ အနီရောင် သိုးမွေးချည်ခင်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား သူ့ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင် တစ်ခုမှာ ထိုင်စေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော့် လက် နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းစေကာ ၎င်းအပေါ်၌ ချည်ခင်ကို ဖြန့်သည်။ သူက စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ တမင် စနေသလို အချိန်ဆွဲပြီး ဖြည်းဖြည်းလေးလုပ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းဟဟလေးပေါ်၌ကား လှောင် ပြုံးကလေးက တွဲခိုနေဆဲ။ သူမက နှစ်ခေါက်ချိုးထားသော စက္ကူပြား ပေါ်၌ သိုးမွေးချည်များကို ရစ်နေရာက ရုတ်တရက် တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် ရာ ကျွန်တော်က အလိုအလျောက် မျက်လွှာချပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ များသောအားဖြင့် မှေးမှေးစင်းစင်းလေး ရှိနေတတ်သော မျက်လုံး များက တဒဂံအဖို့ ပြူးကျယ်၍သွားသည့်အခါမျိုးတွင် သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရုတ်ချည်း လင်းလက်တောက်ပသွားသလို ထင်မှတ်ရသည်။

‘မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာ၊ မနေ့က ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်သွားသလဲ မသိဘူး’ သူမက ဆိတ်ဆိတ်နေရာက စကားစသည်။

'ကျွန်မကတော့ သေသေချာချာ စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တာ'

'ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး' ကျွန်တော်က အနေရ အထိုင်ရခက်ကာ ဘာဖြေလို ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

'ဒီမှာ' သူကဆိုသည်။ 'ရှင်က ကျွန်မအကြောင်း သေသေချာချာ မသိသေးဘူး၊ ကျွန်မက သူများနဲ့ မတူဘူး၊ နည်းနည်း ထူးတယ်၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ပြောမှကြိုက်တယ်၊ ရှင် စောစောက အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်လို့ ပြောသကြားလိုက်တယ်၊ ကျွန်မက နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီ၊ ရှင့်ထက် အများကြီးကြီးတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မနဲ့ပြောရင် အမြဲ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောရမယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာကို နားထောင်ရမယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်မကို ကြည့်စမ်း၊ ဘာလို့မျက်နှာကို တည့်တည့်မကြည့်တာလဲ'

ကျွန်တော်က ပိုပြီး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် မျက်စိကိုကား သူ့မျက်လုံးများနှင့်ဆုံအောင် ပင့်လိုက်ရသည်။ သူမက ပြုံးသည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါ ပြုံးသည်က ကျေနပ်သော အပြုံး။

'ဟုတ်ပြီ၊ ကြည့်နေဦး' အသံက တိုးတိုးညှင်းညှင်း၊ ကလူသလို မြူသလို။ 'ကြည့်လို့ စိတ်မဆိုးဘူး၊ တို့က မင်းမျက်နှာကို သဘောကျတယ်၊ တို့နဲ့ မင်းနဲ့ သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာကြမယ်ဆိုတာ တို့စိတ်က အလိုလိုသိနေတယ်၊ မင်းကော ဘယ်လိုလဲ၊ တို့ကို သဘောကျရဲ့လား' သူက မချို့မချဉ် အပြုံးနှင့် မေးပြန်သည်။

'မင်းသမီးလေး'

'ဒီမှာ၊ တို့ပြောမယ်၊ တစ်အချက် တို့ကို ဇီနော့ဒါလို့ခေါ်ရမယ်၊ နှစ်အချက် ကလေးတွေ ထားပါတော့ ကောင်လေးတွေက ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာရှိတာကို ဘာကြောင့် မပြောသလဲ၊ အဲဒါ တို့မကြိုက်ဘူး၊ လူကြီးတွေဆို ထားပါတော့၊ ကဲ ပြော၊ မင်း တို့ကို သဘောကျသလား၊ မကျဘူးလား၊ ဒါပဲ ပြော'

သူမ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်ပုံကို ကျွန်တော် သဘောကျပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အပေါ် နည်းနည်းတော့ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ချင်သည်ဟု ခံစားရသည်။ သူနှင့် စကားပြောနေသူမှာ ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သူသိသွားစေချင်သည့် ဆန္ဒဖြင့် ကျွန်တော်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နားလည်ပါးလည်ဟန်မျိုး ကြိုးစားလုပ်ပြီး ပြောကြည့်သည်။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အများကြီး သဘောကျပါတယ် ဇီနော့ဒါ၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ပုံးကွယ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ လုံးဝ မရှိပါဘူး'

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ယမ်းခါသည်။

'မင်းအိမ်မှာ စာသင်တဲ့ဆရာ ရှိသလား' သူက ရုတ်တရက် ကောက်မေးလိုက်သည်။

'ဟင့်အင်း ဆရာမရှိတာ ကြာပါပြီ' အမှန်တော့ ဤသည်က မှသာစကား ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်ဆရာနှင့် ခွဲခွာခဲ့သည်မှာ တစ်လပင် မပြည့်တတ်သေး။

'အင်းလေ မင်းက လူကြီးဖြစ်နေပါပြီ'

သူက ကျွန်တော့် လက်ချောင်းများကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး လက်ကို ကောင်းကောင်းဆန့်ထားဟု ဆိုသည်။ ထိုနောက် သိုးမွှေးချည်များကို အသေအချာ ဂရုတစိုက် ဖြည့်၍ နေလေသည်။

သူက ခေါင်းအောက်ငုံကာ သူ့အလုပ်သူ အာရုံစိုက်၍ နေတုန်း အခွင့်အရေးယူကာ သူ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ အစတွင်တော့ တိတ်တခိုး မကြည့်ဝံ့ ကြည့်ဝံ့။ နောက်တော့ ပို၍ ရဲရဲကြည့်ဝံ့လာသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးမှာ ကျွန်တော် မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသည်ထက်ပင် ပို၍ စွဲမက်စရာ ကောင်းနေသည်။ အနေအထား ကျန်ပြီး ပြေပြစ်ချောမွေ့လွန်းလှသည်။ ပြီး သွက်လက် ထက်မြက် သကဲ့သို့ နှစ်လှိုဖွယ်ချိုသာသော ဟန်အသွင်မျိုးရှိသည်။ သူမက ခန်းဆီးဖြူဖြူတစ်ခု ချိတ်တွဲထားသည့် ပြတင်ပေါက်ကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေသည်။ နေရောင်ခြည်က ခန်းဆီးကိုဖြတ်သန်းကာ ရွှေဝါရောင် ဆံစနုနုလေးများ၊ လည်တိုင်ကြော့ကြော့၊ ပြေလျော့သော ပခုံးသား များနှင့် စည်းချက်မှန်စွာ လှုပ်ရှားနေသည့် ပျိုမျှစ်သော ရွှေရင်အစုံ ပေါ်သို့ စီးသွန်ကျဆင်းလျက် ရှိပေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရင်းက ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ကြည့်စမ်း၊ သူနဲ့ ဘယ်လောက် နီးနီးစပ်စပ် အကျွမ်းတဝင် ရှိနေလိုက်သလဲဟု ကြည့်နူးနေမိသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ၌မူ သူနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့အပြင် တခြား ဘာဆိုတာမျှ ကျွန်တော် မသိ၊ သူနှင့် မတွေ့မိက ကျွန်တော် ဆိုတာပင် မရှိခဲ့ဟူ၍ ခံစားနေမိသည်။ သူက အညိုရင့် ရောင်ဝတ်စုံ ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်စည်ကို ဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ ခါးစည်း အဝတ်ကို စည်းထားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ဝတ်စုံနှင့် ခါးစည်း အဝတ်ပေါ်က အတွန့်အခေါက်ကလေးများကို တစ်ခုချင်း ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ် ကြည့်ချင်နေမိသည်။ ဖိနပ်ပိုင်းလေးများက ဝတ်စုံ အောက်နားဆီမှ ပြုထွက်နေကြသည်။ သည်ဖိနပ်ကလေးများရှေ့မှာ ဝပ်စင်းကာ မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ချင်လှတော့သည်။ ကြည့်စမ်း၊ ငါ

သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာပါကလား။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအံ့ဩစွာ သတိရလိုက်မိသည်။ သူနဲ့ငါနဲ့ သိနေကြပြီ၊ ဘုရားသခင်၊ ကြည့်နူး စရာကောင်းလိုက်ပါဘိတော့။ ပီတိ သောမနဿတွေကြောင့် ကျွန်တော် ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထမိတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ပြီး မုန့်ကောင်းကောင်း စားရသဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ထိုင်နေသော ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ခြေကိုသာ ရှပ်တိုက် လွှဲနေမိတော့သည်။

ကျွန်တော်ကား ရေတွင် လွတ်လပ်စွာနေရသော ငါးကဲ့သို့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိလေသည်။ စိတ်ထဲတွင်ကား ဤအခန်း ဤကုလားထိုင်မှ မရွေ့မဖယ် ရာသက်ပန် ထိုင်၍သာ နေလိုက်ချင်လှ တော့သည်။ ကျထားသော မျက်လွှာက ဖြည်းညင်းစွာ မြင့်တက် လာပြီး တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံမှ ကြင်နာမှု အလင်းရောင်များ ကျွန်တော့်အပေါ်သို့ ကျဆင်းလာသည်။ ပြီး ကျီစယ်သည့် အပြုံး ကလေးနှင့်

‘ကြည့်စမ်း၊ သူများကိုကြည့်နေလိုက်တာ’ သူက လက်ညှိုးလေး လှုပ်ယမ်းကာ တိုးညှင်းစွာ ဆိုသည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ထူပူနီမြန်းသွားသည်။ သူမသိတာဘာမျှ မရှိ၊ သူ မမြင်တာလဲ ဘာမျှ မရှိပါကလားဆိုသော အတွေးက ခေါင်းထဲမှာ ဖျပ်ကနဲ ပေါ်လာသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ အစစ အရာရာ မြင်နေသိနေပါလိမ့်။

တစ်ဘက်ခန်းမှ ရုတ်တရက် အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ ဓားလွယ်မှ လှုပ်ခတ်မြည်သံ။

‘ဇိနာ’ ဧည့်ခန်းထဲမှ မင်းသမီးကြီးက အော်၍ ပြောသည်။
‘ဒီမှာ ဗယ်လော့ဇိုရော့ဗ် ရောက်နေတယ်၊ ညည်းအတွက် ကြောင်
ကလေးတစ်ကောင် ယူလာတယ်’

‘ဟာ၊ ကြောင်ကလေး’ ဇိနောဒါက ဝမ်းသာအားရဆိုလိုက်
သည်။ ပြီး ကုလားထိုင်မှခန့်ထကာ သိုးမွေးချည်လုံးကို ကျွန်တော့်
ပေါင်ပေါ် ပစ်ချခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း သိုးမွေးချည်ခင်နှင့် ချည်လုံးကို ပြတင်း
ပေါက်ဘောင်ပေါ် တင်ထားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။
ထိုနောက် တံခါးဝတွင်ပင်ရပ်ကာ မင်သက်မိသလို ငေးမော ကြည့်နေ
မိသည်။ အခန်းလယ်ခေါင်၌မူ ပြောက်ပြောက်ကျားကျား ကြောင်
ကလေးတစ်ကောင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လေးပေါင်လေးဘက်ကား
ကာ ပက်လက်လှန်၍နေသည်။ ဇိနောဒါက သူ့နံ့ဘေးမှ ဒူးထောက်
ထိုင်ကာ ကြောင်ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို အသာအယာ မချိ၍ထား
သည်။ မင်းသမီးကြီးအနီး၌ ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုကြား နေရာကို
ပြည့်လှနီးပါးယူ၍ ရပ်နေသူမှာ ခုံညားသော လုလင်ပျိုတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ သူက မြင်းတပ်သားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရွှေဝါရောင် ဆံပင်
အခွေအလိပ်များ၊ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများနှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍
သွေးရောင်လျှမ်းသော မျက်နှာရှိသည်။

‘ချစ်စရာကလေးကွာ’ ဇိနောဒါက ပြောနေသည်။ ‘ကြည့်စမ်း၊
မျက်လုံးကလေးတွေက မညိုဘူး၊ အစိမ်းရောင်လေးတွေ၊ နားရွက်
ကြီးတွေလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဗစ်တော့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊
သိပ်တော်တူပဲ’

မြင်းသည်တော်မှာ မနေ့က ကျွန်တော်တွေ ခဲ့သော လူငယ်
များထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ သူက ပြုံးပြီးကြီး
လုပ်ရင်း ဦးညွတ် အရိုအသေပြုသည်။ ထိုသို့ လှုပ်ရှားလိုက်သည့်အခါ
မြင်းစီးဖိနပ်မှ ဖနောင့်ဆူးဘီးများက တချွင်ချွင်မြည်ပြီး ဓားအိမ်မှ
သတ္တုကွင်းများကလည်း တံချွမ်ချွမ် အသံပေးလေသည်။

‘မနေ့တုန်းက မင်းက နားရွက်ဖားဖားနဲ့ ကြောင်ကလေး
တစ်ကောင် လိုချင်တယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်
ကိုယ် ရှာယူခဲ့တာ၊ ကိုယ့်အဖို့ကတော့ မင်းနှုတ်က ထွက်တဲ့စကား
မှန်သမျှ ဥပဒေပေးကွာ’ ဆိုပြီး သူက နောက်တစ်ကြိမ် ဦးညွတ်
လိုက်ပြန်သည်။

ကြောင်ကလေးက အသံသေးသေးနှင့် ညောင်ခနဲ တစ်ချက်
မြည်ကာ ကြမ်းပြင်ကို တရှုံ့ရှုံ့ အနံ့ခံလျက်ရှိသည်။

‘သူ့ဆာနေပြီ’ ဇိနောဒါက ဆိုသည်။ ‘ဗိုနီဖာတီ၊ ဆိုနီယာ၊
နို့နည်းနည်း ယူခဲ့စမ်းပါ’

အဝါရောင်ဝတ်စုံ နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်နှင့် လည်ပင်းမှာ အရောင်
ပြယ်နေသည့် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ချည်ထားသော အိမ်စေ
မိန်းမတစ်ယောက် နွားနို့တစ်ပန်းကန် ယူ၍ဝင်လာပြီး ကြောင်ကလေး
ရှေ့မှာ ချပေးသည်။ ကြောင်ကလေးက ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်ပြီး
မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ နို့ကို လျှာဖြင့်လျက်၍ သောက်လေသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ လျှာကလေးက နို့နို့ရုံရုံကလေး’ ဇိနောဒါက
မှတ်ချက်ချသည်။ သူက ကြောင်နာခေါင်းနားကပ်လျက် ခေါင်းကို
ကြမ်းပြင်နှင့် ထိလှမတတ် ငဲ့ကာ ကြည့်နေသည်။ ကြောင်ကလေးက
ဖိုက်ဝအောင်သောက်ပြီးနောက် ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို မြှောက်

ချည် ချချည်ပြုလျက် ညောင်သံသံသံမြည်၍ နေလေသည်။ ဇီနောဒါက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်စေမိန်းမဘက်သို့လှည့်ကာ စိတ်မဝင်စား တော့သည့် လေသံဖြင့် 'ယူသွားတော့' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

'ကြောင်ကလေးပေးတဲ့အတွက် ဆုချတဲ့အနေနဲ့ မင်းလက်ကလေးပေးပါလား' မြင်းသည်တော်က ပြုံးဖြူဖြူလုပ်ရင်း ဆိုသည်။ ထွားကျိုင်းလှသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်က စစ်ဝတ်စုံ အသစ်ကျပ်ချွတ်ထဲတွင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း လှုပ်ရှားနေရသည်။

'လက်နှစ်ဘက်စလုံး ပေးပါတယ်' ဇီနောဒါက ဆို၍ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

ဗယ်လော့ဇီရော့စ်က လက်နှစ်ဘက်ကို နမ်းနေစဉ် ဇီနောဒါက သူ့ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်ရမလား၊ တစ်ခုခု ပြောရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာမှ မပြောဘဲ နေရမှာလား ဝေခွဲမရနိုင်သည်နှင့် သည်အတိုင်း ငြိမ်၍ ရပ်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ အစေခဲယောကျာ်း ဖြိုဒါက ကျွန်တော်အား လက်ဟန်ခြေဟန်ပြုပြီး ခေါ်နေသည်ကို အဝင်ခန်း တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ထံသို့ အလိုအလျောက်ဆိုသလို ရောက်သွားသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ကျွန်တော်က မေးသည်။

'ဆရာလေးအမေ အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ သူ့ကို ဘာမှ ပြန်လာမပြောလို့ စိတ်ဆိုးနေတယ်'

'ဟာ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေလို့လဲ'

'တစ်နာရီကျော်လောက် ရှိပြီခင်ဗျ'

'တစ်နာရီကျော်' ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အလိုအလျောက် ထွက်သွားသည်။ ထိုနောက် ဇဉ့်ခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး ပြန်တော့မည်ဆိုသော သဘောဖြင့် ခြေသံ တရပ်ရပ်ပြုကာ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်သည်။

'မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ' မင်းသမီးလေးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ မြင်းတပ်သားပခုံးပေါ်မှကျော်၍ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ လှမ်းမေးသည်။

'ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရဦးမယ်' ထိုနောက် မင်းသမီးကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ 'တစ်နာရီ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းသမီးကြီးလာမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အမေ့ကို ပြန်ပြောရဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်'

'ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ပါ'

ထိုနောက် မင်းသမီးကြီးက နှာရှုဘူးကို အလျင်စလို ထုတ်ယူပြီး အသံအကျယ်ကြီးမြည်အောင် ရှုသွင်းလိုက်ရာ ကျွန်တော် တကယ်ပင် လန့်၍သွားသည်။ 'အဲဒီအတိုင်းသာ ပြောလိုက်ပါကွယ်' သူက မျက်ရည်တွေနှင့် မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်ရှင်း အသံကျယ်ကြီးမြည်အောင် ချွဲဟက်ရင်းက ထပ်ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်က နောက်တစ်ကြိမ် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲက ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ငယ်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြမှာပဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် နောက်ကျောမလုံ ဖြစ်မိသည်။

'မွန်ဆီယာဇိုလ်ဒီမာ၊ အိမ်ကို လာလည်ဦးနော်' ဇီနောဒါက လှမ်းအော်ပြောပြီး ရယ်နေသံ ကြားလိုက်ရသည်။

သူ ဘာကြောင့် ဒါလောက် ရယ်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်က ဖြိုဒါနှင့်အတူ အိမ်ပြန်လာရင်း တွေးတောနေမိသည်။ ဖြိုဒါက 'ဘာ

တစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာနေသော်လည်း သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သဘောကျပုံ မရကြောင်းကား ထင်ရှားလှသည်။ အမေကမူ မင်းသမီးကြီးအိမ်မှာ ဒီလောက်ကြာအောင် ဘာတွေများ လုပ်နေရပါလိမ့်မလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို ဆူလေသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှ အဖြေပေးမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော့်အခန်းသို့သာ တက်လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲဝယ် အကြီးအကျယ် ဝမ်းပန်းနည်းသလို ခံစားရသည်။ မျက်ရည်ထွက်ပြီး မငိုရှက်မိအောင် မနည်းကြီး အားတင်းထားရသည်။

မြင်းတပ်သားကို ကျွန်တော် မနာလို ဖြစ်နေချေသည်တကား။

[၅]

မင်းသမီးကြီးက သူပြောထားသည့်အတိုင်း အမေထံ လာရောက် တွေ့ဆုံသည်။ သို့သော် အမေသဘောကျအောင်ကား မလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော် မရှိပါ။ သို့သော် ထမင်းပွဲတွင် အမေက အဖေ့ကို ပြန်ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော် ကြားရသည်။ မင်းသမီးကြီး ဇာစိကီးနားမှာ အလွန် အောက်တန်းစားဆန်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရကြောင်း၊ မင်းသားကြီး ဆာဂေအား သူ့ကိစ္စတွေပြောပေးဖို့ အကြောင်းကို နားငြီးလောက်အောင် ပြောသည့်အကြောင်း၊ သူ့မှာ ငွေရေးကြေးရေး နှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာတွေ အမှုအခင်းတွေကလည်း များလွန်း လှကြောင်း၊ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် နိုင်မည့် မိန်းမလည်ကြီးနှင့်တူကြောင်း ပြောလေသည်။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမေအနေနှင့် မင်းသမီးကြီးနှင့် သမီးတော်တို့အား မနက်ဖြန် ညစာစားရန် ဖိတ်လိုက်ကြောင်း၊ (သမီးဆိုသော အသံ ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ထမင်းပန်းကန်နှင့်

ထိလုမတတ် ငဲ့၍ နေလိုက်မိသည်။) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က အိမ်နီးချင်းတွေ ဖြစ်နေသည့်အပြင် မင်းသမီးဆိုသည့် နာမည်ကလည်း ရှိသေးကြောင်း အမေက ပြောလေသည်။

အမေစကားတွေ နားထောင်ပြီးနောက် အဖေက မင်းသမီးကြီးကို သူ မှတ်မိပြီဟုဆိုသည်။ ထိုနောက် သူငယ်စဉ်က ကွယ်လွန်သူ မင်းသားကြီး ဇာစိကင်နှင့် သိဖူးသည့်အကြောင်း၊ လူက မျိုးကောင်းရိုးကောင်း ဖြစ်သော်လည်း ခပ်ကြားကြား ခပ်ပေါ့ပေါ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပါရီတွင် အနေကြာလာခဲ့သဖြင့် ပါရီသားဟုခေါ်ကြကြောင်း၊ တစ်ချိန်က အလွန်ချမ်းသာခဲ့သော်လည်း ရှိသမျှ စည်းစိမ်ကို လောင်းကစားခြင်းဖြင့် ဖြုန်းတီး၍ ကုန်ခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ငွေအတွက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည် အရာရှိငယ် တစ်ဦး၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြောင်း (ဤနေရာ၌ အဖေက အေးစက်စက်အပြုံးနှင့်) အမှန်ဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့် ၎င်းထက်သာရာ ရနိုင်ကြောင်း၊ မိန်းမရပြီးနောက် ငွေလုံးငွေရင်း မြှုပ်နှံပြီး ဈေးကစားသည့် လုပ်ငန်းများကို အကြီးအကျယ်လုပ်ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ စီးပွားပျက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများ ပြောပြလေသည်။

‘ကိုယ့်ဆီက ပိုက်ဆံတော့ မချေးဘူးလို့ ထင်ရတာပဲ’ အဖေက ဆိုသည်။

‘ချေးမယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ်တော့ အံ့ဩမှာမဟုတ်ဘူး’ အဖေက ခပ်အေးအေးပြောသည်။

‘အဘွားကြီးက ပြင်သစ်လိုပြောတတ်ရဲ့လား’
‘ကပေါက်တီ ကပေါက်ချာပါ’

‘အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါလဲ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်း သူ့သမီးကိုပါ ဖိတ်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ တစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်ကွ၊ ဒီကောင်မလေးကတော့ လိမ်လိမ်မာမာလေး၊ ပညာလဲ တတ်တယ်လို့ ပြောတယ်’

‘အဲဒါဆိုရင်တော့ မအေနဲ့မတူဘူးလို့ဆိုရမှာပေါ့’

‘ဖအေနဲ့လဲမတူဘူး’ အဖေက စကားထောက်သည်။ ‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ အဲဒီလူက ပညာတတ်သာဆိုတယ် ဦးနှောက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွ’

အမေက သက်ပြင်းချကာ တွေ့၍နေသည်။ အဖေကလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ သူတို့ စကားပြောနေကြသည့် တစ်ချိန်လုံး မှာပင် ကျွန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ် နေထိုင်ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရ ပေသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က ခြံထဲသို့ဆင်းသည်။ ဆွနတ်ကိုကား မယူခဲ့တော့။ အစကမူ ဇာစိကင်ခြံနားမကပ်ပို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တွန်းလှန်နိုင်စွမ်းမရှိသော အင်အား တစ်ခုက ကျွန်တော့်အား သူတို့ ခြံဘက်သို့ ဆွဲငင်လျက်ရှိသည်။ ဤသည်မှာလည်း အချည်း နီးတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ ခြံစည်းရိုးနား မရောက်မီမှာပင် ဇီနီဒါကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သည်တစ်ကြိမ်၌ သူမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ လက်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ကာ ခြေကြောင်းလမ်း ကလေးအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ သတိမပြုမီ။

အစတွင် သူဖြတ်သွားသည်ကို သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်မိ
တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တော့မှ သတိရ၍ လွန်မသွားမီ
ဆောင်းဟန်သံပေးလိုက်မိသည်။

သူက လှည့်ကြည့်သော်လည်း ရပ်၍ကား မနေ။ သူဆောင်း
ထားသည့် မြက်ဦးထုပ်ဝိုင်းမှ အပြာရောင်ဖဲပြားစကို ဘေးသို့ဖယ်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှ ပြုံးပြသည်။
ထိုနောက် စာအုပ်ကိုသာ ပြန်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်က
ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး အနီးအနားတွင် အတန်ကြာမျှ ယောင်လည်
လည် လုပ်နေမိသေးသည်။ နောက်တော့မှ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာဖြင့်
ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုများ သဘောထား
လေသလဲကွယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြင်သစ်လို
ပြောမိသည်။ (ဘာကြောင့် သည်လို ပြောမိသလဲဆိုသည်ကိုကား
ဘုရားသခင်သာ သိပေလိမ့်မည်။)

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်က ကြားနေကျခြေသံမျိုး ကြားလိုက်
ရသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်သောအခါ အဖေက ခါတိုင်းကဲ့သို့
ပေါ့ပါးသွက်လက်သည့် ခြေလှမ်းများနှင့် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

‘အဲဒါ မင်းသမီးကြီး သမီးလား’ အဖေက မေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါဖြင့် မင်းက သူနဲ့သိနေတာပေါ့’

‘ကျွန်တော် မနက်က သူ့အမေဆီသွားတုန်း တွေ့လာတာ’

အဖေက ရပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ချက်ချင်းပြန်လှည့်၍
လျှောက်သွားသည်။ ဇီနောဒါနှင့် တည့်တည့်လောက် ရောက်သောအခါ

သူက ယဉ်ကျေးစွာပင် ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူမက အံ့အား
သင့်ဟန်ကလေးနှင့် ပြန်၍ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီး စာအုပ်ကိုချကာ
အဖေ ဆက်လျှောက်သွားသည်ကို လိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ အဖေက
အဝတ်အစားကို အမြဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သားသားနူးနူး ဝတ်စားတတ်
သည်။ ဤသည်၌လည်း အထူးတလည် ပြင်ဆင်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ
သူ့ဟန်နှင့်သူ ကြည့်ကောင်းနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်
မှာကား အဖေသည် ဘယ်တုန်းကနှင့်မှမတူအောင် ကျက်သရေ
အရှိဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မှိုင်းပြာရောင်ဦးထုပ်က အနည်းငယ် ပါးလျားစ
ပြုနေသည့် သူ့ဆံပင်လှိုင်းတွန့်ကလေးများပေါ်၌ တင်နေပုံမှာလည်း
ထိုနည်းလည်းကောင်း အလွန်ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်က ဇီနောဒါဘက်သို့ အနည်းငယ် လှမ်းလာခဲ့သည်။
သို့သော် သူက လှည့်၍ပင်မကြည့်။ စာအုပ်ကိုသာ ပြန်၍ မြှောက်
ကိုင်ကာ စာဖတ်ရင်း လျှောက်၍ သွားလေသည်။

‘ညစာစားဖို့ ဧည့်သည်တွေလာမှာ မဟုတ်လား’ ကျွန်တော်က စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျသွားပြီး မပွင့်တပွင့်အသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဒီ ဧည့်သည်တွေက ဘာမှ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူး’

နောက်ထပ် ဘာမျှ ပြောစရာမရှိပါ။ အလျှော့ပေးလိုက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ ကျွန်တော် လဲဝတ်လိုက်သည်။ လည်စည်းကိုကား မဖြုတ်တော့။ ညစာစားချိန်မတိုင်မီ နာရီဝက်ခန့် အလိုတွင် မင်းသမီးကြီးနှင့် သမီးတော်တို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ မိန်းမကြီးက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သည့် ဝတ်စုံအစိမ်းနှင့်ပင်ဖြစ်ပြီး အပေါ်မှ အဝါရောင် ရှော့တဘက်ကလေးတစ်ထည် ခြုံလာသည်။ ခေါင်း၌မူ အနီရောင်တောက်တောက် မဲကြိုးများပါသည့် ခေတ်မစား တော့သော ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။ ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဘွားကြီးက သူမ၏ အကြွေးများနှင့် ကတိစာချုပ်များ ကိစ္စကို အလျင်စလေသည်။ သက်ပြင်းအခါခါချသည်။ ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းသည့်အကြောင်းကို ချူသံပါအောင် ညည်းသည်။ သို့သော် ပြုမူနေထိုင်ပုံက ဣန္ဒြေသိက္ခာမရှိ၊ ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်း မရှိ။ နှာကိုလည်း တရှူးရှူး တရှဲရှဲ ရှူသည်။ ကုလားထိုင်မှာ တစ်ချက်မှ ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်နိုင်။ သူ့အိမ် သူ့ရာမှာကဲ့သို့ပင် အထိန်းအချုပ်မရှိ နေချင်သလို နေသည်။ ငါမင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်ပဲ ဟူသော အတွေး သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရှိပုံမရ။ ဇီနောဒါကတော့ သူ့မိခင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ တကယ့်မင်းသမီးအစစ် ဖြစ်နေသည်။ ဣန္ဒြေကြီးလွန်း နေသည်။ ဟိတ်ဟန်များလွန်းသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ ကြီးမားသော

[၆]

ညပိုင်းနှင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ကျွန်တော် ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ယောင်တိယောင်န ကြောင့်ကြကြနှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ စာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ကို သတိရသည်။ ကေဒါနေ့၏ စာအုပ်ကြီးကို ကောက်လှန်သည်။ သို့သော် စာမျက်နှာတွေ ဝါကျ တွေက ကျွန်တော့်အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မထင်။ ဂျူလိယက်ဆီဇာ သည် စစ်ပွဲ၌ ရဲရင့်ခြင်းကြောင့် ထင်ရှားသည်ဟူသော စာကြောင်းကို ဆယ်ကြိမ်လောက် ဆက်ဖတ်သော်လည်း ခေါင်းထဲမဝင်သည်နှင့် နောက်ဆုံး၌ စာအုပ်ကို ချထားလိုက်ရလေသည်။ ညနေစာစားချိန် နီးသောအခါ ခေါင်းလိမ်းဆီကို နှစ်ခါပြန် သုံးခါပြန် လိမ်းပြီးနောက် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လည်စည်းကိုပါ အကျဝတ်သည်။

‘ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ’ အမေကမေးသည်။ ‘နင်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဖြစ်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ စာမေးပွဲ အောင်မယ် မအောင် ဘူး ပြောနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုဂျက်ကက် အင်္ကျီက အသစ်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကို လွှင့်ပစ်တော့မလို့လား’

ဣန္ဒြေနှင့် တည်ကြည်အေးစက်သော မျက်နှာထားကြောင့် သူမှ ဟုတ်ရဲ့လား ထင်ရသည်။ အပြုံးစနှင့် အကြည့်ကလေးများကလည်း ယခင်ကနှင့် မတူ။ သို့သော် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင်ကား ယခုလို အသွင်သစ်နှင့်လည်း သူ့အလှက လျော့ပါးမသွားပါချေ။ သူက အပြာနုရောင် ပန်းလိပ်ကလေးများနှင့် အဆင်ဖော်ထားသည့် ညိုဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကမူ အင်္ဂလိပ်ပုံစံ အတိုင်း မျက်နှာပေး တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ၌ အခွေအလိပ်ကလေး တွေနှင့် ချထားရာ အေးစက်စက်မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ ညစာစားချိန်၌ အဖေက သူ့ဘေးမှ ထိုင်ကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေရရနှင့်ပင် ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ဧည့်ဝတ်ပြုလေသည်။ အဖေက မကြာခဏ သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူကလည်း ခဏခဏ ပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော် သူကြည့်ပုံက ထူးခြားသည်။ တွန်းလှန် ဆန့်ကျင်သော သဘောပါသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြင်သစ်လိုပြောကြရာ ဇီနောဒါ၏ ပြင်သစ်သံ ပီသပုံကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားမိသည်ကို အမှတ်ရသည်။

မင်းသမီးကြီးကား စောစောက နည်းအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထင်တိုင်းကြိုလျက် ရှိပေသည်။ အစားအသောက်ကို ချီးလည်း ချီးမွမ်းသည်။ စားလည်း နာနာစားလေသည်။ အမေ့ကို ကြည့်ရ သည်မှာ သူ့အား အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်နေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သူမေးသမျှကို စိတ်လည်းညစ်၊ အမြင်လည်းကတ်ဆိုသော လေသံ မျိုးဖြင့် ဖြေလျက်ရှိတော့၏။ အဖေလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ ဇီနောဒါကိုလည်း အမေက သဘောမတွေ့ချေ။ 'ကောင်မလေးက

ဘဝင်ချည်းပဲ' အမေက နောက်တစ်နေ့တွင် ပြောသည်။ 'ရုပ်က ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရောင်းတဲ့ ဈေးသည်မရုပ်မျိုးနဲ့၊ ဘာအတွက်များ ဒါလောက် မာနကြီးနေရသလဲ စဉ်းစားလို့ မရဘူး'

'အဲဒါတော့ မင်းက ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုး မမြင်ဖူးလို့ ပြောတာပဲ' အဖေက ဝင်ပြောသည်။

'အဲဒီအတွက် ဘုရားသခင်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်သေးတယ်' 'ဟုတ်တယ်၊ ဘုရားသခင်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ ကိုယ်မသိတဲ့ဟာကို ဝေဖန်နေလို့ ဘယ်ဖြစ် ပါ့မလဲ'

ဇီနောဒါက ကျွန်တော့်ကို တစ်စက်ကလေးမျှပင် ဂရုစိုက်ဖော် မရပါ။ ညစာစားပြီး များမကြာမီပင် မင်းသမီးကြီးက ပြန်တော့ မည်ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ မာရီယာနဲ့ ပိုင်အိုတာတို့ကို အားကိုးထား မယ်နော်' သူက အမေရော အဖေပါ နှုတ်ဆက်ကာ နားငြီးစရာ ကောင်းလှသော လေသံဖြင့် ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် ပြောနေပြန်သည်။ 'ဒီလိုပဲ ပေါ့လေ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အခြေအနေကောင်းတုန်းကလဲ ကောင်းခဲ့ တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေက လွန်ခဲ့ပြီ၊ ကဲ အခုတော့ မင်းသမီးတော့ မင်းသမီးပါပဲ' သူက ပြောရင်း စိတ်မသက်မသာနှင့် ရယ်လိုက်သေး သည်။ 'ဒါပေမယ့် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး ဆိုတာတွေက စားစရာမရှိတဲ့အခါ အလကားပါပဲ'

အဖေက သူ့အား အားနာလိုက်လျော့သော သဘောမျိုးဖြင့် ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းပြင်ဘက်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ဂျက်ကန် အင်္ကျီတို့နှင့် ကျွန်တော်က သေဒဏ်စီရင်ချက် ချမှတ်ခြင်းခံရသူတစ်ဦး

နှယ် ကြမ်းပြင်ကို ငေးစိုက်ရင်းရပ်နေမိသည်။ ဇီနောဒါ၏ အပြုအမူက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ ခြေမဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပေပြီ။ သို့သော် သည် အခိုက်အမှာပင် သူက ကျွန်တော့်အနီးမှ ဖြတ်သွားရင်း ယခင် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ကြင်နာသော အကြည့်ကလေးနှင့်ပင် ခပ်တိုးတိုး ခပ်သွက်သွက် စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် မည်မျှ အံ့ဩသွားမည်ကို စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါလေ။ 'ဒီနေ့ည ရှစ်နာရီ အိမ်ကိုလာခဲ့၊ ကြားလား၊ မမေ့နဲ့နော်'တဲ့။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းသမိ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ရစ်သည်။ သူကမူ အဖြူရောင် လည်စည်းပဝါကလေး ခေါင်းပေါ်ပစ်တင်ကာ ထွက်သွား နှင့်လေပြီ။

[၇]

ညရှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီနှင့်၊ လှိုင်းထအောင်ပြီးထားသော ဆံပင်နှင့် မင်းသမီးကြီး အိမ်အဝင်ဝ အခန်းလေးထဲသို့ အချိန်အတိအကျ ရောက်ရှိ၍လာသည်။ အိမ်စေ အဘိုးကြီးက မှန်တေတေနှင့် ကြည့်ကာ သူထိုင်နေသည့် ခုံတန်းလျားမှ မထချင်ထချင်နှင့် ထသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသည့် အသံများ ကြားနေရသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်စွာ ရပ်နေလိုက်မိသည်။ အခန်းအလယ်ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဇီနောဒါ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ လက်ထဲ မှာ ယောက်ျားဆောင်း ဦးထုပ်တစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။ ကုလားထိုင် ဆေးပတ်ပတ်လည်၌ လူငါးယောက် ဝိုင်း၍နေသည်။ သူတို့အားလုံးက ဦးထုပ်ထဲသို့ လက်နှင့်နှိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ဇီနောဒါက သူတို့ မမီနိုင်အောင် မြှောက်ထားပြီး ဦးထုပ်ကို လှုပ်ရှား၍နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ သူက အော်ပြောသည်။ 'နေကြဦး၊ နေကြဦး၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်အသစ်တစ်ယောက် လာတယ်၊ သူ့အတွက် မဲလိပ်

အသစ် တစ်လိပ် 'လုပ်ရဦးမယ်' သူက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား 'ကုတ်အင်္ကျီစွဲပြီး ခေါ်သွားသည်။ 'ကဲ ရပ်မနေကြနဲ့၊ ဒီမှာ လူကြီးမင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက မွန်ဆီယာ ဗိုလ်ဒီမာ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်နီးချင်းရဲ့ သား၊ ဟောဒီက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက' ဆို၍ သူက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ 'မြို့စားမာလက်စကီး၊ ဒါက ဒေါက်တာလူရှင်၊ ကဗျာဆရာမဒေါ်နေနာ၊ အငြိမ်းစားဗိုလ်ကြီး နာမတ်စကီး၊ ဟောဒီက ဗယ်လော့ဇီရော့စ် မြင်းတပ်ဗိုလ်၊ သူနဲ့က မင်းတွေ့ပြီးသား၊ အားလုံး ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းကြနော်'

ကျွန်တော်က အကြီးအကျယ် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ မိတ်ဆက်ပေးသူများအား ဦးညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ရန်ကိုပင် မေ့နေသည်။ ဒေါက်တာလူရှင်ကိုကား ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ ပန်းခြံထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မညှာမတာ လှောင်ပြောင်လိုက်သည့် ဆံပင်နက်နက်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများကတော့ ဗယ်လော့ဇီရော့စ်ကို ဖယ်၍ အားလုံး လူစိမ်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။

'မြို့စားမင်း၊ မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာအတွက် မဲလက်မှတ် တစ် ဖောင် ရေးပေးစမ်းပါဦး' စီနေဒါက ပြောလိုက်သည်။

'မတရားဘူးဗျာ' မြို့စားက ပိုလန်သံ ခပ်ဝဲဝဲဖြင့် ကန့်ကွက် သည်။ သူက အသားညိုညို၊ ရုပ်အတော်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြစ်သည်။ ဟန်ပန် အသွင်အပြင်ကလည်း ကြော့ကြော့မော့မော့ သားသားနားနား ဖြစ်ပြီး အမိပွယ်ပါသော အညိုရောင် မျက်လုံးများရှိသည်။ နှာတံက ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ ပါးစပ်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့်၊ ၎င်းအထက်မှာ

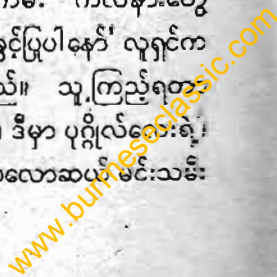
နှုတ်ခမ်းမွေးသေးသေးလေး ရှိသည်။ 'ဒီပုဂ္ဂိုလ်က တို့နဲ့ ဒဏ်ကြေး တမ်း ကစားတဲ့အထဲမှာ ပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ' သူက ဆိုသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ မတရားဘူးဟေ့ မတရားဘူး' ဗယ်လော့ဇီရော့စ် နှင့် အငြိမ်းစားဗိုလ်ကြီးဆိုသူကလည်း သံယောင်လိုက်သည်။ ၎င်း ဗိုလ်ကြီးဆိုသူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ၍ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျောက်ပေါက်မာအပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်က နီဂရီးလို ကောက် ကောက်ကွေးကွေး၊ ပခုံးကိုင်းကိုင်း၊ ခြေထောက်ခွင်ခွင်နှင့် ဖြစ်ပြီး၊ ကြယ်သီးမပါ ပခုံးတံဆိပ်မပါသော စစ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ထား သည်။

'လက်မှတ်ရေးဆိုရင် ရေးစမ်း၊ ကျွန်မပြောတာ ကြားလား' ဇီနေဒါက ထပ်ပြောသည်။ 'ဒါဘာသဘောလဲ၊ ပုန်ကန်တာလား၊ မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာက ဒီနေ့မှ လာတဲ့လူ၊ သူ့အတွက် စည်းကမ်း နည်းနည်း လျှော့ပေးရမယ်၊ ဘာမှ ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်မနေကြနဲ့၊ ကျွန်မ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြ၊ ဒါပဲ'

မြို့စားက ပခုံးတွန့်သည်။ သို့သော် နာခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းကို ငဲ့ကာ လက်စွပ်တွေ စွပ်ထားသည့် လက်ချောင်းဖွေးဖွေး များနှင့် ဖောင်တိန်တစ်လက် ကောက်ကိုင်သည်။ ထိုနောက် စာရွက် တစ်ရွက်မှ အစကလေးတစ်စ ဖဲ့ယူကာ စာရေးနေသည်။

'ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို စည်းကမ်း ကလနားတွေ မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာ နားလည်သွားအောင် ရှင်းပြခွင့်ပြုပါနော်' လူရှင်က ပြောင်ချော်ချော် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ ဒီမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ဝေးရဲ့ တို့အခု ဒဏ်ပေးတမ်း ကစားနေကြတာ၊ ခုလောလောဆယ်မင်းသမီး

လေး ဒဏ်ပေးခံထားရတယ်။ အဲဒီအတွက် တို့အခု မဲနှိုက်ကြမှာ။ မဲပေါက်တဲ့လူက သူ့လက်ကို နမ်းခွင့်ရမယ်။ ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား။’

ကျွန်တော်က ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ထိုနေရာမှာပင် ယောင်တိ ယောင်ကန်းနှင့်ရပ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန်၌ ဇီနောဒါက ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ခုန်တက်သွားပြီး ဦးထုပ်ကို လှုပ်၍နေလေပြီ။ အားလုံးပင် ဦးထုပ်ထဲနှိုက်ရန် လက်လှမ်းကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါလေသည်။

‘မေဒါနော့’ မင်းသမီးကလေးက ခေါ်လိုက်သည်။ မေဒါနော့ မှာ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှည်လျားမည်းနက်သော ဆံကေသာနှင့် မှုန်သိသော မျက်လုံးသေးသေး များ ရှိသည်။ ‘ရှင်က ကဗျာဆရာဆိုတော့ သဘောထားကြီးကြောင်း ပြရမယ်။ မှုန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာကို ကံစမ်းခွင့်နှစ်ကြိမ်ရအောင် ရှင်အလှည့် ပါ သူ့ကိုပေးလိုက်ပါ။’

သို့သော် မေဒါနော့က ခေါင်းခါပြီး သူ့ဆံပင်များကိုသာ နောက်ဘက်သို့ သိမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အားလုံးနောက်တွင်မှ ဦးထုပ်ထဲလှမ်းပြီး မဲလက်မှတ်ကို နှိုက်ယူကာ ဖြန့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ‘နမ်း’ ဟူသော စာလုံးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မည်သို့ဖြစ်သွားမည်ကို ခန့်မှန်းသာ ကြည့်ပါလေ။

‘နမ်း’ ကျွန်တော်က အလိုအလျောက် ထအော်လိုက်မိသည်။

‘ဟေး ဟုတ်ပြီကွ။ သူ ပေါက်တယ်’ မင်းသမီးကလေး ကလည်း ချက်ချင်းလိုက်အော်သည်။ ‘တို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ’ သူက

ကုလားထိုင်ပေါ်မှဆင်းကာ အလွန် ချိုသာရွှန်းမြသော အဖြိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း ပြောလေရာ ကျွန်တော့် ရင်ထဲရှိ အသည်း နှလုံးတွေအားလုံး ချာလပတ် လည်ကုန်သလို ထင်လိုက်ရသည်။ ‘သူ ဝမ်းသာရဲ့လားဟင်’

‘ကျွန်တော်’ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ပြောထွက်သမျှစကားမှာ သည်မျှသာပဲ ဖြစ်သည်။

‘မင်းလက်မှတ် ငါ့ရောင်းကွာ၊ ရူဗယ်တစ်ရာပေးမယ်’ ဗယ်လော့ဇိုရော့စ်က ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်နားနားကပ်ပြီး ပြောလိုက် သည်။

ကျွန်တော်က မြင်းတပ်ဗိုလ်ကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်ချင်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မင်းသမီးလေးက အားရဝမ်းသာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး လူရှင်ကလည်း ‘ဒါမှ ကောင်လေးကွ’ ဟု ဩဘာပေးလိုက်ပါသည်။

‘ဒါပေမယ့် အခမ်းအနားမှူးအနေနဲ့ ကျွန်တော်က လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများနဲ့အညီ ဆောင်ရွက်ဖို့တော့ အလေးအနက် ပြောကြား ရလိမ့်မယ်ခင်ဗျ’ လူရှင်က ဆိုသည်။ ‘မှန်ဆိုယာဗိုလ်ဒီမာ ဒူးတစ်ဘက် ထောက်လိုက်ပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ စည်းကမ်းခင်ဗျ’

ဇီနောဒါက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို သေသေ ချာချာမြင်ရအောင်လားမသိ၊ ခေါင်းကလေးကို တစ်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်း ထားပြီး သူ့လက်တစ်ဘက်ကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဣန္ဒြေအပြည့်နှင့် ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိများကား မှုန်ဝါး၍ နေချေပြီ။ ကျွန်တော်က ဒူးတစ်ဘက် ထောက်ဖို့ ရည်ရွယ်သော်လည်း နှစ်ဘက် စလုံး ထောက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဇီနောဒါ၏ လက်ချောင်း

ကလေးများကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် နမ်းရန် လှမ်းယူသောအခါမှာလည်း အပေါက်အလမ်းမတည့် ဖြစ်ကာ နှာခေါင်းထိပ်ဖျားသို့ သူ့လက်သည်း ချွန်ချွန်နှင့် ခြစ်မိလေသည်။

‘ဟုတ်ပြီ’ဟုဆိုပြီး လှရှင်က ကျွန်တော့်ကို တွဲထူပေးသည်။

ဒဏ်ကြေးကစားပွဲကို ဆက်ကြပြန်သည်။ ဒီနေ့ဒါက ကျွန်တော့်ကို သူ့နဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ တီထွင်ထားသည့် အပြစ်ဒဏ်ပေးပုံပေးနည်းများက အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။ တစ်ကြိမ်မှာ သူမက ရုပ်တုအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်ကျသည်။ ထိုအခါ သူက ရုပ်တုအောက်ခံခုံပေါ်ရန်အတွက် အရုပ်ဆိုးသော နာမတ်စကီးကို ရွေးချယ်သည်။ နာမတ်စကီးအား ကြမ်းပေါ်တွင် အစန့်သား လှဲနေစေပြီး မေးစေ့ကိုပင် ရင်ဘတ်နှင့်ထိအောင် ပခုံးကျပြီး ဆွဲခိုင်းထားသည်။ ရယ်သံမောသံတွေကား သောသောည့်၍ နေတော့သည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေနှင့် သီးသီးသန့်သန့်နေတတ်သည့် ဂုဏ်သရေရှိ အထက်တန်းလွှာ မိသားစု အိမ်ရာပေါ်တွင် အဖော်မဲ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကျွန်တော်လို လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ သည်လို ဆူညံသံများ၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုများ၊ အထိန်းအချုပ်မဲ့ ပျော်ရွှင်မှုများ၊ လုံးဝမသိကျွမ်းသည့် သူစိမ်းတစ်ရပ်များနှင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရင်းနှီးအကျွမ်းဝင်စွာ ဆက်ဆံရမှုများနှင့် ကြုံလာသည့်အခါ ခေါင်းထဲတွင် ဆူဝေ၍သွားသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်က တကယ်ပင် အရက်မူးနေသူ တစ်ဦးလို ဖြစ်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ရယ်သံ၊ ကျွန်တော့်စကားပြောသံများက အကျယ်လောင်ဆုံး ဖြစ်လာရာ တစ်ဘက်ခန်းတွင် သူမ ဖိတ်ကြားထားသော တရားရေးဌာနမှ အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေသည့်

မင်းသမီးကြီးပင် ဘာများဖြစ်နေရော့သလဲဟု ကျွန်တော့်ကို လာ၍ ကြည့်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ပျော်လွန်းမက ပျော်နေပြီ ဖြစ်ရာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဆံတစ်ခြည့် နှမ်းတစ်လုံးမျှ ငါ့အလုံးအရပ် လျော့သွားမှာ မဟုတ်ဘူးဟူသော သဘောမျိုးအတိုင်း ကျွန်တော်က ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ဒီနေ့ဒါက ကျွန်တော့်ကို သူများတကာထက်ပင် ပို၍ မျက်နှာသာပေးဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အား သူ့အပါးမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာစေရ။ ကျွန်တော့်အလှည့်၌ ခံရသော ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်က သူ့နဘေးတွင်ထိုင်ကာ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းနှစ်လုံးကို ပိုးလက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်နှင့် ခြုံထားပြီး ကျွန်တော်၏ ဂျှိုဝှက်ချက်ဆိုသည်ကို သူ့အား မပြောပြရန်ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းနှစ်လုံးကို ရုတ်တရက် ပဝါနှင့် ခြုံလွှမ်းလိုက်သည့်အချိန် ဝိုးတဝါး ထိုးဖောက် မြင်နိုင်သော ဇာပဝါ၏ မွှေးပျံ့ခြင်းနှင့် မွန်းကျပ်ခြင်းထဲမှ ကျွန်တော့်ခံစားမှုများ၊ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံများကို သတိရမိပါသေးသည်။ မှန်ရီသော ဇာပဝါ အတွင်းမှာပင် အရောင် မညှိုးမိန့်သေးသော သူမမျက်လုံးကလေးများက နီးကပ်လွန်းပါဘိ။ ဖွေးလက်သော သွားကလေးများ ပေါ်သည်ဆိုရုံ မဟာတဟပွင့်နေသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ လေငွေ့က နွေးထွေးလှသည်။ ကေသာဆံစကလေးများကလည်း ရှိုးတိုးရိန်းတိမ်းဖြစ်အောင် နှိုးဆွကျီစယ်နေသည်။ ကျွန်တော်ဘာမျှ မပြောနိုင်။ သူက သရော်သလို လှောင်သလို အသိရခက်သော အပြုံးနှင့် ပြုံးကြည့်နေပြီး ‘ဘယ်လိုလဲ’ဟု တိုးတိုးလေး မေးသည့်အ ကျွန်တော့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားပြီး အသက်ရှုဖွားကာ ခေါင်းကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်မိသည်။ အတန်ကြာသည့်အခါ

ကျွန်တော်တို့ ဒဏ်ကြေးကစားရခြင်းကို ငြီးငွေ့လာပြီး ကြီးစကလေး တစ်စနှင့် ကစားရသည့် ကစားနည်းတစ်မျိုးကို ပြောင်း၍ ကစားကြ ပြန်သည်။ ကစားနေရင်း ကျွန်တော့စိတ်က တခြားရောက်သွားပြီး တွေးနေငေးနေစိစဉ် သူက ကျွန်တော် လက်ဖမိုးကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဝမ်းသာကြည်နူးမိမှန်း မသိတော့။ ထိုနောက်တွင် ကျွန်တော်က အရိုက်ခံရအောင် တမင် တကာ ငေးမောချင်နေယောင် ဆောင်သောအခါ၌မူ သူက ကျွန်တော့် ကို တမင်စပြီး မထိဘဲ မရိုက်ဘဲ နေပြန်လေသည်။ ထိုညက ကစား ကြသည့် နည်းများကား အမျိုးပေါင်း စုံလင်လှတော့သည်။ စန္ဒရား တီးကြ၊ သီချင်းဆိုကြ၊ ကကြသည်။ ဂျစ်ပစီတွေ စခန်းချတမ်း ကစားကြသည်။ နာမတ်စကီးကို ဝက်ဝံကြီးလို ဝတ်ပေးပြီး ဆားငန် ရေတွေ သောက်ခိုင်းသည်။ မြို့စား မာလက်စကီးက ဖဲမျက်လှည့် ပြသည်။ ဝှက်ဖဲဝေရာတွင်သူ့လက်ထဲ စားဖဲတွေချည်းကျအောင် ကုလားဖန်ထိုးပြသည့်အခါ လူရှင်က တော်ပါပေတယ်ဟု ချီးမွမ်း ထောမနာပြုသည်။ မေဒါနော့က သူ၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သူ ကဗျာထဲမှ စာပိုဒ်အချို့ကို ရွတ်ပြသည်။ (ထိုစဉ်က ရိုမန်တစ်ဝါဒ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။) သူ့ကဗျာစာအုပ်ကို အနက်ဖုံးတွင် သွေးနီရောင် စာလုံးများနှင့် ထင်းနေအောင် ရိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုနောက် တရားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အရာရှိ၏ ဦးထုပ်ကို သူ့ဒူးပေါ်က ကျွန်တော်တို့ အလစ်ဆွဲယူ၍ ဦးထုပ် ပြန်လို့ချင်လျှင် ကော့ဆက်အက ကပြရမည်ဟု ခိုင်းကြသည်။ အဘိုးကြီး မိုနီဇာတီ၏ ခေါင်းတွင် မိန်းမဆောင်း ဦးထုပ်ဆောင်း ပေးပြီး ဇီနောဒါက ယောက်ျားဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည် စသည်ဖြင့်

ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြံကိုင်ကြံသမျှမှာ ပြောပြ၍ပင် ကုန်နိုင်မည် မထင်။

ဗယ်လော့ဇီရော့ဗ် တစ်ယောက်သာ တစ်ချိန်လုံးလိုလို အခန်း ထောင့်တစ်နေရာ၌ မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်၍ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေတတ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို သူ့မျက်လုံး များက သွေးရောင်နီမြန်းကာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ရဲလျက်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အတင်းဝင် တိုက်ခိုက်ပြီး စိစိညက်ညက် ခြေပစ်လိုက်တော့မည့်ပုံမျိုး ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ထိုအခါမျိုးတွင် ဇီနောဒါက သူ့ဘက်လှည့်ပြီး ဟင်းနော်ဆိုသည့် သဘောမျိုး လက်ညှိုး လေး တငေါက်ငေါက် ထိုးကာ ဟန့်တားလိုက်သည့်အခါ၌ အသာ နောက်ပြန်ဆုတ် သွားပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား အားလုံး မောသွားကြသည်။ ဘယ်လောက် ဆူညံတဲ့ ပါတီပွဲဖြစ်ဖြစ် သည်းခံနိုင်တယ်၊ ငါမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူး တာလဲ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုသည့် မင်းသမီးကြီးပင်လျှင် ပင်ပန်းလွန်း သဖြင့် နားပါရစေတော့ဟု ဆိုလေသည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော် လောက်တွင် 'ညဉ့်လယ်စာ စားကြသည်။ ညဉ့်လယ်စာက ကြာ၍ ခြောက်တောက်တောက်ဖြစ်နေသော ဒိန်ခဲတစ်ခဲနှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက် စဉ်းကောနှင့် လုပ်ထားသည့် အေးစက်စက် အစာသွတ်မုန့်များဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အဖို့ကား စားဖူးသမျှ အစာသွတ်မုန့်များထဲတွင် အရသာ အရှိဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ဝိုင်အရက်မူ တစ်ပုလင်းတည်းဖြစ်ပြီး ပုလင်းက ထူးထူးဆန်းဆန်း လည်ပင်းရှည်ရှည် အညိုရောင်ရင့်ရင့် ကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် ဝိုင်ကလည်း ဆေးနီရည်နံ့ပါသလို ထင်ရ သည်။ သို့သော် မည်သူကမျှ တကယ်မသောက်ကြသဖြင့် တစ်စုံမရှိ

ပေ။ ပျော်ရလွန်း၍ မောပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီမို့ ကျွန်တော် အိမ်သို့ ပြန်သည်။ ဇိနောဒါက ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ပဟေဠိအပြုံးနှင့် ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ထူပူနေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာက သိပ်သည်းစိုထိုင်းသော ည၏ လေငွေ့ကို ခံစားရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မိုးကြိုးမုန်တိုင်း တစ်ခု တိုက်ခိုက်ခါနီး အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကောင်းကင် တွင် လွင့်နေသော တိမ်တိုက်မည်းမည်း အစုအဝေးများမှာ ပုံသဏ္ဍာန် အသွင်အပြင် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲကာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာ နေသည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကြားက လေပြည်ကလေး တစ်ချက် တိုးပွေ့ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ ဟိုမှာဘက် အဝေး တစ်နေရာဆီ၌ တစ်ကိုယ်တည်း ဒေါသကြီးနေသည့် မိုးကြိုးက အသံခပ်အုပ်အုပ် ထစ်ချွန်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်တော်က အခန်းထဲသို့ နောက်ဖေးတံခါးမှ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်စေက ကြမ်းပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသဖြင့် သူ့အပေါ်က ကျော်၍သွားရသည်။ သူက နိုးလာပြီး ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်ပင် အမေက ကျွန်တော် လျှောက်သွားနေရကောင်းလားဟု စိတ်ဆိုး နေသည့်အကြောင်း၊ လိုက်ခေါ်ခိုင်းရန်ပင် ကြံသေးကြောင်း၊ အဖေက တားသဖြင့်သာ နေလိုက်ကြောင်းများ ပြောပြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်က အမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး အမေဆီက ဆုပေးစကားကို နားထောင်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်စမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နေ့တွင်ကား မတတ်နိုင်တော့ပေ။

အစေခံအား ကျွန်တော့်ဘာသာ အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်တော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

သို့သော် တကယ်၌မူ ကျွန်တော်က အဝတ်အစားလည်း မလဲနိုင်၊ အိပ်ရာထဲမှာလည်း မအိပ်နိုင်သေးပေ။

ကျွန်တော်က ဆေးမိထားသူပမာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ အကြာကြီးငြိမ်ပြီး ထိုင်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ခံစားမှုများ မှာ လုံးဝ အသစ်အဆန်းချည်းဖြစ်ပြီး အလွန်တရာလည်း ချိုမြိန် လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်ထုထဲသို့ ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း အခါခါချသည်။ မကြာခဏလည်း စောစောက အကြောင်းတွေ ပြန်သတိရကာ တစ်ကိုယ်တည်း အသံမထွက်ဘဲ ရယ်နေမိသည်။ တစ်ချက်တလေ မူကား ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ငါအခုချစ်နေတာ၊ အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲ စသည်ဖြင့် တွေးမိပြီး ခန္ဓာကိုယ် အသွေးအသားထဲကပါ အေးစိမ့်သွားသလို ခံစားနေရသည်။ ဇိနောဒါမျက်နှာက ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာ လွင့်မြောနေသည်။ မြင်ကွင်းထဲက ဘယ်အခါမျှ ပျောက်ကွယ်သည်မရှိတော့။ ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်စဉ်က အတိုင်းပင် သူ့နှုတ်ခမ်းထက်မှာ ပဟေဠိအပြုံးနှင့် မျက်လုံးထောင့်ကပ် ကြည့်ပုံက ဘယ်လိုလဲ မေးနေသယောင်။ ချစ်သယောင် ခင်သယောင် တွေးတော ငေးမောနေသယောင်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်မှ ထကာ အိပ်ရာဆီသို့ အသာ ခြေဖျားထောက်၍ သွားသည်။ ထိုနောက် အဝတ်မလဲတော့ဘဲ ခေါင်းအုံးထက်သို့ အသာကလေး ခေါင်းချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှုပ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော့် ကိုယ်ထဲတွင် ပြည့်လျှမ်းနေသည့်အရာများ မတော်တဆ ဖိတ်ယိုကျပြီး ပျက်စီးသွားမှာ စိုးသလိုပင်။

အိပ်ရာထဲလှဲနေသော်လည်း မျက်စိမမှိတ်နိုင်သေး။ အတန်ကြာသောအခါ၌ အပြင်ဘက်မှ အလင်းရောင်အချို့ အခန်းထဲသို့ မသိမသာ ဝင်၍ ဝင်၍ လာသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ကျွန်တော် ထထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကား အံ့ဩဖွယ် ဖြူဖွေးနေသော ပြတင်းမှန်ချပ်များကြောင့် ထင်ရှားပီသ၍ နေသည်။ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းပဲဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သို့သော် အလွန်ဝေးသော နေရာမှာဖြစ်၍ ကျွန်တော့် နားထဲတွင်ကား ထစ်ချွန်းသည့် အသံများမကြားရ။ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်နေသည့် ရှည်လျားသော လျှပ်ခွယ်ပန်းခက်များကိုသာ အဝေးကောင်းကင်ဆီ၌ မပီမသ မြင်ရသည်။ စင်စစ် လျှပ်စီးများက အမှန်တကယ် ဝိုးဝိုးဝင်းဝင်း လင်းလက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အသက်ငင်နေသည့် ငှက်တစ်ကောင်လို တောင်ပံဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာကထပြီ ပြတင်းပေါက်နားသွားကာ နံနက်လင်းသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ လျှပ်စီးက တစ်ချက်ကလေးမျှ ရပ်နားသည်မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ ရုရှားကျေးလက်တွင် လယ်သမားများက စာသုငယ်ညဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည့်ညမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အပြင်ဘက်ရှိ ဆိတ်ငြိမ်သော သံပြင်တန်းကို ငေးမောသည်။ နက်စကုရုနီပန်းခြံထဲက သစ်ရိပ်အုပ်အုပ်ကို ကြည့်သည်။ ထို့ပြင် လျှပ်ရောင်ဝိုးဝါးပြက်လိုက်တိုင်း ရိပ်ခနဲ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်နေသည့် အဝေးရှိ အဆောက်အဦကြီးများ၏ ဝါဖျော့ဖျော့ မျက်နှာစာများကို မြင်သည်။ သည်အာရုံများမှ မျက်စိကို ခွာ၍မရ။ ငေးမော၍သာ ကြည့်နေမိသည်။ အသံတိတ် လျှပ်စီးတန်းနှင့် ချုပ်တီးထားရရှာသော အလင်းရောင်များက ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်လျှို့ဝှက်စွာ

လင်းလက်နေသည့် ရှည်မှန်းတမ်းတချက်များကို ပဲ့တင်ထပ်နေသယောင် ထင်မှတ်ရသည်။ နေ့ကား အစပြုတော့မည်။ အနီရောင်အသွေးက အရုဏ်ဦးအစကို လှစ်ဟလာသည်။ နေလုံးထွက်ပေါ်လှနီးလာသည်နှင့်အမျှ လျှပ်စီးတန်းများက တဖြည်းဖြည်း တိုတောင်းဖျော့တော့၍လာသည်။ တစ်ချက်နှင့် တစ်ချက် အလှမ်းကွာသည်ထက် ကွာလာသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား အေးချမ်းကြည်လင်သည့် နံနက်ခင်းအလင်းရောင်အောက်၌ တဖြည်းဖြည်း မေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲရှိ မိုးကြိုးလျှပ်စီးတွေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။ အလွန်အမင်း ညောင်းညာနွမ်းလျခြင်းနှင့် ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ကို ခံစားနေရသည်။ ဇီနောဒါ၏ ရုပ်လွှာကမူ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အောင်မြင်စွာ ရစ်ဝဲနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော် သည် ရုပ်လွှာသည်လည်း တည်ငြိမ်၍နေခဲ့ပြီ။ ရွံ့ညွှန်တော့ရှိ ကျုပ်ပင် မြက်ရိုင်းပင်များကြားမှ ထွက်ပျံလာသည့် ငန်းပျိုမတစ်ကောင်နယ် မလှပသော ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ အချိန်ကလေးမှာပင် ကျွန်တော်က သည်ရုပ်လွှာကို တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ ကြည့်ညိုမြတ်နိုးစွာ ယုယ ပိုက်ထွေးနေမိသည်။

ထိုခိုက်လှုပ်ရှားခဲ့သည့် ပျိုမြစ် နုနယ်သော နှလုံးသား၏ တိမ်းမူး ညွတ်နူးလွယ်မှု၊ သိမ်မွေ့ညိုသက်မှုနှင့် ကျေနပ်အားရမှုများ၊ ကနဦးအချစ်၏ တဒဂံသာသော ပြင်းပြ စူးရှသည့် ခံစားမှုရသများ။ ယခုတော့ ဘယ်ဝယ်ဆီ ပျောက်ကွယ်ကြလေသည် မသိ။

[၈]

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သောက် ဆင်းလာသည့် အခါ အဖေက ဆူသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တွေးပူထားသလောက် ကား ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဟုတ်။ ပြီး မနေ့က အကြောင်းများကို ပြောနိုင်သည်။ ကျွန်တော်က အပြစ်ဆိုစရာကိစ္စ မပါလေအောင် အသေးစိတ်အချက်တွေ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားကာ တိုတိုတုတ်တုတ် အကျဉ်းချုပ်ကို ပြောပြသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော ဒီလူတွေနဲ့ပေါင်းသင်းနေစရာ မလိုဘူး’ အဖေကဆိုသည်။ ‘မင်းမှာ သူတို့နဲ့သွေးပြီး အချိန်ဖြုန်းနေဖို့ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ စာမေးပွဲအတွက် စာဖတ်ရဦးမယ်’

ကျွန်တော့် ကျောင်းစာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဖေစိုးရိမ်သမျှ မှာ သည့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောရုံအပြင် နောက်ထပ် မရှိပါဟု သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က ဘာမျှ စောဒက တက်မနေတော့။ သို့သော် လက်ဖက်ရည်သောက်အပြီးတွင်မူ အဖေက

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ ပန်းခြံထဲ ခေါ်သွားပြီး ဇာစီကင် အိမ်၌ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့သမျှကို အသေးစိတ် ပြောပြခိုင်းလေသည်။
အဖေက ကျွန်တော့်အပေါ် ထူးထူးခြားခြား လွမ်းမိုးမှုရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ဆက်ဆံရေးကလည်း အလွန် ထူးခြားသည် ဟု ဆိုရမည်။ အဖေက ကျွန်တော့်ပညာရေးတွင် လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။ ထိုနည်းတူ ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်နာကျင်အောင်လည်း ပြောလေ့ဆိုလေ့မရှိပါ။ သူက ကျွန်တော့် လွတ်လပ်ခွင့်ကို လေးစား သည်။ ပြောရလျှင် ကျွန်တော့်အား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လေးလေးစား စား ပြောဆိုဆက်ဆံသည်ဟုပင် ဆိုရမည်။ သို့သော် သူနှင့် လက်ပွန်းတတီး အကျွမ်းတဝင်နေဖို့ကိုကား မည်သည့်အခါမျှ ခွင့် ပြုလေ့မရှိပါ။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်က အဖေ့ကို ချစ်သည်။ လေးစားကြည်ညိုသည်။ စံနမူနာပြု ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟု သဘောထားသည်။ ကျွန်တော့်ကို လက်တစ်ကမ်းအကွာထက်ပို၍ လက်မခံသည်အဖြစ်ကိုသာ အမြဲ တွေ့ထိ မနေရဘူးဆိုလျှင် ကျွန်တော် မည်မျှ မြတ်နိုးကိုးကွယ်မိလိုက်လေမည် မသိ။ သူ့အလိုရှိသည့်အခါ၌ သင့်တော်သော စကားလေးတစ်ခွန်း အမူအရာ အရိပ်အကဲလေး တစ်ခုလောက်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်ထံမှ အကန့်အသတ် မရှိသော ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို တစ်မူဟုတ်ချင်းဆိုသလို သူ ရရှိနိုင်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့် နှလုံးသားက ဟင်းလင်းပွင့်ကာ ကျွန်တော့် ထက် ပိုနားလည်သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အလွန် သဘောကောင်းသည့် ဆရာသမားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရ သလို ရင်ထဲရှိသမျှ ဒဲလဟော ပြောချမိတတ်ပေသည်။ သို့သော် ၎င်းနောက်၌ကား သူက ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်အား

တိကနဲ့ ဖြတ်၍ ထားခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာသာ ငြင်းပယ်ခြင်း ခံရသလို တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ ခံစားရပြန်သည်။ သူ့ အမူအရာကတော့ နူးနူးညှည့်ညှိ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပင်။ သို့သော် ငြင်းပယ် ခြင်းကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား သေသေချာချာပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေ စိတ်လက် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိသည့်အခါမျိုးတွင် သူက ကျွန်တော်နှင့်အတူ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပမာ ပြေးလွှား ခုန်မျှော် ကစားတတ်သည်။ (သူက အကြမ်းပတမ်း လှုပ်ရှား ကစားရသည့်နည်းများကို သဘောကျလေ့ရှိသည်။) တစ်ကြိမ်၌ (တစ်ကြိမ်ဆိုသည်မှာ တကယ် တစ်ကြိမ်တည်းဖြစ်သည်။) အဖေက ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ယုယုယယ ဆက်ဆံရာ ကျွန်တော့်မှာ မျက်ရည်ကျလှမတတ်ပင် ကြည့်နူး ခံစားမိရသည်။ သို့သော် ပျော်ရွှင်ဖြူထူးခြင်းနှင့် ကြင်နာယုယခြင်းများသည် ရုတ်တရက် လက်ရာခြေရာ မကျန်အောင် အစပျောက်သွားတတ်သည် ဖြစ်ရာ သူနှင့်ကျွန်တော်ကြား ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတို့မှာ အိပ်မက်ထဲက အဖြစ်နယ် နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့ ထပ်မံ ဖြစ်ပျက်လိမ့်ဦးမည်ဟု မျှော်လင့်၍ မရနိုင်ပဲ ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်က ချောမွေ့ခံညားရသလောက် လိမ္မာပါးနပ်ဟန်ရှိလှသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း တွယ်တာမြတ်နိုးသောစိတ်များ နိုးကြားကာ ရင်ခုန်လိုက်မောလာတတ်သည်။ သူ့အား တမ်းတမ်းမက်မက် ထွေးပွေ ထားချင်လှသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ် နေသည်ကို သိနေသည့်အလား ကျွန်တော့်ပါးတစ်ဘက်ကို အမှတ်မဲ့ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ချင် ထွက်သွားမည်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု အလုပ်ရှုပ်ချင်ပေမယ့် ဆောင်နေလိုက်မည်။ တစ်ခါတစ်လေ

တော့လည်း သူက ချက်ချင်းကြီး စိမ်းသွားသလို အေးစက်စက် အမူအရာ ပြောင်းသွားမည်။ (သည်ကို အေးစက်ပုံမျိုးကလည်း သူသာပင် တုတ်နိုင်သည်။) ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာလည်း ချက်ချင်းပင် အားငယ် တွန့်ဆုတ်ကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ရှားရှား ပါးပါး ကျွန်တော့်အား ချစ်ပုံ ကြင်နာပုံ ပြသည့်အခါများမှာလည်း စင်စစ် ကျွန်တော်က နှုတ်မှ မဖွင့်ဟသော်လည်း သိသာ မြင်သာစွာ လိုလိုလားလား တောင်းဆိုဟန်ပြနေသည့် အခါမျိုးတွင် ပေါ်လာသည် မဟုတ်။ မမျှော်လင့်သည့် အချိန်တွင် သူ့အလိုအလျောက် ပေါ်လာခြင်း မျိုးသာ ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းကာလ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းလာသည့် အချိန်၊ အဖေ၏ စိတ်သဘာဝနှင့်ပတ်သက်၍ စိစစ်ဝေဖန်ကြည့်မိသည့် အခါ၌မူ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဘဝဟူသည်ကိုလည်းကောင်း အနည်းငယ်မျှပင် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိလာခဲ့ရသည်။ သူ့နလုံးသားက အခြား တစ်နေရာတွင် ရှိနေသည်။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူ့အလိုဆန္ဒ ရှိသည့် အခြားအရာနောက်သို့သာ လိုက်လံကာ အပြည့်ဝဆုံး ရယူ ခံစားနေခဲ့သည်။ တစ်ခါက သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။ 'လူ့ဘဝမှာ ကိုယ်လက်လှမ်းမီသမျှ အရယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့ ဘယ်ခါမှ သူများအောက် အရောက် မခံနဲ့၊ ကိုယ်သာ ကိုယ့်ရဲ့အရှင်သခင် ဖြစ်ရမယ်၊ တို့ ပြောပြောနေ ကြတဲ့ ဘဝဆိုတာ အဲဒါပဲ'ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုပြင်တစ်နေ့ သူ သဘောကောင်းနေချိန်၊ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်ဖြစ် ပြောဆိုဆွေးနွေး၍ ကောင်းနေသည့် အချိန်မျိုးတစ်ခုတွင်

ကျွန်တော်က လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို လိုလားသော လူငယ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း လွတ်လပ်မှုဆိုသည့် အကြောင်း စကား စသည်။ 'လွတ်လပ်မှုဆိုတာ ဒီလိုကွ' သူက ဆိုသည်။ 'လူတစ်ယောက် မှာ လွတ်လပ်မှုရှိစေတဲ့အကြောင်း တစ်ခုမရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲ သိလား'

'ဘာလဲ'

'စိတ်ဆန္ဒပဲကွ၊ သူ့ရဲ့ အရင်းခံဆန္ဒ၊ အဲဒီဆန္ဒကပဲ သူ့အတွက် စွမ်းအားကို ပေးတယ်၊ လွတ်လပ်မှုဆိုတာထက် သူက ပိုပြီး ပဓာန ကျတယ်၊ ကိုယ့်အလိုဆန္ဒဟာ ဘာလဲ၊ ဒီဆန္ဒပြည့်မြောက်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အဲဒါကို သိရမယ်၊ အဲဒါသိရင် မင်းဟာ လွတ်လပ်ပြီ၊ သူတစ်ပါးကို စေစားနိုင်ပြီ'

ကျွန်တော်အဖေအတွက် ပထမဆုံးနှင့် အရေးကြီးဆုံး ရည်မှန်းချက်မှာ လူ့ဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားဖို့ဖြစ်သည်။ ထိုအတိုင်းလည်း သူ အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အနေနှင့် ဘဝဆိုသော အရာကို ကြာကြာ ခံစားခွင့် ရမည်မဟုတ်ဟု ကြိုတင် သိနေလေရောသလား မသိ။ အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်မှာပင် အဖေ ဆုံးခဲ့ပါသည်။

ခုံတန်းလျား တစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ ကျွန်တော်က မနေ့ည ဇာစီကင်အိမ်မှ အတွေ့အကြုံများကို အဖေအား အသေးစိတ် ပြောပြ သည်။ အဖေက သဲထဲတွင် မြင်းစီးတုတ်နှင့် တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် ခြစ်ကာ ကျွန်တော်စကားကို စိတ်ဝင်စားသလို မဝင်စားသလိုနှင့် နားထောင်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရယ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် သဘောကျရွှင်လန်းသော အမူအရာနှင့် ကြည့်သည်။ ပြီး စကား တစ်ခွန်းတလေ ဝင်ထောက်လိုက် တစ်ခုခု မေးလိုက်နှင့် ကျွန်တော်

စကားကို ဆက်ပေးသည်။ အစတွင် ကျွန်တော်က ဇီနောဒါကို နာမည်တပ်၍ပင် မပြောရ။ သို့သော် ပြောရင်း ပြောရင်း ကြာလာ သည့်အခါ ကျွန်တော် ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ သူ့အကြောင်းတွေချည်း ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေမိတော့သည်။ အဖေက ရယ်၍ နေသေးသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အတွေ့နက်ဟန် တည်ငြိမ်၍လာပြီး အညောင်းအညာဆန့်ကာ ထိုင်ခဲ့မှထလေသည်။

အိမ်ထဲက ထွက်လာကြစဉ်က သူ့မြင်းကို ကုန်းနီးတင်ထားရန် အဖေ မှာခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် သတိရသည်။ အဖေက 'အလွန် မြင်းစီးကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြင်းစီးကျော် မစွတာရာရိ မြင်းစီးစွမ်းရည်တွေမပြုမီ အချိန်ကပင် အဖေက အရိုင်းဆုံးဆိုသော မြင်းများကို ယဉ်အောင် ကျင့်ပေးနိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

'ကျွန်တော် လိုက်ရမလားအဖေ'

'ဟင့်အင်း' အဖေမျက်နှာက ခါတိုင်းလိုပင် ကြင်နာသယောင့် နှင့် သဲယောဇဉ်ကင်းသော အသွင်ကိုဆောင်ထားသည်။ 'မြင်းစီးချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စီးလေ၊ မြင်းထိန်းကို ပြောလိုက်၊ အဖေ မစီး တော့ဘူးလို့'

သူက ကျွန်တော့်အား ကျောခိုင်းကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက် ထွက်သွားသည်။ ခြံတံခါးဝမှဖြတ်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကျွန်တော်က သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ခြံစည်းရိုးထိပ်များ တစ်လျှောက် ရွေ့ရွေ့သွားနေသည့် သူ့ဦးထုပ်ကို မြင်ရသည်။ ထိုနောက်၌ ဇာစီကင်အိမ်ထဲသို့ အဖေ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုစိတ် ရလေသည်။

ထိုအိမ်ထဲတွင် တစ်နာရီမပြည့်တပြည့် ကြာကြာနေသည်။
ထိုနောက် ၎င်းအိမ်မှထွက်ကာ မြို့ထဲသို့ တဆက်တည်း တန်းသွား
သည်။ ညနေစောင်း အချိန်ကျမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ညနေစာစားပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ဇာစီကင်အိမ်သို့
သွားပြန်၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်တည်း
တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောခါ သူက ဦးထုပ်အောက်သို့
ဇာထိုးအပ်နှင့်ထိုးကာ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း သူ့အတွက် လျှောက်လွှာ
တစ်စောင်ကူးရေးပေးနိုင်မလားဟု ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်သည်။

‘ဟာ၊ ရတာပေါ့’ ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်
အစွန်ဖျားလေး ကပ်ထိုင်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

‘ဖတ်လို့ရအောင် ကြီးကြီးလေးရေးနော်’ အဘွားကြီးက
တစ်မျက်နှာလုံး စာတွေဖျက်ရာတွေ ပြည့်နေသည့် စာတစ်ရွက်
ကျွန်တော့်အား ကမ်းပေးရင်း ပြောလေသည်။ ‘ဒီနေ့ပြီးအောင်
ရေးလို့ရမလား သူငယ်လေး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့အပြီး ကူးပေးပါ့မယ်’

တစ်ဘက်ခန်းတံခါး ပွင့်ဟလာပြီး ဇီနေဒါကို မြင်ရသည်။
မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ ငေးတီငေးငိုင် အမူအရာနှင့် ဆံပင်ကို
နောက်ဘက်သို့ ခပ်လွယ်လွယ်လှန်ချထားသည်။ သူက ကျွန်တော့်
အား အေးစက်စက် မျက်လုံးကြီးများနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
တံခါးကို အသာပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

‘ဇီနာ၊ ဟဲ့ ဇီနာ’ အဘွားကြီးက သူ့ကိုလှမ်းခေါ်သည်။
သို့သော် ဇီနေဒါက ပြန်မထူးတော့ပေ။ ကျွန်တော်က လျှောက်လွှာကို
အိမ်သို့ယူလာကာ တစ်ညနေလုံး ထိုင်ကူးပေးရလေသည်။

[၉]

ကျွန်တော့် ချစ်ရမ္မက်တွေသည် ထိုနေ့က အစပြုလေသည်။ ကျွန်တော်
က လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုတွင် အချိန်ပြည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရခါစ
လူတစ်ယောက်ကို ခံစားနေရသည်။ ယခင်ကလို လူငယ်လေး
တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ ချစ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။
ချစ်ရမ္မက်တွေ ထိုနေ့ကစသည်ဆိုလျှင် ချစ်ခုကွဲတွေသည်လည်း
ထိုနေ့ကပင်စသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ ဇီနေဒါကို မတွေ့မမြင်ရလျှင်
ကျွန်တော် လှမ်းမောတမ်းတရသည်။ ဘယ်အရာကိုမျှ အာရုံမစိုက်
နိုင်။ ဘာကိုမျှလည်း မလုပ်နိုင်။ သူ့အကြောင်းတွေသာ တွေးတော
ငေးမောရင်း တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်ရသည်။ တစ်ဖန် သူနှင့် တွေ့
ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် မပျော်နိုင်ပါ။ အမြဲ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ
ကာ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်တော် အရာမဝင်သည့်
အဖြစ်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ သိနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဓိပ္ပာယ်
မဲ့ စိတ်ကောက်မှုန်တေ နေချင်နေပြီး တစ်ခါတလေတော့လည်း
ရူးရူးမူးမူးနှင့် ရိုကျိုး ခယချင် ခယ နေမိပြန်သည်။ သို့သော်

တွန်းလှန်ရန် မတတ်နိုင်သော အင်အားတစ်ခုက ကျွန်တော့်အား သူ့ထံသို့ ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်။ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ရသည့် အခါတိုင်းပင် ပီတိနှင့် သောကကို ဒွန်တွဲကာ ခံစားရမြဲ ဖြစ်တော့ သည်။

ဇီနောဒါက ကျွန်တော် သူ့ကို စွဲချစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သိလေသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်ကလည်း ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်အချစ်က သူ့အတွက် ကံစားစရာ ပျော်စရာသာ ဖြစ်သည်။ အလိုလိုက် အကြိုက်ပေးသည့်အခါပေးလိုက် စိတ်ဆင်းရဲ အောင် နှိပ်စက်သည့်အခါ နှိပ်စက်လိုက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အရူးလုပ်နေ သည်။ တစ်ပါးသူ၏ အကြီးမားဆုံး ချမ်းသာသုခရရှိမှု သို့တည်းမဟုတ် အဆိုးဝါးဆုံး ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရမှုတို့တွင် မိမိသည်သာ ပင်ရင်းမူလ အဓိကဖြစ်သည်ဟု သိထားရသူအတွက်ကား ကျေနပ်စရာကြီး ဖြစ် တော့သည်။ ဇီနောဒါလက်တွင် ကျွန်တော်က ဖော့ဖယောင်းပမာ သူ့ကြိုက်သလို ပုံသွင်းချင်တိုင်း ဖြစ်၍နေတော့သည်။

သို့သော် ဇီနောဒါကိုချစ်နေသူကား ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်။ သူ့အိမ်သို့လာနေကြသူများ အားလုံးပင် သူ့အား အရူးအမူး စွဲလမ်းလျက် ရှိနေကြပေသည်။ ထိုသူအားလုံးကိုပင် နှောင်ကြီး တန်းလန်းထားကာ သူမ၏ ခြေအစုံအောက်၌ ဝပ်စင်းစေပေသည်။ ထိုသူတို့၏ ရင်၌ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းတို့ တစ်လှည့်စီ လောင်မြိုက်အောင် မီးမွှေးပေးနေနိုင်ခြင်း၊ သူတို့အားလုံးကို လက်ဖျားထိပ်မှာတင်ကာ မွှေယမ်းကစားနေနိုင်ခြင်းအတွက် သူမက များစွာ ကျေနပ်အားရလျက်ရှိသည်။ (သူမ၏ စကားအတိုင်းဆိုလျှင် ခေါင်းချင်းတိုက်တမ်း ကစားနေသည်ဟူ၏။) သို့သော် မည်သူ

တစ်စုံ တစ်ယောက်ကမှလည်း သူ့ကို တွန်းလှန်ဆန့်ကျင်လိုသောဆန္ဒ မရှိ။ သူမ၏ အလိုဆန္ဒရှိတိုင်း အနိုင်ယူ စိုးမိုးနေသမျှကိုပင် ဖျော် ပျော်ကြီးခံယူလျက် ရှိကြပေသည်။ ပျတ်လတ်သွက်လက်၍ ချစ်ခင် စွဲလမ်းချင်စဖွယ်ရှိသော သူမ၏ ရုပ်သွင်၌ လိမ်မာပါးနပ်ခြင်းနှင့် စိတ်ထင်တိုင်းပြုတတ်ခြင်း၊ ဟန်ပန်မူရာများခြင်းနှင့် ရိုးသားခြင်း၊ တည်ငြိမ်အေးဆေးခြင်းနှင့် ထကြွလှုပ်ရှားခြင်းတို့ အဆန်းတကြယ် နှစ်သက်ဖွယ် ရောထွေးယှက်နွယ်လျက်ရှိသည်။ သူ့အပြော သူ့အလုပ် သူ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှတွင် ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်သော တန်ခိုးအရှိန် အဝါများ ပါရှိ၍နေရာ အတွင်း၌ရှိနေသည့် ထူးခြားသောစွမ်းအားကို မှန်းဆနိုင်ပေသည်။ အစဉ်ပြောင်းလဲနေတတ်သော သူ့မျက်နှာသွင်ပြင် သည်လည်း ထို သဘောသတ္တိကိုပင် ဖော်ပြနေချေသည်။ သရော် ပြောင်လှောင်ခြင်း၊ တွေဝေဝေးမောခြင်း၊ ချစ်ရမ္မက်ပြင်းပြခြင်း အမူအရာအားလုံးတို့ကိုပင် သူ့မျက်နှာက တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင် တည်း ဖော်ပြနိုင်စွမ်းသည်ဟု မှတ်ထင်ရသည်။ နွေနေ့လေအရေ့ဝယ် လွင့်ပါးသော တိမ်တိုက်များနယ် မတည်ငြိမ် လှုပ်ရှားလွန်းလှသည့် ခံစားမှု အသင်္ချေတို့သည် သူမ၏ မျက်လုံးများ နှုတ်ခမ်းသားများ အပေါ်၌ အစဉ်မပြတ် တဖျပ်ဖျပ် ထင်ဟပ်လျက်ရှိကြပေသည်။

သူမအား မြတ်နိုးကိုးကွယ်နေကြသူများ အားလုံးပင်လျှင် သူမအတွက် တစ်ယောက်တစ်မျိုး အသုံးဝင်သူချည်း ဖြစ်နေသည်။ သူမက တို့အကောင်ကြီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တို့လူ ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်တတ်သည့် ဗယ်လော့ဇိုရော့ဗ်ဆိုလျှင် သူမ ကသာ ခိုင်းမည်ဆိုက မီးပုံထဲဆင်းပါဆိုလျှင်ပင် ချက်ချင်း ခုန်ဆင်းမည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သူက သူတစ်ပါးလို ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသူလည်း

မဟုတ်၊ ထူးခြားသော အရည်အချင်း အစွမ်းအစလည်း ရှိသူမဟုတ်ရာ အခြားသူတွေက မိမိလောက် တကယ်တမ်း လေးလေးနက်နက် ချစ်သည် မဟုတ်ဟူသော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် သူ့ကို လက်ထပ်ပါမည့်အကြောင်း အပူကပ်လျက်ရှိလေသည်။ မေဒါနော့ကမူ သူမ ရင်တွင်းမှ ကဗျာခံစားချက်များကို နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်၏။ သူက ကဗျာသမား စာသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း အပြင်ပန်း အေးစက်တည်ငြိမ်သည့် ဟန်ပန်ရှိသော်လည်း သူမအား တွယ်တာမြတ်နိုးသည့် အကြောင်းကိုကား သူမစိတ်ထဲတွင် စွဲမှတ် ယုံကြည်လာအောင် (သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဘာသာသူ အမှန်တကယ် ယုံကြည်လာအောင် ဖြစ်နိုင်သည်) အလွန်အမင်း ထက်သန်ပြင်းပြသော ခံစားမှုစကားစုများဖြင့် သူမအား ချီးမွမ်းတမ်းတသည့် ကဗျာတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရေးဖွဲ့သည်။ ပြီး သူမရှေ့၌ တကယ်ခံစားမှုအစစ်ထက် ပိုပိုသည်သည်လေးကဲကာ စွာနဝင်စားဟန်အပြည့်နှင့် ရွတ်ဖတ်ပြလေ့ရှိသည်။ သူမက သူ့ကို ခင်မင်သည်၊ နားလည်းလည်သည်။ သို့သော် သူ့အား သရော်သလို လှောင်သလိုတော့ လုပ်ချင်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ သူ၏ အချစ်လင်္ကာရှည်ကြီးများကို နားဆင်ပြီးသည့် အခါ၌ လေနည်းနည်း သန့်သွားအောင်ဟုဆို၍ သူ့အား ပုရှကင်ကဗျာများ ရွတ်ခိုင်းတတ်ပေသည်။ သူတစ်ပါးကို ပြောင်တတ်ပြက်တတ် အပြစ်မြင်တတ်၍ သူမအားလည်း ရှေ့တွင်ရော ကွယ်ရာမှာပါ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလေ့ရှိသည့် ဆရာဝန် လူရှင်မှာ စင်စစ် သူမအား နားအလည်ဆုံးလူ၊ အားလုံးထက်လည်း တကယ်တမ်း ပိုချစ်သူ ဖြစ်သည်။ သူမကလည်း သူ့ကို လေးစားသော သဘော ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုလည်း ဘေးမဲ့ပေးပါ။ သူသည်လည်း

အခြားသူများနည်းတူပင် မိမိသနားမှ သက်သာရာရမည့်သူဖြစ်ကြောင်း သိစေရန်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ၌ တမင်တကာ အရသာခံ၍ နှိပ်စက်ပြတတ်သည်။ 'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက မျက်နှာများတယ်၊ အသည်းနှလုံး မရှိဘူး၊ ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ မိန်းမ၊ မူရာမာယာများတဲ့ မိန်းမ' တစ်ခါ၌ သူမက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပင် သူ့ကိုဆိုလေသည်။ 'အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ကဲ ရှင့်လက်ကို ကျွန်မ ပေးစမ်းပါ၊ လက်ထိပ်ဖျားကို အပ်နဲ့စိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါ ရှင်နာမှာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ သူကလဲ ရှိနေတော့ ရှင်ရှက်လဲ ရှက်ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးသစ္စာရှိကြီးက ကျွန်မကို ရယ်ပြရမယ်၊ ရှင်ရယ်တာ ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်'

လူရှင်မျက်နှာကြီး နီသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်ကား လက်ကို ထိုးပေးလိုက်ရသည်။ သူမက လက်ထိပ်ဖျားကို အပ်နှင့် စိုက်သည့်အခါ သူ တကယ်ရယ်နေသည်။ သူမကလည်း လိုက်ရယ်ပြီး အပ်ကို အသားထဲ ပိုမြှုပ်သွားအောင် ဖိသွင်းကာ သူမ၏မျက်နှာကို မကြည့်ချင်သော်လည်း မရှောင်လွှဲနိုင်ဖြစ်နေသော လူရှင်အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သည်အထဲတွင် မြို့စားမာလက်စကီနှင့် ဆက်ဆံပုံကိုကား ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ လူက လူချော၊ သွက်သွက် လက်လက်နှင့် ဉာဏ်ထက်ပုံကလည်း ရသည်။ သို့သော် သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်လို ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား မျက်စိမှာပင် တစ်ခုခု နေရာမကျသလို တစ်ခုခု မှားယွင်းနေသလို ထင်ရသည်။ ဤသည်ကိုပင် ဇီနော့ ဒါ သတိမပြုမိခြင်းအတွက် ကျွန်တော် အံ့သြမဆုံးနိုင် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် ပြောရတော့ ခက်သည်။ မဟုတ်မှန်း သိလျက်နှင့် သူက ဒါကို အရေးမကြီးဟု သဘောထားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်

သည်။ ဤသည်မှာလည်း သူမ ဖြတ်သန်းကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ထူးခြားသော ဘဝအခြေအနေများ၊ အမျိုးမျိုးသော အသိအကျွမ်းများနှင့် အတွေ့အကြုံများ၊ အနီး၌ အမြဲရှိနေသည့် သူ့မိခင်၊ ဆင်းရဲမွဲတေ၍ သပ်ရပ်သားနားခြင်းကင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမြဲ ကျင်လည်နေရခြင်း စသည့် အချက်များအပြင် အထူးသဖြင့်ကား မိမိသဘောအတိုင်း လွတ်လပ်စွာနေနိုင်ခြင်းနှင့် မိမိနဲ့ဘေးတွင် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသူ အားလုံးအပေါ်၌ အနိုင်ယူစိုးမိုးနေနိုင်ခြင်းတို့အပေါ် အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သူတစ်ပါး အရေးကိုလည်း အလေးမထား၊ သူတစ်ပါးအထင်အမြင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်တတ်သော သဘာဝကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ ဝိနိဗ္ဗာတိက အခန်းထဲဝင်လာပြီး သကြားကုန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့်အခါမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ သူမအကြောင်း မည်သို့ အတင်းပြောနေကြသည်ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြန်ပြောပြသည့် အခါမျိုးမှာဖြစ်စေ၊ သူမထံလာသည့် ဧည့်သည်အချင်းချင်း ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြသည့် အခါမျိုးမှာဖြစ်စေ သူမက ဆန္ဒယုံ အခွေအလိပ် လေးများ နောက်သို့လန်သွားအောင် ယမ်းခါကာ ပြုံးရင်း ပန်းတွန့် ရင်းဖြင့်သာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလေ့ရှိသည်။

သို့သော် မာလက်စကီးက မြေခွေးလို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ သည့် ရုပ်မျိုးနှင့် သူမအနား အသာကပ်လာပြီး ကုလားထိုင်နောက်က နေ၍ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် မှီရပ်ကာ သူမနားနားကပ်ပြီး စပ်ဖြီဖြီမျက်နှာ နှင့် ပလိပ်လာ အပိုအဆာတွေ ပြောသည့်အခါမျိုး၊ သူမကလည်း သူ့ကို အရေးလုပ်ကြည့်ကာ မျက်နှာကပြုံးလျက် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ချင်း ယမ်းခါလျက် လက်ပိုက်နားထောင်နေသည့် အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပွက်ပွက်ဆူရပြန်လေသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီမာလက်စကီးကို လက်ခံနေတာလဲ’ ကျွန်တော် တစ်ခါ မေးမိသည်။

‘သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးလေးက ချစ်စရာကောင်းတယ်လေ၊ မတွေ့ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဒါတွေ မင်းနားမလည်ပါဘူးကွာ’ဟု သူက ဆိုလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ့နှုတ်က အလိုလိုဖွင့်ပြောလသည်။ ‘တို့ သူ့ကို ချစ်နေပြီလို့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်နေလို့လား၊ မဟုတ်ဘူး၊ တို့က ကိုယ်အထင်မကြီးတဲ့လူကို ဘယ်တော့မှ ချစ်လို့ မရဘူး၊ တို့ကို ချိုးနိုင်တဲ့လူမျိုးမှ ၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်နဲ့ အဲဒီလိုလူမျိုးလဲ တို့ ဘယ်ခါမှ တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာပါတယ်၊ တို့က ဘယ်သူ့ လက်အောက်မှ ရောက်ရမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတော့ စိတ်ချ’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား’

‘အို၊ မင်းရှိတယ်လေကွာ၊ ကိုယ် မင်းကို မချစ်လို့လား’ဆိုပြီး လက်အိတ်အဖျားလေးနှင့် ကျွန်တော့် နှာခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

သည်လိုပဲ ဇီနောဒါက ကျွန်တော့်ကို ကစားချင်တိုင်း ကစား၍ နေတော့သည်။ ရက်သတ္တ သုံးပတ်လုံးလုံး ကျွန်တော် သူ့ထံသို့ နေ့တိုင်းသွားသည်။ ထိုစဉ်ကာလ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သူ့စိမ့်သည့် အတိုင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ကား သူသိပ်လာ လေ့မရှိ။ သို့သော် ထိုအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းမိ။ အကြောင်းမူ သူလာသည့်အခါတိုင်း သူက ဣန္ဒြေအမြည့်နှင့် တကယ်စမ်းသမီး

အစစ်ဖြစ်နေတတ်ရာ ကျွန်တော်က သူ့အနား မကပ်ရဲတော့။ ပြီး ဇီနေဒါကို သဘောမကျသဖြင့် သူနှင့် ကျွန်တော်အား မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလေ့ရှိသည့် အမေ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပေါ်သွားမှာကိုလည်း စိုးကြောက်လှသည်။

အဖေ့ကိုကား ကျွန်တော် သည်မျှ မကြောက်ရ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်သည်မဟုတ်။ ပြီး ဇီနေဒါနှင့်လည်း စကား ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောသည့်အခါတွင်ကား အချက်ကျကျ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြောတတ်ပေသည်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းစာကို ဂရုမစိုက်တော့။ ဘာတစ်ခုမျှ မဖတ်တော့။ ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်များသို့ လျှောက်လည်ခြင်း၊ မြင်းစီးထွက်ခြင်းများပင် မပြုတော့။ ခြေထောက်မှာ ကြီးချည်ထား သော ချေးထိုးပိုးတစ်ကောင်လို ကျွန်တော် နှစ်သက်စွဲလမ်းရာ အိမ်ဘေး အဆောင်ကလေးကိုသာ ပတ်ချာလှည့်၍ နေတော့သည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်က ထိုနေရာမှာပင် ထာဝရ နေမိပါ လေမည်။ သို့သော် အမေက တရစပ် မြည်တွန်တောက်တီးနေပြီး ဇီနေဒါကိုယ်တိုင်ကလည်း မကြာခဏ နှင်လွှတ်တတ်ပါလေသည်။ သည်လို သူက နှင်သည့်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်က အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး အောင်းချင် အောင်းနေမည်။ သို့တည်းမဟုတ် ခြံဝင်းအဆုံး နားဘက်ရှိ အသုံးမပြုတော့သည့် ပျိုးဥယျာဉ် အိမ်ပျက်ကြီးသို့သွားကာ လမ်းဘက် မျက်နှာပြုထားသော အုတ်နံရံအမြင့်ထက်၌ နာရီပေါင်း များစွာကြာအောင် ခြေတွဲလဲချထိုင်လျက် ရှေ့ဘက်ဆီသို့ မမြင်ရသော မျက်လုံးများနှင့် တွေဝေငေးမော၍ နေမိလေမည်။ လိပ်ပြာများက ဘေးပတ်လည်ရှိ ဖုန်တက်နေသော ဖက်ရိုင်းပင်များအထက်မှာ

ပျင်းရိစွာ လူးလာပျံသန်းနေကြသည်။ ရဲတင်းသော စာကလေး တစ်ကောင်က အနီးရှိ အုတ်ခဲကျိုးတစ်ခုပေါ်၌ နားကာ အမြီးကလေး ဖြန့်လျက် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ပတ်လိုက်၊ တစိုးစိုးတစ်စီနှင့် မြင်ပြင်းကတ်အောင် အော်လိုက်မြည်လိုက် လုပ် နေသည်။ လေပြည်နှင့် နေခြည်တို့ ဆော့ကစားလျက်ရှိသည့် ဗာချီ ပင်ကြီး တစ်ပင်ထိပ်ပျားရှိ ရွက်နုကျဲကျဲမျှသာရှိသည့် ရိုးတံပြိုင်းပြိုင်း သစ်ကိုင်းများထက်တွင် ကျိုးကန်းများက ယခုထက်တိုင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချနိုင်သေးဟန်ဖြင့် တအားအား အော်မြည်လျက် ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဒွန်စကျိုင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ သာယာကြည်အေး သော ခေါင်းလောင်းသံများ ကျွန်တော့်နားထဲသို့ တိုးဝေ့ဝင်လာ တတ်သည်။ သည်သို့ ထိုင်ရင်းကြည့်ရင်း နားထောင်ရင်းကပင် ကျွန်တော့်ရင်ဝယ် အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သည့် ခံစားမှုအာရုံတစ်ခု ပြည့်လျှမ်း၍ လာရသည်။ သည်အာရုံသည် ခံစားမှုထဲတွင် ကြေကွဲ ခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ မျှော်လင့်တမ်းတခြင်း၊ ဘဝကို တပ်မက်ခြင်း နှင့် ဘဝကို စိုးကြောက်ခြင်း စသည့် အရာအားလုံးပင် အကျုံးဝင်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်ကမူ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထိုအရာများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးဝ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။ စင်စစ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ လှုပ်ရှားဖြစ်ပေါ်နေသည် ဆိုခြင်းကိုပင် အမည်နာမတပ်၍ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိသေး။ သို့သော် အကယ်၍ ကြိုးစားပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖော်ကြည့်နိုင်ခဲ့မည် ဆိုပါမူကား ထိုအရာအားလုံးအတွက် ခေါ်စရာကား တစ်လုံးတည်းသာ ထွက်လာပေလိမ့်မည်။ ဤသည်က ဇီနေဒါ ဟူ၍။

သည်အတောအတွင်းမှာမူ ဇီနေဒါက ကျွန်တော့်အား ကြောက် ကြွက်ကိုက်စားသလို ကစားမြဲကစားလျက်။ ကျွန်တော့်တို့ မြူ

မည်။ ကလူမည်။ ကျွန်တော် ရူးပြီ မြူးပြီဆိုတော့ ချက်ချင်းတစ်ဖန်
ငြင်းဆန်မည်။ ကန်ထုတ်မည်။ သူ့အနားမကပ်ရအောင် သူ့ကို
စေ့စေ့ပင် မကြည့်ဝံ့အောင် လုပ်ပါလေမည်။

တစ်ခါ၌ ဇီနောဒါက ကျွန်တော့်အား ရက်ပေါင်း အတော်ကြာ
အောင် သိသိသာသာကြီး ခွာ၍ နေလေသည်။ ကျွန်တော် အကြီး
အကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကာ အကြံရကျပ်လျက် သူတို့အိမ်ကလေး
သို့ မဝံ့မရဲသွားရောက်ကာ ထိုအချိန်က စိတ်အတိုဆုံး အပေါက်
အဆိုးဆုံးဖြစ်နေသည့် မင်းသမီးကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်ရန်ပင် ကြိုးစား
နေမိသည်။ မင်းသမီးကြီးမှာ စီးပွားရေးပြဿနာ အကြီးအကျယ်
တက်လျက်ရှိ၍ နယ်မြေရဲစခန်းတွင် သူမ၏ အခြေအနေများ လာ
ရောက် ရှင်းလင်းရန်ပင် နှစ်ကြိမ်တိတိ ဆင့်ခေါ်ခြင်းခံနေရချိန်ဖြစ်
သည်။

တစ်ကြိမ်၌ ဆုံနေကျ ခြံစည်းရိုးအနား ဖြတ်သွားစဉ် ဇီနောဒါ
ကို တွေ့ရသည်။ သူက မြက်ခင်းပေါ် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍
ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘာသာ တိတ်
တဆိတ် သွားတော့မည့်ဟန် ပြုသည်။ သို့သော် သူက ရုတ်တရက်
မော့ကြည့်ကာ ကျွန်တော့်အား တစ်စုံတစ်ရာအမိန့်ပေးသည့် အမူအရာ
ပြုသည်။ ကျွန်တော်က နေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိသည်။
သူ ဘာအလိုရှိမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သူက နောက်တစ်ကြိမ်
အမူအရာပြုသည့်အခါမူ ကျွန်တော်က ခြံစည်းရိုးကို အလျင်အမြန်
ကျော်လွှားကာ သူ့ဆီသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားမိလေသည်။
သူက ကျွန်တော့်အား မျက်စိအကြည့်နှင့်ပင် ရုပ်တန်စေပြီး သူထိုင်
နေသည့် နေရာနှင့် ခြေနှစ်လှမ်းခန့်အကွာရှိ ခြေကြောင်းလမ်းကလေး

ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ဘာဆိုလိုသည်ကိုလည်း
နားမလည်။ နည်းနည်းရှက်သလိုလည်း ဖြစ်သွားကာ လမ်းကလေး
ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ဖြူရော်လျက်ရှိပြီး
အလွန်အမင်း ကြေကွဲဆွေးမြည့်ဟန် စိတ်ပျက် အားလျော့ဟန်များ
ပေါ်၍နေရာ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ထိခိုက်နာကျင်မိရသည်။ 'ဘာဖြစ်တာလဲ
ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ' ကျွန်တော့်နှုတ်က အလိုအလျောက် မေးလိုက်
မိသည်။

ဇီနောဒါက မြက်ကလေးတစ်ရွက် လှမ်း၍ဆွတ်ယူကာ ပါးစပ်
မှာ ကိုက်နေသည်။ ထို့နောက် လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး အတန်ကြာတော့
ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

'မင်း တို့ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'
ကျွန်တော် ပြန်မဖြေ။ ဖြေဖို့လည်း လိုတော့သည်မှမဟုတ်ဘဲ။

'ဟုတ်တယ်' သူက ဆိုသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်၍
ကြည့်နေဆဲ။ 'တို့ သိတယ်၊ ဒီမျက်လုံးတွေပါပဲ' ဆိုပြီး ငေးမော
နေသည်။ ထိုနောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ 'ဒီကိစ္စတွေ
အားလုံး စိတ်ပျက်လှပြီကွာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကမ္ဘာဆုံးတဲ့အထိ ထွက်ပြေး
လိုက်ချင်တယ်၊ တို့ ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်း
နိုင်တော့ဘူး၊ ရှေ့ကို ဘယ်လို တွေ့ကြုံရဦးမလဲ မသိဘူး၊ စိတ်ညစ်
တယ်ကွယ်၊ သိပ်ကို စိတ်ညစ်တာပဲ' ဟု တီးတိုး ပြောနေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ကျွန်တော်က မဝံ့တဝံ့ မေးသည်။

ဇီနောဒါက ပခုံးကိုသာတွန့်ပြုသည်။ ကျွန်တော်က လမ်းကလေး
ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ဆဲ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ သူ့ကို ငေးမော
ကြည့်နေဆဲ။ သူ့စကားလုံးများက ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို မွှေနှောက်

ထိုးဆွလျက် ရှိသည်။ သည်အချိန်၌ သူမ၏ ဝေဒနာများ သက်သာ သွားမည်ဆိုက ကျွန်တော့်အသက်ကိုပင် ပေးအပ်ရန် အသင့်ရှိနေ ပေသည်။ သူ့ကို ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာအတွက်ကြောင့်များ သည်မျှ စိတ်ဒုက္ခရောက်သွားရရှာပါလိမ့်ဟူသည်ကို အဖြေရှာမရ။ မိမိကိုယ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်အောင် စိတ်သောကရောက်ရလွန်း သည့် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ခြံထဲသို့ ပြေးထွက်လာကာ သည် နေရာ မြက်ခင်းထက်၌ ဦးကျိုးလည်ပြတ် လဲကျသလို ဖြစ်နေရှာသည် ဟူ၍ကား ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းစွာပင် သိမြင်နေမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား အရာအားလုံး တောက်ပနေသည်။ စိမ်းလန်း စိုပြည်နေသည်။ လေပြည်လေညင်းကလည်း သစ်ပင် သစ်ရွက်များ ကြား တိုးဝှေ့ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ အနီးရှိ ရပ်စဘယ်ရီချုံမှ အကိုင်းတစ်ကိုင်းက ဇီနောဒါ၏ ခေါင်းအနီးတွင် ဝှေ့လိုက်ယမ်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ၌ ချိုးငှက်တို့၏ ကူသံကို ကြားရသည်။ ပျားပိတုန်းများက မြက်ပင်တွေနားအထိ နိမ့်နိမ့်ကလေး ကပ်ကာ တဝီဝီ ပျံဝဲလျက် ရှိသည်။ အထက်ဆီ၌လည်း မိုးကောင်းကင်က ကြည့်စင်ပြာလှလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်မှာကား မဖော်ပြ နိုင်လောက်အောင် ညှိုးနွမ်းဝမ်းနည်းလျက် ရှိနေရချေသည်။

‘တို့ကို ကဗျာရွတ်ပြစမ်းပါကွာ’ ဇီနောဒါက လက်တစ်ဖက် ထောက်၍ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ကာ တိုးတိုးညှင်းညှင်း ဆိုသည်။ ‘မင်းကဗျာရွတ်တာ တို့နားထောင်ချင်တယ်၊ မင်းဆိုတာက သိပ်တော့ ဌာန်ကရိုက်မကျလှဘူး၊ တစ်သံတည်းချည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းက ငယ်သေးတာကိုး၊ ဂျော်ဂျီယာတောင်ကုန်းများ ပေါ်မှာကဗျာ ရွတ်စမ်းကွာ’

ကျွန်တော်က မြက်ခင်းထက်တွင်ထိုင်ကာ ‘ဂျော်ဂျီယာ တောင်ကုန်းများပေါ်မှာ’ကို ရွတ်သည်။

‘အချစ်မရှာ၊ သွေခွာဖို့ရာ၊ မစွမ်းသာပြီ’ ဇီနောဒါက အဆုံးသတ် ကဗျာပိုဒ်ကလေးကို လိုက်၍ ရွတ်သည်။ ‘ဒါကြောင့် ကဗျာရဲ့ စွမ်းအားဟာ ကြီးမားတယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့၊ တကယ်မရှိတဲ့ဟာကို တကယ်ရှိတာထက်ပိုပြီး ပီပြင်ကြည်လင်အောင် ဖွဲ့နိုင်တယ်၊ ပိုပြီး စစ်တယ်မှန်တယ်လို့ ထင်ရအောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းတယ်၊ အချစ်မရှာ၊ သွေခွာဖို့ရာ၊ မစွမ်းသာပြီတဲ့၊ ကြည့် မချစ်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မချစ်ဘဲလည်း နေလို့မရနိုင်တဲ့အဖြစ်’

ထိုနောက် စကားမဆက်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ် လိုက်သည်။

‘သွားကြရအောင်၊ အိမ်ထဲမှာ မေဒါနေ အမေနဲ့ ထိုင်ကျန်ခဲ့ တယ်၊ သူက သူ့ကဗျာစာအုပ်အသစ်ကို ယူလာတာ၊ တို့အပြင် ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်၊ သူလဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တို့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်နေ့ကျတော့ မင်း သိပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ တို့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်’

ဇီနောဒါက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး သူတို့အိမ် ဆီသို့ အလျင်အမြန် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အိမ်၌ မေဒါနေ့က ကျွန်တော်တို့အား သူ၏ ပူပူနွေးနွေး ပုံနှိပ်ပြီးစ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သူ ကဗျာကို ရွတ်ပြသည်။ ကဗျာက ကာရန် သံတိုသံရှည် တစ်လှည့်စီစပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ သူ့ လင်္ကာရွတ်ဖတ်သံက စွပ်ဖားလှည်းချူသံလို စူးလာလိုက် တိမ်ဝေး သွားလိုက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က သူ့ကဗျာကို နားစိုက်

ထားနေသည်ကား မဟုတ်။ ဇီနောဒါကိုသာ စူးစူးစားစားကြည့်ကာ သူမ နောက်ဆုံးပြောသွားသည့် စကားတစ်ခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စောကြောနေမိလေသည်။ 'ပုန်းကွယ်လျှို့ဝှက်၊ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်က၊ ရုတ်ချည်းလွှမ်းမိုး၊ ကြီးစိုးသွားလေပြီလားကွယ်' နှာသံပါပါနှင့် မေဒါနောရွတ်လိုက်သည့် လင်္ကာတစ်ပိုဒ်ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက် ရသည့် အခိုက် ဇီနောဒါမျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော် အကြည့်ချင်ဆုံမိ သည်။ သူ့မျက်နှာက ရှက်သွေးဖျန်းသလို အနည်းငယ် နီမြန်းကာ မျက်လွှာချ၍သွားသည်။ သူ့မျက်နှာ နီမြန်းသည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်အောင် တုန်လှုပ်၍သွားသည်။ ယခင်ကလည်း မနာလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေါင်းများလှပြီ။ သို့သော် အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် သူချစ်ကြိုက်သွားလေမည်ဟူ၍ကား ကျွန်တော် သေသေချာချာ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

ယခုတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေ ချေပြီတကား။

[၁၀]

ကျွန်တော့်အတွက် တကယ့် သောကဝေဒနာများကား ထိုအချိန်က စလေသည်။ ဦးနှောက်ချောင်လောက်အောင် တွေးရတော့ရသည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည့်အရာမှန်သမျှ အထပ်ထပ် အပြန်ပြန် စဉ်းစား၊ ထိုနောက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပယ်ချ။ တစ်ဖန် ဇီနောဒါကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက်နှင့် မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေရ သည်။ သူ့ပြောင်းလဲသွားသည်မှာကား အလွန် ထင်ရှား သေချာလှ ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းအကြာကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ တစ်ခါ တလေ ဧည့်သည်တွေ လာလည်၍လည်း ထွက်မတွေ့ဘဲ နာရီပေါင်း များစွာ ကြာအောင် အခန်းအောင်းချင် အောင်းနေသည်။ ယခင်က သည်လိုမျိုး လုံးဝ မရှိခဲ့။ ရုတ်တရက်ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော်က အထူးပင် မျက်စိလျှင်နားပါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထိုသို့ ထင်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သူ့ကို ချဉ်းကပ်ပိုးပန်းနေကြသူများ အားလုံးကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျွန်တော်က စိုးရိမ်ကြီးစွာ စိစစ် ဝေဖန်ကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မည်လဲ။ မြို့စားမာလက်စကီးသည် အန္တရာယ်အကြီးဆုံး ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သို့သော် အတွင်းစိတ်က လက်မခံချင်။ သည်လိုမျိုးနှင့်ကား ဇီနောဒါအတွက် သိက္ခာကျလှသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ကျွန်တော် မြင်သည်ကြားသည်ဆိုခြင်းမှာ စင်စစ် ကျွန်တော့် မျက်မှူးတစ်ဆုံးထက် မပိုချေ။ ပြီး ကျွန်တော် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် အကဲခတ်နေသည် ဆိုသည်မှာလည်း ဘယ်သူ့အတွက်မှ လျှို့ဝှက်ချက် ဟုတ်ပုံမရခဲ့။ ဆိုပါတော့။ ဒေါက်တာလူရှင်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့် အခြေအနေကို ချက်ချင်းဆိုသလို သိနေပြီ။ သို့သော် သူလည်း သည်နောက်ပိုင်းတွင် အတော်ပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ လူက ပိန်ရှ်သွားသည်။ ခါတိုင်းလို တဟားဟား ရယ်မောဆဲဖြစ်သော်လည်း ရယ်သံက အသက်မဝင်။ ခြောက်ကပ်ကပ် ပြတ်တောင်းတောင်းနှင့် ကြမ်းတမ်းသလို ဖြစ်လာသည်။ ပြီး နဂိုက ဟာသကလေးနှင့် မထိတထိ ဝေဖန်သံ၊ မှတ်ချက်ချသံများနေရာတွင် စိတ်အလိုမကျ သည်ကို မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်သည့် ပြောဟန်ဆိုဟန်များ အစားဝင်လာသည်။

တစ်ခါ၌ ဇာစီကင်အိမ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် သူက ဆိုသည်။ (ဇီနောဒါ လမ်းလျှောက်ရာက ပြန်ရောက်မလာသေး။ မင်းသမီးကြီးက အထပ်ခိုးပေါ်တွင် အိမ်စေ မိန်းမကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းနေသည်။) 'ဒီမှာ ချာတိတ်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို ခဏခဏ လာနေရတာလဲ၊ တကယ်ဆို မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်စာ ကိုယ်ဖတ်နေဖို့ကောင်းတယ်၊ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းမှာ ကြီးစားရတယ်၊ ပညာရှာရတယ်၊ အခု မင်း လုပ်နေတာက ဘာလဲ'

'အိမ်မှာ ကျွန်တော့်ဘာသာ နေတဲ့အခါ ဘာမှမလုပ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား' ဟု ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ်ကိစ္စကိုယ် နားလည်သည် ဆိုသော ဟန်မျိုးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်ထဲက ကသိကအောက် ဖြစ်သွားခြင်းကိုကား ဖုံးဖိ၍မရ။

'ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်နိုင်မလဲကွ၊ မင်းခေါင်းထဲမှာ တွေးနေ တာက တခြားဟာတွေပဲဟာ၊ အေးလေကွာ၊ ကိုယ် မငြင်းပါဘူး၊ မင်းအသက်အရွယ်မှာ ဒါမျိုးဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းရွေးချယ်မှု မှားယွင်းသွားပြီကွာ၊ ဒီအိမ်ဟာ ဘယ်လိုအိမ်မျိုး ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား'

'ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုသလဲ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး' ကျွန်တော် က ပြန်ပြောသည်။

'နားမလည်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့တော့ မင်းကို သတိပေးဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်လို့ ယူဆ တယ်၊ တို့လို လူပျိုသိုးကြီးတွေအဖို့က ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ တို့က အရေထူပြီးသား၊ ဘာကိုမှ မနာတော့ဘူး၊ မင်း ကျတော့ တို့လို ခံနိုင်ရည် မရှိသေးဘူး၊ နသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပြောမယ်၊ ဒီနေရာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်လေထုက မသန်ဘူးကွာ၊ ရောဂါပိုးတွေ ရှိနေတယ်၊ မင်းမှာ ရောဂါဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရသွားနိုင်တယ်'

'ခင်ဗျား ဘာဆိုချင်တာလဲ'

'အခုပြောတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့ကွာ၊ ဥပမာကွာ၊ အခုလောလော ဆယ်မှာ မင်းကိုယ်မင်း တကယ်အကောင်းအတိုင်း ရှိနေတယ်လို့ မင်း ယုံကြည်သလား၊ မင်းကိုယ်မင်း ပုံမှန်အတိုင်းပဲလို့ ထင်သလား၊ အခုအနေအထားဟာ မင်းအတွက် ကောင်းတယ်၊ ကျန်းမာရေးနဲ့

ညီညွတ်တယ်လို့ ထင်သလား၊ မင်း မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဘယ်လိုထင်နေသလဲ' ကျွန်တော်က ပြန်မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ရင်တွင်း၌ကား သူပြောနေတာတွေ အားလုံး အမှန်ချည်းပဲဟု သိနေလေသည်။

'ဪ ချာတိတ်၊ ချာတိတ်' ဟုဆိုပြီး ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေလေသည်။ သူကြည့်ပုံက သည်စကားမျှနှင့်ပင် ကျွန်တော့် အတွက် အကြီးအကျယ် ရှက်စရာနာစရာ ပါနေပြီဆိုသောပုံမျိုး။

'မင်း ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းမျက်နှာက မင်းရင်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ အထင်းသား ပြနေတာပဲကွာ၊ အေးလေ ဒါပေမယ့် ပြောနေလို့ကော ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ' ဆရာဝန်ကပြောပြီး အံ့ကြိတ်လိုက်ကာ 'ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ အင်းလေ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီလိုပဲ ရူးလို့သာ ဒီနေရာကို လာနေတာပေါ့ကွာ၊ ငါအံ့ဩတာက မင်းလို စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ အခုထိ မသိသေးဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ'

'ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲဗျ' ကျွန်တော်က အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။ သူက သနားသလို သရော်ချင်သလို အကြည့်မျိုးနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်ပြီး သူတစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလိုနှင့် 'အင်း၊ ငါလဲ တကယ့်လူပဲ၊ ဘာလို့ သူ့ကို ဒါတွေ အကုန်လျှောက်ပြောနေမှာလဲ'

ထိုနောက် ပို၍ ကျယ်လောင်ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ဒီလိုကွာ၊ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို တစ်ခါထပ်ပြီးပြောရရင် ဒီနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ မင်းအတွက် မကောင်းဘူးကွာ၊ ဒီနေရာကို

လာနေရတဲ့အတွက် မင်းအနေနဲ့ ကျေနပ်ချင် ကျေနပ်နေမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ အပင်စိုက်တဲ့ အနွေးအိမ်ထဲက အနံ့ကို မင်း သဘောကျချင် ကျမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဲဒီထဲမှာ နေလို့ မရနိုင်ဘူး၊ အဲသလိုပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း မင်းအိမ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်စာကိုယ် ဖတ်စမ်းပါကွာ'

ထိုအခိုက် မင်းသမီးကြီး ရောက်လာပြီး သူ့သွားကိုက်နေသည့် အကြောင်း ဆရာဝန်အား ပြောပြသည်။ ထိုနောက် ဇီနောဒါ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

'သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး ဒေါက်တာ' မင်းသမီးကြီးက ဆိုသည်။ 'တစ်နေ့လုံး ရေခဲရည်တွေချည်းပဲ သောက်နေတယ်၊ သူက အဆုတ်လည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ တည့်မတဲ့လား'

'ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်နေတာလဲ' လူရှင်က မေးသည်။ 'အဲဒီလိုလုပ်တော့ ကျွန်မအတွက် ဘာတွေ ထိခိုက်သွားမှာ မို့လဲ'

'အအေးမိပြီး မင်း သေသွားနိုင်တာပေါ့ကွာ' 'တကယ်လား၊ အဲသလိုဆိုလဲ ကောင်းသားပဲ'

'ဩ၊ အဲဒီလိုသဘောလား' ဆရာဝန်က ဆိုသည်။ မင်းသမီး ကြီးက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

'အဲဒီအတိုင်းပဲ' ဇီနောဒါက ဆိုသည်။ 'လူ့ဘဝဆိုတာ အင်မတန်မှ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာ၊ အင်မတန်မှ ဝမ်းသာစရာ၊ ပျော်ရွှင် စရာကြီးလို့ ကျွန်မ မယူဆဘူးရှင်၊ ဒီမှာ ရှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ လှည့်ကြည့်စမ်းပါ၊ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်နေတာ အဖိုးတန် နေတာ ရှိသလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မမှာ ဘာအသိဉာဏ် ဘာစားမှုမှ

မရှိဘူးလို့ ထင်နေသလား၊ ရေခဲရည် ကျွန်မ သောက်တယ်၊ ပျော်လို့ သောက်တယ်၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဲဒါကို ရှင်ကလာပြီး ကျွန်မအသက်က အင်မတန် တန်ဖိုးရှိလွန်းလို့ အခုလို တဒဂ် ပျော်ရွှင်မှုကလေး အတွက်နဲ့ အန္တရာယ်မပြုသင့်ဘူး၊ ဘာညာနဲ့ လာပြီး တရားဟော နေတယ်၊ ချမ်းသာသုခဆိုတဲ့ စကားမျိုး ကျွန်မ မပြောသေးဘူး၊

'ကိုယ်နားလည်ပါတယ်' လူရှင်က ဆိုသည်။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သဘော၊ ငါထင်ရာလုပ်မယ်ဆိုတာ မင်းဝါဒ မင်းသဘောထားပဲ၊ မင်းရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာပဲ'

ဇီနောဒါက စိတ်အထိန်းအချုပ်မဲ့စွာ ရယ်လိုက်သည်။

'ရှင် ခေတ်နည်းနည်းနောက်ကျနေပြီ ဒေါက်တာကြီးရဲ့၊ ရှင်ဟာ လူရိပ်လူကဲလည်း မခတ်တတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း ကင်းကွာတယ်၊ အသေအချာ မျက်မှန်တပ်ပြီး ကြည့်စမ်းပါဦး၊ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်တဲ့ကျွန်မ မဟုတ်တော့ဘူးရှင်၊ သိချင်ဆိုပြီး ရှင်ကို ကခိုင်းတာတွေ၊ ရှင်တို့နဲ့ ကစားရတာတွေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား တော့ဘူး၊ အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ ကျွန်မ မချော်တတ်တော့ဘူး သိလား၊ ဟေ့ ဒီမှာ မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာ၊ မင်းမျက်နှာကြီးက အဲဒီလို ပျက်မနေ ပါနဲ့၊ ပြန်ပြင်လိုက်စမ်းပါ၊ တို့အတွက် သူများတကာက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာမျိုး တို့မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး သူက အခန်းထဲမှ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားသည်။

'ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ချာတိတ်၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ မင်းအတွက် အင်မတန်မှ အန္တရာယ်များတယ်လို့' ဒေါက်တာလူရှင်က ထပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

[၁၁]

ထိုနေ့ညပိုင်း ဇာစီကင်အိမ်၌ ကျွန်တော် အပါအဝင် ဧည့်သည်များ အားလုံးစုံညီစွာ ရောက်ရှိနေကြပြန်သည်။ ပြောကြဆိုကြရင်း မေဒါ နော၏ ကဗျာအကြောင်း ရောက်သွားသည်။ ဇီနောဒါက သူ့ကဗျာကို ချီးကျူးသည်။ တကယ် ရိုးရိုးသားသား ချီးကျူးခြင်းဖြစ်သည်။ 'ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခုပြောချင်တယ်' သူက မေဒါနော့ကို ပြော သည်။ 'ကျွန်မသာ ကဗျာဆရာဆိုရင် ဒါနဲ့မတူတဲ့ အခြားအကြောင်း အရာတွေကို ရွေးမှာပဲ၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ် ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အိပ်မပျော်တဲ့ အချိန်မျိုးတွေ အထူးသဖြင့် မနက်နေထွက်ခါနီး ကောင်းကင်က ခဲသားရောင်နဲ့ နှင်းဆီသွေးရောင် တောက်လာတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်မ ခေါင်းထဲကို ထူးထူးဆန်းဆန်း အတွေးတွေ ဝင်လာတတ်တယ်၊ ဥပမာပြောရရင် ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ မရယ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်'

'မရယ်ပါဘူး စိတ်ချ' အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကတိပေး လိုက်ကြသည်။

'ကျွန်မ ပြောမယ်နော်' သူက လက်နှစ်ဘက်ကို ရင်ဘတ်ထက်မှာ ယှက်ကာ အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ရင်း ပြောလေသည်။ 'ညအချိန် ညင်ညင်သာသာ စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ရေပြင်ထက်က လှေကြီးတစ်စင်းမှာ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လကသာနေတယ်။ သူတို့အားလုံး အဖြူရောင်ဝတ်စုံတွေနဲ့။ ခေါင်းထက်မှာလည်း အဖြူရောင် ပန်းကုံးတွေ ပန်ဆင်ထားကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က မွေ့တေးသံနဲ့တူတဲ့ တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုနေကြတယ်'

'ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် မြင်ပြီ၊ ကိုယ် နားလည်ပြီ၊ ဆက်ပြောဝါဠိ' မေဒါနော့က အသေအချာ ဈာန်ဝင်ပြီး နားထောင်နေဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ရုတ်တရက် ကမ်းပေါ်ကနေ ဆူသံရယ်သံတွေ တစ်ဗူရင်တီးသံတွေ ကြားရတယ်။ မီးရှူးတိုင်တွေလဲ မြင်ရတယ်။ ဘက္ကုပ်အရက် နတ်ကိုပူဇော်တဲ့ လူတစ်စုဟာ အော်ဟစ်သီဆိုပြီး ပြေးလာနေကြတယ်။ အဲဒီပုံကားချပ်ကို ဆေးခြယ်ဖို့အတွက်တော့ ကဗျာဆရာကြီး တာဝန်ပဲ ထားလိုက်မယ်။ ကျွန်မ လိုချင်တာက မီးရှူးတိုင်တွေမှာ မီးတောက်မီးလျှံတွေ ရဲရဲတောက်နေပြီး မီးခိုးတွေက တလူလူတက်နေရမယ်။ ပြီးတော့ နတ်ကိုးတဲ့လူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်နေရမယ်။ သူတို့ခေါင်းထက်က ပန်းခွေတွေကတော့ မှောင်ရိပ်ကျနေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျားသားရေတို့ အရက်ခွက်တို့၊ နောက်ပြီးတော့ ရွှေ၊ ရွှေကတော့ အများကြီး အများကြီး'

'ရွှေက ဘယ်နေရာတွေမှာ ထည့်ချင်သလဲ' မေဒါနော့က ဖြောင့်တန်းရှည်လျားသော သူ့ဆံပင်များကို နောက်သို့လှန်ချကာ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွ လုပ်ရင်း မေးသည်။

'ဘယ်နေရာလဲဆိုတော့ ပဲခူးတွေမှာ လက်မောင်းတွေမှာ ခြေချင်းဝတ်တွေမှာ နေရာတကာပေါ့။ ရှေးခေတ် မိန်းမတွေက ခြေထောက်မှာလည်း ရွှေခြေချင်းတွေ ဝတ်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ နတ်ကိုးတဲ့လူတွေက လှေထဲက မိန်းမပျိုလေးတွေကို လှမ်းခေါ်ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေအားလုံး သီချင်းဆိုသံ ရပ်သွားတယ်။ ဆက်မဆိုနိုင်ကြတော့ဘူး။ သူတို့အားလုံး လှေထဲမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ပြီးထိုင်နေကြတယ်။ လှေက ကမ်းဘက်ကို တရွေ့ရွေ့မျောပါနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ထလိုက်တယ်။ ဒါကို သေသေချာချာပီပြင်အောင် ဖော်ဖို့လိုတယ်။ သူက တကယ့်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ထနေတယ်။ ငွေလရောင်က သူ့အပေါ် ဖြာကျနေတယ်။ သူ့အဖော်တွေအားလုံး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြတယ်။ သူ့လှေပေါ်ကဆင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ နတ်ကိုးသူတွေက သူ့ကို ဝန်းရံပြီး ဟို ညအမှောင်ထဲကို သယ်ဆောင်သွားကြတယ်။ မီးရှူးတိုင်တွေက မီးခိုးအလိပ်အလိပ်တွေ တခြားအရာတွေ အားလုံး ရောထွေးပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ နတ်ကိုးသူတွေရဲ့ အော်သံ ဟစ်သံတွေကိုသာ ကြားရတော့တယ်။ ကမ်းပါးထက်မှာတော့ မိန်းမပျိုလေးရဲ့ ပန်းကုံးဖြူဖြူလေးကို မြင်တွေ့ကြရတယ်'

ဇိနော့၊ စကား ပြီးဆုံးသည်။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီပဲ။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဆိုမိသည်။

'ပြီးရောလား' မေဒါနော့က မေးသည်။

'ပြီးရော' သူက ဖြေသည်။

‘အဲဒီလောက်ဆိုရင်တော့ အက်ဖ်ကဗျာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် လောက်အထိ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’ မေဒါနော့က ဆရာကြီးလေသံနှင့် ဆိုသည်။ ‘မင်း အတွေးကိုယူပြီး ကိုယ် လိရစ်တေးတစ်ပုဒ် စပ်ပေးမယ်’

‘ရိုမန်တစ် ဟန်အတိုင်းပေါ့’ ဗာလက်စကီးက မေးသည်။
‘ရိုမန်တစ်ပဲပေါ့၊ ဘိုင်ရွန်ကဗျာမျိုးလေ’

‘ကျွန်တော်တော့ ဘိုင်ရွန်ထက် ဗစ်တာဟူးဂိုးကို ပိုကြိုက် တယ်ဗျာ၊ သူက ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ဗျ’ မြို့စားက ရမ်းဖြီးသည်။

‘ဗစ်တာဟူးဂိုးဟာ ပထမတန်းစားစာရေးဆရာတစ်ယောက် ပါပဲ’ မေဒါနော့က ဆိုသည်။ ‘ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တွန်ကိုရှေယက်ဖ် စပိန်ဘာသာနဲ့ရေးတဲ့ အယ်လ်ထရုဗေဒေါဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမှာ’

‘ဟို မေးခွန်းအမှတ်အသား ပြောင်းပြန်တွေနဲ့ စာအုပ်ကို ပြောတာလား’ ဇီနော့ဒါက ကြားဝင်မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ စပိန်စာမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ကိုယ်ပြောချင်တာက တွန်ကိုရှေယက်ဖ်’

‘ကြည့်၊ ရှင်တို့ ဂန္ထဝင်ဝါဒနဲ့ ရိုမန်တစ် ဝါဒအကြောင်း ငြင်းကြခုကြဦးမယ် မဟုတ်လား’ ဇီနော့ဒါက သူ့စကားကို ဖြတ်၍ ပြောပြန်သည်။ ‘တစ်ခုခု ကစားနေကြတာ ပိုမကောင်းဘူးလား’

‘ဒဏ်ကြေးတမ်းလား’ လူရှင်က မေးသည်။

‘ဟင်အင်၊ ဒဏ်ကြေးတမ်းကစားရတာ ငြီးလှပြီ၊ နိမိတ်ပုံ တင်စားတမ်းကစားကြမယ်’ ဤကစားနည်းမှာ ဇီနော့ဒါကိုယ်တိုင် တီထွင်ထားသောနည်း ဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ အရာဝတ္ထုတစ်ခု

ပြပြီးလျှင် ၎င်းအရာဝတ္ထုသည် အဘယ်အရာနှင့် ဆင်တူသည်ဟု တစ်ဦးစီက တင်စား ပြောဆိုကြရသည်။ အကောင်းဆုံး နှိုင်းယှဉ် တင်စားပြောဆိုနိုင်သူသည် ဆုချီးမြှင့်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

ဇီနော့ဒါက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ နေလုံးက ဝင်စ။ ကောင်းကင်ပြင်၌ ကြက်သွေးရောင် တိမ်တိုက်များက ဟိုအမြင့်ဆီထိ တောက်ပနေဆဲ။

‘အဲဒီ တိမ်တိုက်တွေဟာ ဘာနဲ့တူသလဲ ဟင်’ သူက မေးပြီး မည်သူ့အဖြေကိုမျှ မစောင့်ဘဲ သူ့ဘာသာ ဆက်ပြောသည်။ ‘ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာတော့ ကလီယိုပါထရာက အန်ထိုနီဆီကို သွားတဲ့အခါမှာ စီးသွားတဲ့ ရွေ့လျေကြီးပေါ်က ကြက်သွေးရောင် ရွက်ကြီးတွေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ မေဒါနော့ ရှင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိုတစ်လော လေးကမှ ကျွန်မကို အဲဒီအကြောင်း ပြောပြသေးတယ်လေ’

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလည်း ဟင်းမလက် ပြဇာတ်ထဲက ပိုလိုနီယပ်လိုပင် တိမ်တိုက်များမှာ ထိုလှေရွက်များနှင့် တူလှသည့် အကြောင်း၊ ထိုထက်ကောင်းအောင် တင်စားပြောဆိုနိုင်စရာ မရှိတော့ သည့်အကြောင်း တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံပြောဆိုကြလေသည်။

‘အဲဒီအချိန်က အန်ထိုနီ အသက်ဘယ်လောက်ရှိမလဲ’ ဇီနော့ဒါ က မေးသည်။

‘ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိမှာပေါ့’ ဗာလက်စကီးက ဖြေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်လေးပဲ’ မေဒါနော့က အတည်ပြုသည်။

‘ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး မှားနေကြပြီထင်တယ်’ လူရှင်က ဆိုသည်။ ‘အသက်လေးဆယ် ကျော်ပြီဗျ’

'လေးဆယ်ကျော်' ဇီနောဒါက လူရှင်ဘက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ဆိုလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ၊ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ၊ ကျွန်တော် နှုတ်မှ အသံတိုးတိုး ထွက်အောင်ပင် ညည်းမိသည်။ ဘယ်သူနဲ့လဲ။

[၁၂]

နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ဇီနောဒါက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုပိုပြီး ထူးခြားလာသည်။ နားလည်ရခက်လာသည်။ တစ်နေ့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည့်အခါ သူ့အား မိုးမခကိုင်း ကုလားထိုင်၌ စားပွဲခုံစောင်းကို ခေါင်းမိုပြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မတ်မတ်ပြန်ထိုင်သည့်အခါ သူ့ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်များနှင့် စိုစွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဪ မင်းကိုး' သူက ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ အပြုံးနှင့် ဆိုသည်။ 'ဒီနားလာခဲ့'

ကျွန်တော် သူ့အနားသွားသည်။ သူက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး ဆံပင်များကို ဆွဲလိမ်နေသည်။

'နာတယ်ဗျ' နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

'နာတယ် ဟုတ်လား၊ တို့ကော မနာတတ်ဘူး ထင်သလားဟင်၊ မနာတတ်ဘူးထင်သလား' သူက ထပ်၍ ဆိုသည်။

ဟယ်' သူက သူ့ဆွေနှုတ်လိုက်သဖြင့် အမြစ်က ကျွတ်ပါလာသော ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ကြည့်ပြီး အလန့်တကြား အော်သည်။ 'ငါ ဘယ်လို လုပ်လိုက်မိပါလိမ့်မယ်၊ မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာလေး သနားစရာ'

သူက ဆံပင်ခွေလိပ်ကလေးကို အသေအချာ ပြန်ဆန့်ပြီး သူ့လက်ညှိုးမှာ ရစ်ပတ်ကြည့်နေသည်။

'မင်းဆံပင်တွေကို တို့ လော့ကက်သီးထဲမှာ ထည့်ပြီးဆွဲထားမယ်နော်' သူက ဆိုသည်။ မျက်လုံးအိမ်များထဲတွင်ကား မျက်ရည်များ စွတ်စိုတောက်ပဆဲ။ 'အဲဒါဆိုရင် မင်းအတွက်ခံရတာ နည်းနည်း သက်သာသွားမှာပေါ့၊ ကဲ အခုတော့ ပြန်လိုက်ဦးနော်'

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ အိမ်မှာလည်း ပြဿနာ ရှိနှင့်နေသည်။ အမေက အမေ့ထံမှ ဖြေရှင်းချက် တောင်းခံနေသည်။ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမေ့ကို ဆူပူပြောဆိုနေသည်။ အဖေက ထုံးစံအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့်ပင် အမေ့ မေးခွန်းများကို ရှောင်ရှားကာ အတန်ကြာတော့ အပြင်ထွက်၍ သွားလေသည်။ အမေ ဘာကိစ္စ ဆူပူနေသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မကြားသိလိုက်ရ။ ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ တခြား စဉ်းစားစရာ တွေကလည်း ရှိနေချေသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသည်က အဖေ အိမ်မှ ထွက်သွားပြီးသည့်အခါ အမေက ကျွန်တော့်ကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်ပြီး မင်းသမီးကြီးအိမ်သို့ ကျွန်တော် မကြာခဏ သွားနေခြင်းကို သူ လုံးဝ မနှစ်သက်သည့်အကြောင်း၊ ထိုမိန်းမကြီးသည် မိန်းမ လည်ကြီး ဖြစ်သည့်အကြောင်းများ ပြောဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်က အမေ့စကား မြန်မြန်နိဂုံးချုပ်စေချင်သည့် အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်

လုပ်လေ့ရှိသည့် ထုံးစံအတိုင်း အမေ့လက်ကို ယူ၍နမ်းပြီး ကျွန်တော့် အခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဇီနော့မျက်ရည်များကို မြင်ရပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော် လုံးဝ ဒုက္ခရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ဘာမျှ မစဉ်းစားတတ်၊ ဘာမျှ နားမလည်တတ်တော့။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်သာ ငိုချလိုက်ချင်တော့ သည်။ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်က ကလေးသာပဲ ရှိနေချေသည်။ မာလက်စကီးအကြောင်း ကျွန်တော် မတွေးတော့။ ဗယ်လော့ဇီရော့ပ်ကမူ မာလက်စကီးအပေါ် ဆတက် ထမ်းပိုးတိုး၍ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာနေပုံရသည်။ လက်ကမာ ပတ်ချွဲ နပ်ချွဲ ပြောတတ်သည့် မြို့စားကို သူ ကြည့်လိုက်ပုံက ဝံပုလွေက သိုးငယ်အား အတင်းဝင်ခဲခါနီး ကြည့်သော အကြည့်မျိုး။ စင်စစ် ကျွန်တော်က ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘာကိစ္စကိုမျှ အလေးအနက်စဉ်းစား နေသည်မဟုတ်။ လူသူအနှောင့်အယှက်ကင်းကာ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ် တည်း ပုန်းခိုနေနိုင်မည့် နေရာမျိုးကိုရှာမည်။ ပြီး မရေမရာ ရော်ရမ်း မှန်းဆမှုများထဲတွင် နစ်မြောနေလေမည်။ ဥယျာဉ်အိမ်အပျက် ကြီးမှာ ကျွန်တော် စိတ်တိုင်းအကျဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်အိမ်နံရံ အမြင့်ကို ချိတ်တက်ကာ ၎င်းအထက်၌ အဆွေးကို ရင်မှာပိုက်၍ ထိုင်နေပြီး အထီးကျန်ဘဝ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာဘဝအတွက် ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် သနားကရုဏာသက်၍ နေမည်။ ကြာသောအခါ ဆွေးမြည့် ကြေကွဲရခြင်းမှာ အရသာတစ်ခုလို ဖြစ်လာပြီး သောက ဝေဒနာ၌ ကျွန်တော် ပျော်မွေ့စပြုလာသည်။

တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်က နံရံထိပ်ပေါ်တက် ထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံများကို စာခရင်း

အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်နေသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် အရေပြားထက်ရှိ ရိုးရိုးရွှေ အာရုံတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသည်။ လေညင်းကလေး တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်ခြင်းလည်း မဟုတ်။ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းလည်း မဟုတ်။ မိမိအနီးသို့ တစ်ခုတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြောင်း ခန္ဓာကိုယ်က အလိုလို ခံစားသိရှိသည့် သဘောဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ အောက်ဘက်ရှိလမ်းပေါ်မှာ ဇီနေဒါ တစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေသည်။ မီးခိုးရောင်ပျော့ပျော့ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး ပန်းနုရောင် ထီးကလေးတစ်လက် ပခုံးထက်မှာ ချိတ်ထားသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ သူရပ်သွားသည်။ ဆောင်းလာသည့် မြက်ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးကို နောက်သို့ လှန်ကာ နုညက်သော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

‘အဲဒီထိပ်ဖျားမှာ ဘာ တက်လုပ်နေတာလဲ’ သူက ပြုံး၍ မေးသည်။ ပြုံးပုံက ခပ်ဆန်းဆန်း။ ‘ဟေ့ ဒီမှာ’ သူက ဆိုသည်။ ‘မင်း တို့ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း သက်သေပြဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီအပေါ်က အခုချက်ချင်း ခုန်ချလိုက်စမ်း’

သူ့စကားပင် မဆုံးသေး၊ နောက်ဘက်မှ တစ်ယောက်ယောက်က ကန်ချလိုက်သလားထင်ရသည်။ ကျွန်တော် လေထဲဝဲ၍ ဆင်းလာသည်။ နံရံက ဆယ့်လေးပေခန့် မြင့်သည်။ ကျွန်တော် အောက်သို့ ခြေထောက်နှင့်ကျသည်။ သို့သော် အရှိန်ကပြင်းလွန်းသဖြင့် မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားသည်။ ခဏအဖို့တွင် သတိပါ လစ်၍သွားသည်။ ကျွန်တော် သတိရပြီး မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ရသေးမီပင် ကျွန်တော့်အနား

မှာ ဇီနေဒါ ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ကလေးရယ်’ ကျွန်တော့်အပေါ်မှငုံ့ကာ သူက ဆိုသည်။ သူ့အသံက ကြင်နာယုယဟန် စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ပါသည်။ ‘ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ၊ တို့ပြောတိုင်းကို၊ သူ့ကို ချစ်မှန်းလဲ သိသားနဲ့၊ ကဲ၊ ထ ထ’

ကျွန်တော့်အနားကပ်ကာ လှိုင်းထနေသော သူ့ရင်အစုံ၊ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်နေသော သူ့လက်ချောင်းများ၊ အားလုံးကိုပင် ကျွန်တော် ခံစားသိရှိနေရသည်။ ထိုနောက်၌ ရုတ်တရက်ဟာ၊ ဟာ၊ သူမ၏ နုထွေးညှပ်သက်သော နှုတ်ခမ်းများက ကျွန်တော့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို အနမ်းမိုးတွေ ရွာချနေသည်။ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းများနှင့်ပင် ထိတွေ့သည်။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့် မျက်နှာသွင်ပြင်ကိုမြင်ပြီး ကျွန်တော်မျက်လုံးမှိတ်ထားပေမယ့် ကောင်းကောင်း သတိရနေသည့်အကြောင်း သိသွားဟန် တူသည်။ သူက ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ ထတော့၊ ကောင်ဆိုးလေး၊ အရူးလေး၊ ဖုန်ထဲ သံထဲမှာ အိပ်မနေနဲ့’

ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။ ‘တို့ထီးကောက်ပေးဦး’ သူက ဆိုသည်။ ‘ကြည့်စမ်း၊ ထီးတောင် ဘယ်လွှင့်ပစ်မိမှန်း မသိဘူး၊ ကဲပါ၊ လူကို အဲလိုကြည့်မနေပါနဲ့၊ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ မင်း မနာဘူးနော်၊ ဖက်ယားပင်က ဆူးတွေ စူးဦးမှာ၊ ဟေ့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ တို့ အဲဒီလို မကြည့်ပါနဲ့ဆိုတာ၊ ကြည့်စမ်း သူ့ဘာမှလဲ မကြားဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဘာမှလဲ ပြန်မပြောဘူး’ ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းသလို

ပြောနေသည်။ ပြီး 'ကဲ မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာ အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်တော့၊ အဝတ်အစားတွေ ဖုန်ခါပစ်ဦး၊ တို့နောက်က မလိုက်ခွဲနဲ့နော်၊ တကယ်စိတ်ဆိုးမှာ သိလား၊ နောက်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ'

သူက စကားလက်စမသတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် လမ်းဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်များက တုန်ယင်၍နေသည်။ လက်နှစ်ဘက်လုံး ဖက်ယားပင်က ဆူးတွေ ခြစ်ထားသည်။ နောက်ကျောကလည်း နာသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ရီဝေနေသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်က ခံစားရသည့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ပုံမျိုးကို ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး သည်တစ်ကြိမ်သာ ခံစားရဖူးလေသည်။ ချိုမြိန်လှသော ထိုဝေဒနာက ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာ ခြေလက်အင်္ဂါများ အနှံ့ စီးဝင် လှုပ်ရှားကာ ထိုနောက်တွင်ကား အရူးအမူး မြူးထူးခုန်ပေါက်ခြင်း၊ ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ခြင်းများ အဖြစ် ပွင့်အန်ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလေးပဲ ရိုသေးသည်ဆိုခြင်းမှာ တကယ် မှန်ချေသည်တကား။

[၁၃]

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် ပျော်လို့မဆုံးနိုင် ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ ဇီဝေဒါ၏ အနမ်းအာရုံများက ပီပြင်ကြည်လင်ဆဲ။ သူပြောခဲ့သည့်စကားလုံးကလေးများကို တစ်လုံးမကျန် ကျွန်တော်က ကြက်သီးမွေးညင်းထအောင် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စွာနှင့် ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလာသည့် သည်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများကို ထိန်းသိမ်းထားချင်လှသည့် ဆန္ဒဇောကြောင့် ကျွန်တော်က သည်အမည်မဖော်နိုင်သော ခံစားမှုများ ပေးအပ်ခဲ့သည့် သူမကိုယ်တိုင်ကိုပင် ပြန်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုနေလေမလဲ ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မတွေ့ချင်သလို တွေ့ရမှာ ကြောက်သလို ဖြစ်နေမိသည်။ ရင်ထဲကမူ ကျွန်တော့်အဖို့ သည်ဘဝမှာ နောက်ထပ်သည်လို ကံကြမ္မာကောင်းမျိုး ကြိုနိုင်ဖွယ်မရှိတော့၊ ယခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် လုပ်သင့်သည်က နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် အသက်ဝဝရွာဖြင့် သေလိုက်ဖို့ပဲဖြစ်သည်ဟု ခံစားနေမိတော့သည်။

သို့သော် မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ နောက်တစ်နေ့ သူတို့အိမ်သို့ သွားမြဲတိုင်း သွားမိသည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော်က မနေတတ်မထိုင်တတ် မျက်နှာမထားတတ် ဖြစ်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို သို့သို့ သိပ်သိပ် ဖုံးဖုံးဖိဖိ နေတတ်သူတစ်ဦးလို အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေပြချင်သော်လည်း အမူအရာပျက်ခြင်းကို ဖုံးဖိ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ဇီနောဒါကတော့ ကျွန်တော့်အား ခါတိုင်းလိုပင် ဘယ်လို ခံစားမှုမျိုးမှ မဖော်ပြဘဲရှိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးကလေး နှင့်ရွယ်ပြီး ဘယ်နားတွေ ပွန်းပဲ့သွားသေးလဲဟုသာ မေးလေသည်။ ကျွန်တော်၏ သို့သိပ်လျှို့ဝှက်မှုများ၊ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုများ ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ ထို့အတူ မနေတတ် မထိုင်တတ်သလို ဖြစ်နေမှုများ လည်း ထူးထူးခြားခြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မျှော်လင့်မထားခဲ့ သော်လည်း ဇီနောဒါ၏ အေးတိအေးစက် ဆက်ဆံပုံက ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်ကို အောက်ဆုံးအထိ ဆွဲချလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူ့မျက်စိထဲမှာ ကျွန်တော်က ကလေးငယ်တစ်ယောက်သာ ပါကလား ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။ ရင်မှာ နာကျင်လွန်းရပါဘိ။ ဇီနောဒါက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ သည်။ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်မိသည့်အခါတိုင်း မသိမသာ ပြုံးကြည့် သည်။ သို့သော် သူ့အတွေးများက ဟိုးအဝေးမှာသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိနေရသည်။ မနေ့က သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်ကို သွားနေတာလဲမေးကာ မနေ့ကကိစ္စကို ပြန်အစဖော်လိုက်ရကောင်း မလား စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ ထိုအကြံ အစည်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာသာ ငြိမ်ကုပ်၍ ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။

အခန်းထဲ ဗယ်လော့ဇီရော့စ် ဝင်လာသည်အခါ ကျွန်တော် တကယ်ပင် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

'စီးဖို့ကျင့်ထားတဲ့ မြင်းထဲက မင်းစီးလို့ဖြစ်မယ့် ခပ်ငြိမ်ငြိမ် အကောင် ရှာလို့မရဖြစ်နေတယ်' သူက အသံပြာပြာနှင့် ပြောလိုက် သည်။ 'ဖရေးတက်ကတော့ တစ်ကောင် အာမခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က အဲဒီမြင်းကို သိပ်စိတ်မချဘူး'

'ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်ပူနေရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး' ဇီနောဒါက မေးသည်။

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းမှ ကောင်းကောင်းမြင်းမစီးတတ် ဘဲကွ၊ အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ တော်ကြာ မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီးကွာ၊ မင်း ခေါင်းထဲမှာ ဒီ မြင်းစီးချင်တဲ့စိတ်က ဘယ်က ပေါ်လာတာလဲ'

'ဒါ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကိစ္စ ကိုယ့်အကောင်အကြီးရေ၊ အင်းလေ ဒီလိုဆိုလဲ ဟိုဘက်အိမ်က ပိုင်အိုတာဗာဆီလေဗစ်ဆီမှာ တောင်းရမှာပေါ့' ပိုင်အိုတာ ဗာဆီလေဗစ် ဆိုသည်က ကျွန်တော့် အဖေနာမည်ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်ဆိုလျှင် အဖေက လိုက်လျောရန် အမြဲအဆင်သင့်ရှိသည်ဟု သေချာထားပုံမျိုးဖြင့် အဖေနာမည်ကို ခပ်လွယ်လွယ် ပြောချလိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် အံ့အားသင့် သွားမိသည်။

'ကိုယ် သိပါပြီ' ဗယ်လော့ဇီရော့စ်က ပြောလိုက်သည်။ 'မင်း သူနဲ့ပဲ မြင်းစီးထွက်ဖို့ ကြံစည်နေတာ မဟုတ်လား'

'သူနဲ့စီးတာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူနဲ့စီးတာဖြစ်ဖြစ် ရှင်အတွက် ဘာထူးမှာလဲ၊ ရှင်နဲ့ စီးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ စိတ်ချ

'ကိုယ်နဲ့မစီးဘူး' ဗယ်လော့ဇိုရော့စ်က သူ့စကားကို လိုက်ဆိုသည်။ 'မင်းကျေနပ်သလိုလုပ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ မြင်းတစ်စီးရအောင် ရှာပေးပါ့မယ်'

'မြင်းဆိုရင် မြင်းအစစ်ဖြစ်ပစ်စေနော်၊ နွားလိုဟာမျိုး ယူမလာခဲ့နဲ့၊ ကျွန်မက ဒုန်းစိုင်းစီးမှာ'

'ဒုန်းစိုင်းစီးမလို့၊ မင်းက ဘယ်သူနဲ့ ဒုန်းစိုင်းပေးမလို့လဲ၊ မာလက်စကီးများလား'

'မာလက်စကီးနဲ့ဆိုရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ စစ်သားကြီးရဲ့၊ ဒီမှာ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ။ ရှင့် မျက်လုံးကြီးတွေက ဒါလောက် ဒေါသရောင်တောက်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မက ရှင့်ကိုတောင် ခေါ်ချင်ခေါ်ဦးမှာ၊ မာလက်စကီးကို ကျွန်မ အခု ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ ရှင့် မသိဘူးလား၊ ဟင်း' သူမက မထေမဲ့မြင်ဟန်မျိုးနှင့် ခေါင်းကို နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ မော့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

'ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောနေတာ မဟုတ်လား' ဗယ်လော့ဇိုရော့စ်က မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

ဇီနောဒါက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်သည်။ 'ဩ၊ ရှင့် စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မက ရှင့်စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်ပြီး ပြောနေလုပ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့၊ ဒီမှာ စစ်သားကြီး၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း ထင်နေတယ်လား၊ ဪ၊ စစ်သားကြီး စစ်သားကြီး' ဇီနောဒါက စကားရှာမရဟန် ထပ်၍ ပြောနေသည်။ 'ကဲ မွန်စီယာ ဗိုလ်ဒီမာ၊ ရှင့်ကော ဘယ်လိုလဲ၊ လိုက်မှာလား'

'ကျွန်တော်တော့ လူအများကြီးနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးဗျာ' ကျွန်တော်က မော်မကြည့်ဝံ့သဖြင့် ခေါင်းငုံ့လျက်ပင် မပွင့်တပွင့် ပြောမိသည်။

'ဩ၊ မင်းက နှစ်ယောက်တည်းမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ သူ့အကြိုက် သူ့ဆန္ဒနဲ့ သူပေါ့' သူက သက်ပြင်းချသည်။ 'ကဲ ဗိုလော့ဇိုရော့စ်၊ ရှင့် သွားတော့၊ ရှင့် ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲ ကြည့်ရမယ်၊ မြင်းကို မနက်ဖြန်လိုချင်တယ်'

'ဟဲ့ ပိုက်ဆံကော ဘယ်က ရမလဲဟဲ့' မင်းသမီးကြီးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောသည်။

ဇီနောဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

'မေမေ့ဆီကမတောင်းပါဘူး၊ ဗိုလော့ဇိုရော့စ်က ကျွန်မကို ယုံပါတယ်'

'အင်း ယုံနေ ယုံနေ' မင်းသမီးကြီးက တစ်ယောက်တည်း မြည်တွန်တောက်တီးလုပ်နေရာက ရုတ်တရက် သံကုန်ဟစ်၍ အိမ်စေအား အော်ခေါ်လိုက်သည်။

'ဒွန်နီယတ်ရှကား'

'မေမေ၊ မေမေ့ကို ခေါင်းလောင်းပေးထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ' ဇီနောဒါက ဟန်သလို ဝင်ပြောသည်။

'ဒွန်နီယတ်ရှကား' အဘွားကြီးက ထပ်အော်ပြန်သည်။

ဗယ်လော့ဇိုရော့စ် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့် အတူပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇီနောဒါက ကျွန်တော့်အား နေပါဦးဟု တားဆီးခြင်း လုံးဝ မပြုပါချေ။

[၁၄]

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ စောစောထသည်။ သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းခုတ်၍ တုတ်ကောက်လုပ်သည်။ ပြီး မြို့ပြင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခရီးဝေး လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့် ပူဆွေးသောကတွေ လျော့ပါးသွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆခဲ့သည်။ ရာသီဥတုက သာယာသည်။ နေရောင်ခြည်တောက်ပ သော်လည်း ပူအိုက်ခြင်းမရှိ။ မြေပြင်နှင့်ကပ်၍ တိုက်ခတ်လာသော လေက လတ်ဆတ်ပြီး အားအင်ပြည့်ဖြိုးစေသည်။ အရာအားလုံး လှုပ်ခတ်ရုံမျှ မြူးထူးဆော့ကစားနေခြင်းဖြစ်၍ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင်ကား မဟုတ်ပေ။

တောတန်းတောင်ကုန်းတွေ ကျော်ကာလွှားကာဖြင့် တောထဲမှာ နာရီပေါင်း အတော်ကြာအောင် ကျွန်တော် လျှောက်သွားနေမိသည်။ ကျွန်တော် မပျော်ပါ။ အလွမ်းစိတ် အဆွေးစိတ်တွေကို အထိန်းအချုပ် မရှိ လွတ်ပေးထားလိုက်မည်ဟု ထွက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပျိုမြစ်သောစိတ်၊ သာယာလှပသော ရာသီဥတု၊ သန့်ရှင်း

အချစ်ဦး

လတ်ဆတ်သော လေနှင့် လျင်မြန်စွာ လမ်းလျှောက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ရွှင်လန်းမှုတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထူထဲနူးညံ့သော မြက်ခင်း ပြင်၌ လူသူ အနှောင့်အယှက်ကင်းမဲ့စွာ လဲလျောင်းနားနေရသည့် အရသာများသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော်၏ သောကစိတ်တို့ကို ထိုးနှက် ချေဖျက်လိုက်ကြပေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က ဇီနောဒါ၏ အနမ်းများနှင့် သူပြောခဲ့သော စကားလုံးကလေးများသည် ကျွန်တော့် ရင်ဝယ် ပြန်လည် ခိုနားလာခဲ့ကြသည်။ နံရံပေါ်မှ ခုန်ချခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏ ရဲပြတ်သားသော စိတ်ဓာတ်ကို သူ့ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေနိုင်မည်မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာကျွန်တော် တွေးတောလာမိပြန်သည်။

သူက ငါ့ထက် သည့်ပြင်လူတစ်ယောက်ယောက်ကို သဘော ကျချင် ကျနေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှိပါစေ၊ တစ်နေ့ကျရင် သူသိ လာလိမ့်မယ်၊ တခြားလူတွေက ကတိပေးရုံပေးတာ၊ တကယ်လုပ် တာက ငါဆိုတာ၊ ပြီးတော့ တကယ်တမ်း လိုအပ်လာမယ်ဆိုရင် ဒါလောက်က အသေးအဖွဲပေါ့။

သည်နောက်တွင်ကား ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်ချင်တိုင်း ယဉ်၍ ကောင်းနေတော့သည်။ ရန်သူတွေလက်ထဲမှ ဇီနောဒါကို ကျွန်တော် သွားကယ်သည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သွေးတွေပုံးနေသည်။ သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားသည့် အခန်းထဲမှ ကယ်ထုတ်ယူခဲ့ပြီးသည့်နောက် သူ့ခြေရင်းမှာ သေအံ့မှူးမှူး လဲကျ သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ် ဧည့်ခန်းရှိ မာလက်အာဒဲက မစီးလ်ဒါကို သယ်ဆောင်နေပုံ ပန်းချီကားကြီးကို မြင်ယောင်သည်။ သို့သော် ထိုနောက်တွင်မူ အရောင်တောက်တောက် ပြောက်ပြောက်ကွားကွား

သစ်တောက်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကြောင့် ကျွန်တော့်အာရုံ ပြောင်းသွားသည်။ သစ်တောက်ငှက်က ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသည့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို တစ်ကောင်တည်း ပျာယာခတ်လျက် ချိတ်တက်နေသည်။ ပြီး စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေဟန်ဖြင့် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှနေ၍ ဟိုဘက်က ချောင်းကြည့်လိုက်၊ သည်ဘက်က ချောင်းကြည့်လိုက် လုပ်နေပုံမှာ နှစ်လုံးတွဲ ဘေ့စ်ဒရမ်ကို နောက်က ထိုင်၍တီးနေသည့် တူရိယာသမားလိုလို။

ထိုနောက် ကျွန်တော်က နှင်းပွင့်ဖွေးဖွေး မဟုတ်ပါလေ တေးသီချင်းကို ဆိုသည်။ ၎င်းနောက် ဆက်၍ ထိုအချိန်က ကျော်ကြားသည့် လေနအေးနေတဲ့ချိန်ခါ စောင့်စားလို့နေမှာ အချစ်တေးကို ဆိုသည်။ ပြီးလျှင် ခိုများ၏အိမ်၏ အလွမ်းဇာတ်ထဲမှ ကြယ်ပွင့်ကလေးများသို့ ခွန်းဆက်လွှာကို အော်၍ ဆိုပြန်သည်။ ထိုနောက်တော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် အချစ် အလွမ်းတေးကလေး ရေးစပ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အို ဇီနေဒါ ဇီနေဒါ ဆိုသော စကားလုံးများနှင့် အဆုံးသတ်ရန်အထိ စဉ်းစား၍ရသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ရေးစပ်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိသည်နှင့် နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရပါသည်။

ထမင်းစားပြီးချိန်နီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်က တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းဘက်သို့ဆင်းကာ မြို့ဘက်ဆီသို့ကျွေ့ဝိုက်သွားသည့် သဲလမ်းကလေး ခပ်သေးသေးအတိုင်း လှမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့လာရင်း နောက်ဘက်ဆီမှ မြင်းခွာသံ ခပ်အုပ်အုပ်ကြားရသည်။ နောက်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်မိ၍ မြင်းစီးလာသူများမှာ ဇီနေဒါနှင့် ကျွန်တော့်အဖေတို့ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်တော်က နေရာမှာပင်ရပ်ကာ ဦးထုပ်ကို အလိုအလျောက် ချွတ်လိုက်မိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်

ဘေးချင်းယှဉ်၍ စီးလာကြသည်။ အဖေက သူ့ဘက်သို့ကိုင်းပြီး စကားပြောနေသည်။ လက်ကမူ မြင်းဇက်ပေါ်၌ ထောက်၍ထားသည်။ အဖေမျက်နှာ ပြုံးနေသည်။ ဇီနေဒါက ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။ မျက်လွှာအောက်ချကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ ထားသည်။ ပထမတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ ကျွန်တော် မြင်သည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဗယ်လော့ဇိုရော့စ်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ လမ်းကွေ့လေးနောက်ပိုင်းမှာ ကွယ်နေသဖြင့် သူ့ကို စောစောက မမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စီးလာသော မြင်းကြီးက ကျောက်မီးသွေးရောင်နက်ပြောင်ပြီး ပါးစပ်က အမြှုပ်ထနေသည်။ သူက မြင်းတပ်ဝတ်စုံကို အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီပါမကျန် အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဗယ်လော့ဇိုရော့စ်က မြင်းကြီးကို ဇက်လည်းဆွဲထား။ မြန်မြန်သွားအောင်လည်း ခြေထောက်က ဖနောင့်ဆူးဘီးနှင့် ဆောင့်၍နေရာ မြင်းကြီးမှာ ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းကာ နှာမူတ်လိုက် ခုန်ပေါက်လိုက် လုပ်နေပေသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့သွားမည့်လမ်းမှ ဖယ်ကာ ဘေးသို့ ဆင်းနေလိုက်သည်။ အဖေက မြင်းဇက်ကြီးကို စုကိုင်ကာ ဇီနေဒါအနားမှ ခွာသည်။ သူမက သူ့အား တစ်ချက် စောင်းငဲ့၍ကြည့်သည်။ ထိုနောက်၌ကား မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းကာ ကျွန်တော့်အနီးမှ ဖြတ်ကျော်သွားကြလေသည်။ ဗယ်လော့ဇိုရော့စ်လည်း ဓားလွယ်အိမ်မှ တဝှပ်တဝှပ် မြည်လျက် သူတို့နောက်သို့ တရကြမ်း ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ပုစွန်တုပ်ကြီးပြုတ်ထားသလို နီရဲနေတာပဲဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ဇီနေဒါကျတော့ ဘာကြောင့် ဒါလောက် ဖြူရော်နေတာလဲ၊ တစ်မနက်လုံး မြင်းစီးထွက်နေတဲ့ကြားထဲက ဘာဖြစ်လို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေရတာလဲ။

ကျွန်တော်က ခြေလှမ်းကို နှစ်ဆတိုး၍ သွက်သွက်လှမ်းလာ
 ခဲ့ရာ အိမ်သို့ ထမင်းစားချိန်အထိ ရောက်လေသည်။ အဖေက
 ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် အမေ
 နံဘေးမှာ ထိုင်ကာ လွှတ်တော်ဂျာနယ်ထဲမှ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို
 ကြည့်လင်ပီသသောအသံနှင့် ဖတ်ပြနေသည်။ အမေက စိတ်မပါ
 လက်မပါ နားထောင်နေရာက ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
 တစ်ချိန်လုံး ဘယ်လျှောက်သွားနေသလဲဟု မေးသည်။ ပြီး ဘယ်
 သွားလို့ သွားမှန်းမသိ ဘယ်သူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေလို့ ပေါင်းသင်း
 နေမှန်း မသိသည့်သူများကို သူ အလွန်မှန်းသည့်အကြောင်း ပြောလေ
 သည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဓရီးဝေး လမ်း
 လျှောက်ထွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောဖို့လုပ်ပြီးမှ အဖေကို တစ်ချက်
 လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဆက်မပြောမိတော့ချေ။

[၁၅]

နောက် ငါးရက် ခြောက်ရက်ခန့် အတွင်းတွင် ဇီနောဒါနှင့် မတွေ့ရ
 သလောက် ဖြစ်လေသည်။ သူမက နေသိပ်မကောင်းဘူးဟုဆိုသည်။
 သို့သော် သူတို့အိမ်သို့ လာနေကျဧည့်သည်များကမူ ၎င်းတို့သုံးလေ့
 ရှိသည့် စကားအရ တာဝန် မလစ်လပ်ရအောင်ဟူ၍ သွားမြဲသွားနေ
 ကြပေသည်။ မေဒါနော့ တစ်ယောက်ကမူ သည်အထဲတွင် ခြွင်းချက်
 ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အားတက်စရာအကြောင်း မမြင်တော့သည့်
 အချိန်ကစ၍ မေဒါနော့တစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်လျှော့သွားခဲ့သည်။
 ဗယ်လော့ဇိုရော့ဗ်က အင်္ကျီကြယ်သီးများကို လည်ပင်းအထိ အလုံးစေ့
 တပ်ကာ မျက်နှာကြီးနီရဲလျက် အခန်းထောင့်တစ်ခုမှာ မှုန်တေတေနှင့်
 ထိုင်နေမည်။ မြို့စားမာလက်စကီး၏ ဉာဏ်များပုံရသော မျက်နှာ
 ထက်၌မူ သရော်ပြီးတစ်ခုက အမြဲရှိနေသည်။ မကြာသေးမီ အချိန်
 လောက်ကစ၍ သူက ဇီနောဒါ၏ မျက်နှာသာပေးခံဘဝမှ လုံးဝ
 ကျဆင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ယခုအခါ၌ မင်းသမီးကြီးကိုသာ ဇွဲကောင်း
 ကောင်းနှင့် ကပ်ကာ အဘွားကြီးအကြိုက် လိုက်လုပ်ပေးလှူကပ်

ရှိလေသည်။ အဘွားကြီးအား အငှားမြင်းရထားနှင့် ဘုရင်ခံချုပ် အိမ်သို့ပင် လိုက်ပို့ပေးလေသည်။ သို့သော် သွားရင်းကိစ္စ အဆင်မပြေခဲ့ရုံမက သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အမြောက်တပ် အရာရှိများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ထပ်မံ သတိပေးခြင်း ခံရပြီး၊ ထိုအချိန်က မိမိအတွေ့အကြုံ မရှိသဖြင့် ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန် ပြောဆိုခဲ့ရပါလေသည်။ လူရှင်ကမူ တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ဝင်လာလေ့ရှိသော်လည်း ကြာရှည်ကား မနေတော့ပေ။ ကျွန်တော်က ယခင်တစ်ကြိမ် သူနှင့် စကားပြောရပြီး ကတည်းက သူ့ကို နည်းနည်းလန့်နေသည်။ သို့သော် အတွင်းစိတ်ကမူ သူ့ကို သဘောကျနေသည်။ တစ်ကြိမ်၌ သူက နက်စကုရုနီ ပန်းခြံဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် အဖော်လိုက်လာသည်။ သူက စိတ်လိုလက်ရ ခင်ခင်မင်မင်နှင့် ကျွန်တော့်အား သစ်ပင်ပန်းပင်အမည်များ၊ ၎င်းတို့၏ ထူးခြားသော လက္ခဏာရပ်များအကြောင်းကို ရှင်းပြလာသည်။ ထိုသို့ ပြောလာနေရင်းက ရုတ်တရက် ဘာမျှ အဆက်အစပ်မရှိဘဲ သူ့နဖူး သူထုရင်းဆိုသည်။

‘ရှူးလိုက်တုံငါ့နှယ်ကွာ၊ ကောင်မလေး ရိုးရိုးစိတ်ကစားတယ် အောက်မေ့နေတယ်၊ တချို့လူတွေက အနစ်နာခံ အစတေးခံရမှ ကျေနပ်တာကလား’

‘ဘာဆိုလိုတာလဲခင်ဗျာ’ ကျွန်တော်က မေးသည်။
 ‘မင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’ လူရှင်က တုံးတိတ်ဖြေသည်။
 ဇီနောဒါ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူကြည့်မရနိုင် ဖြစ်နေသည်ကား အထင်အရှားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို

မြင်လျှင် သူ့မျက်နှာက အလိုအလျောက် တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သည်လို တမင်တကာမလုပ်ရဘဲ အလိုအလျောက် မျက်နှာလှည့်သွားတတ်သည့် အကြောင်းသည်ပင် ကျွန်တော်ရင်မှာ အလွန်နာကျင်စရာ အခဲရခက်စရာ ဖြစ်ရပါလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါ။ သူမ မမြင်သာသည့် အဝေးတစ်နေရာမှ ‘စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စမှာလည်း အမြဲအဆင်ပြေ အောင်မြင်သည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

သူမနှင့်ပတ်သက်၍ နားလည်ရခက်သော အရာတစ်ခုကား ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်က ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ လုံးဝ တကယ်ပြောင်းလဲသွားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူမည်မျှ ပြောင်းလဲသွားသည့် အကြောင်းကို တစ်ကြိမ်၌ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်စွာ တွေ့ရှိရလေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်နွေးထွေးသည့် တစ်ခုသော ညနေချမ်းအချိန်၌ ကျွန်တော်က အယ်လဒါပန်းရုံအောက်ရှိ ခုံတန်း နိမ့်နိမ့်ကလေးမှာ ထိုင်၍ နေသည်။ သည်နေရာက ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးနေရာကလေး ဖြစ်သည်။ သည်နေရာကကြည့်လျှင် ဇီနောဒါ ပြတင်းပေါက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသို့ထိုင်နေစဉ် ကျွန်တော့်ခေါင်းထက်၌ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က ညိုမှောင်စပြုနေသည့် သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေကြားတွင် တဖျပ်ဖျပ် လှည့်ပတ်တိုးဝှေ့ ပျံသန်းနေသည်။ ကြောင်နက်ပြာတစ်ကောင်က ကျောလျားရှည်ရှည် ဆန့်ကာ တိတ်တိတ်ကလေး တွားတက်လာနေသည်။ စောစောစီးစီး ထွက်လာနေသည့် ချေးပိုးထိုးတို့ကလည်း နေရောင်မရှိတော့ပေမယ့် ကြည်လင်နေဆဲဖြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင် လေထဲတွင် တဝီဝီပျံဝဲလျက် ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်က ဇီနောဒါ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လာလျှင် မြင်ရ

အောင် သည်နေရာက ထိုင်စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ များမကြာမီ မှာပင် တံခါးတကယ်ပွင့်လာပြီး ပြတင်းဝမှာ ဇီနေဒါကို မြင်ရလေသည်။ သူမက အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံး၊ မျက်နှာ လက်မောင်းနှင့် ပခုံးသားများအားလုံးကလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဟု ဆိုရလောက်အောင် ဖြူရော်၍ နေသည်။ သူက အတန်ကြာအောင် မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ရှေ့တူရူဆီသို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် လက်နှစ်ဘက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ တဖြည်းဖြည်းမြှောက်၍ နှုတ်ခမ်းလေးများ နှင့်ထိသည်။ ထိုနောက် နဖူးပြင်ဆီသို့ မြှောက်လာသည်။ ထိုနောက် ရုတ်တရက် လက်ချောင်းတွေဖြန့်ကာ ဆံပင်များကို နားနောက်ဘက်တွန်းဖို့လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဖြောင်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

နောက်သုံးရက်အကြာ၌ သူနှင့် ကျွန်တော် ပန်းခြံထဲတွင် ဆုံကြသည်။ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်သွားမည်အပြုတွင် သူက လှမ်းတားထားလိုက်သည်။

‘လာပါဦး၊ မင်းလက်ကို ဓားထားကွယ်’ သူက အလျင်တုန်းကလိုပင် ရင်းနှီးအကျွမ်းဝင်ဟန်မျိုးဖြင့် ဆိုသည်။ ‘တို့တွေ စကားကောင်းကောင်းမပြောရတာ ဘယ်နှစ်ကမ္ဘာလောက် ရှိသွားပြီလဲ’

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်မိသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်အဝါ မှေးမှိန်လျက်။ သူ့အပြုံးကလည်း နှင်းမြူတွေကြားထဲက ဖြတ်သန်းလာရသလို မပီပြင်စိုးတဝါး။

‘ခင်ဗျား နေသိပ်မကောင်းသေးဘူးထင်တယ်’ ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ အားလုံးကောင်းသွားပြီ’ သူက နှင်းဆီနီနီကလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးဆွတ်ရင်း ဆိုသည်။ ‘နည်းနည်းတော့ မောနေသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါလဲပဲ မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ’

‘အဲဒီအခါကျတော့ အလျင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာမှာလား’ ကျွန်တော်က မေးသည်။

သူက နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို မျက်နှာနား ကပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင်မူ သူမပါးပြင်ထက်၌ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်မှ အနီရောင်အသွေးများ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

‘ဘာလဲ၊ တို့ အလျင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား’ ‘ဒါပေါ့’ ကျွန်တော်က ဆိုသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့ မင်းအပေါ် စိမ်းကားသလို နေခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ဒါကို ဂရုစိုက်နေဖို့ မကောင်းဘူးကွယ်၊ တို့မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိဘူး၊ အို ဒါတွေ ပြောနေလို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိပါဘူးကွယ်’

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ချစ်တာကို မလိုလားဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပါပဲ’ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခံစားချက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်ရပါတယ်၊ ချစ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အလျင်လိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်’

‘အလျင်လို မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလဲ’

‘ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေလိုလေ၊ အဲဒီလိုချစ်ပေါ့’
ပြီး၊ သူက ကျွန်တော့်ကို နှင်းဆီပန်းကလေး ပွေးဖို့ပေးသည်။ ‘ဒီမှာ
နားထောင်၊ တို့က မင်းထက် အများကြီး အသက်ကြီးတယ်၊ မင်းရဲ့
အဒေါ်လောက်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အနည်းဆုံး
မင်းရဲ့ အစ်မကြီးအရွယ်လောက် ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မင်းက’

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သဘော
ထားတယ်ပေါ့’

‘ဒါပေါ့၊ ဟုတ်တယ်၊ ကလေးလေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး
လိမ္မာတဲ့ သဘောကောင်းတဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ ကလေး၊ တို့သိပ်ချစ်တဲ့
ကလေးလေး၊ နားလည်ပြီလား၊ ကဲ ဒီနေ့အတွက် မင်းကို တို့ရဲ့
သူငယ်တော်အဖြစ် ခန့်အပ်မယ်၊ သူငယ်တော်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ သခင်မ
အပါးက ဘယ်တော့မှ မခွာရဘူးဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ ကြားလား၊ ဒါက
မင်းရဲ့ ရာထူးတံဆိပ်’ဆိုပြီး နှင်းဆီပန်းကလေးကို ကျွန်တော့် အင်္ကျီ
ကြယ်သီးပေါက်မှာ ထိုးပေးသည်။ ပြီးတော့ ‘အဲဒါ မင်းကို အထူး
အခွင့်အရေး ပေးစားတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်’

‘တစ်ချိန်တုန်းက ဒီပြင် ဆုတံဆိပ်တွေလဲ ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်’
ကျွန်တော်က မပွင့်တံပွင့် ဆိုသည်။

‘ကြည့်စမ်း’ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းကလေး ထိုး
ကြည့်ပြီး ‘သူ သိပ် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ ကဲ အခု ချက်ချင်း
အလျင်ကဆုမျိုး ထပ်ပေးလိုက်မယ်’

သူက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကိုင်းညွတ်ကာ ကျွန်တော့်နဖူး
ပြင်ကို တည်ကြည်သန့်ရှင်းသော အနမ်းကလေး ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က သူမကို ငေးမော၍သာ ကြည့်နေမိလေသည်။
သူက သူတို့အိမ်ကလေးဘက် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ‘ကိုယ့်နောက်က
လိုက်ခဲ့ သူငယ်တော်လေး’ သူက ဆိုလေသည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်လာရင်း ကျွန်တော့်စိတ်၌ သည်မျှ
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ဆင်ခြင်ဝေဖန်တတ်နေသည့် မိန်းကလေးသည်
ယခင်ယခင် ကျွန်တော် သိနှင့်ခဲ့သော ဇီနောဒါမှ ဟုတ်ပါလေစဟု
တွေးတောနေမိသည်။ သွားပုံလာပုံ လမ်းလျှောက်ပုံသည်ပင်လျှင်
ယခင်ကထက်ပို၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ညင်ညင်သာသာရှိနေပြီး
ရုပ်အသွင်ကလည်း ပို၍ ကျက်သရေရှိ၊ ပို၍ ခံ့ညားလှပလာသည်ဟု
ကျွန်တော် မြင်နေမိတော့သည်။

ဘုရား ဘုရား၊ ကျွန်တော့်ရင်မှာ အချစ်စိတ်တွေ အသစ်
တစ်ဖန် လောင်မြိုက်လာပြန်ချေသည်တကား။

ညနေစာ စားပြီးချိန်၌ သူတို့အိမ်ကလေးသို့ လာနေကျ စဉ်သည် များ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။ ဇီနောဒါက သူ့အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး တွေ့ဆုံသည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံးရောက်သည့် မမေနိုင်သော ညတုန်းကလိုပင် လူတွေ စုညီနေသည်။ နာမတ်စကီးပင် ပါသည်။ မေဒါနောက သူများတွေထက် အလျင် ကံဗျာသစ်အချို့နှင့် အတူ ရောက်လာသည်။ ဒဏ်ကြေးတမ်း ကစားကြပြန်သည်။ သို့သော် ယခင်ကလို အရူးအမူး ပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုး၊ ဆုညီအော်ဟစ်ခြင်းမျိုးကား မရှိတော့။ ဂျစ်ပစီ စိတ်ဓာတ်တွေ ပြယ်လွင့်သွားခဲ့ပြီ။

ဇီနောဒါက ကျွန်တော်တို့ လူစုအတွက် ပျော်ရွှင်မှုအတိုင်း အတားသစ်ကို သတ်မှတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က သူငယ်တော်အဖြစ် သူ့နံဆားမှာ ကပ်၍ထိုင်ရသည်။ ဒဏ်ကြေးကစားခြင်းတွင် စည်းကမ်း ချက် တစ်ရပ်အနေဖြင့် ဒဏ်ကြေးချခံရသူက သူညီတုန်းက မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်အကြောင်း ပြောရမည်ဟု ဇီနောဒါက ဆိုသည်။ သို့သော်

၎င်းအစီအစဉ်က လုံးဝ အောင်မြင်မှုမရှိပေ။ တချို့ အိပ်မက်တွေက ပျင်းစရာကောင်းနေသည်။ (ဥပမာ ဗယ်လော့ဇီရော့စ်၏ အိပ်မက်တွင် သူ့မြင်းကို ငါးတွေ ကျွေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ပြီး မြင်း ဦးခေါင်းက သစ်သားဦးခေါင်းကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုသည်။) တချို့ အိပ်မက် ကျတော့လည်း သဘာဝမကျ။ တမင် ဖြီးဖြန်းပြောနေမှုန်း သိသာ လွန်းသည်။ မေဒါနောက မြေအောက် သချိုင်းဂူကြီးတွေ၊ စောင်းတီး နေသည့် နတ်တမန်တွေ၊ စကားပြောသော ပန်းပွင့်တွေ၊ အဝေးဆီက လွင့်မြော လာသည့် တေးသံတွေ စုံလင်စွာဖြင့် သမားရိုးကျ ပုံပြင် ရှည်တစ်ပုဒ်ကို ပြောနေသည်။ ဇီနောဒါက သူ့စကား ကို ကြားဖြတ်၍ ဆိုသည်။

‘ဒီလိုသာ မဟုတ်တာတွေ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပြောနေကြမယ် ဆိုရင် ဘာထူးသေးလဲ၊ တစ်ယောက် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်စီ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် စိတ်ကူးပြီး ပြောကြ’

ဗယ်လော့ဇီရော့စ်ပင် စ ပြောရန် အလှည့်ကျသည်။

‘ကိုယ်တော့ ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး’ သူက ဆိုသည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ’ ဇီနောဒါက ဆိုသည်။ ‘စိတ်ကူးကြည့်ပါ လား၊ ဥပမာ ရှင်က အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုပါ တော့၊ ရှင်မိန်းမနဲ့ ဘယ်လို နေမလဲ ထိုင်မလဲ ပြောပေါ့၊ ရှင်မိန်းမကို သော့ခလောက်ခတ်ပြီး သိမ်းထားမလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ရှင်ကလဲ သူနဲ့အတူ သော့ခတ်ပြီး ထိုင်နေမယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လဲ သူနဲ့အတူ တစ်တွဲတည်း သော့ခတ်ပြီး ထိုင်နေမယ်’

‘အဲဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ရှင်မိန်းမက ငြီးငွေ့လာပြီး ရှင်ကို လှည့်စားပြီ ဆိုပါတော့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘သတ်ပစ်မယ်’

‘တကယ်လို့ ထွက်ပြေးမယ် ဆိုရင်ကော’

‘ထွက်ပြေးရင်လဲ လိုက်ရှာပြီး သတ်မယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ အကယ်၍ ရှင်မိန်းမနေရာမှာ ကျွန်မ ဆိုပါတော့၊ ရှင် ဘာလုပ်မလဲ’ ဗယ်လော့စိုရောဗ် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားမယ်’ ဇီနောဒါက ရယ်သည်။ ‘ရှင်ပုံပြင်က တိုတိုလေးပဲ’

နောက်တစ်ကြိမ် အလှည့်ကျသူက ဇီနောဒါ။ သူက မျက်နှာ ကြက်ကို မော်ကြည့်ပြီး အတွေးနက်နေသည်။ ပြီးမှ

‘ကဲ နားထောင်ကြ၊ ဒါ စိတ်ကူးပြီး ပြောတာနော်၊ အင်မတန် လှပခမ်းနားတဲ့ နန်းတော်ကြီး တစ်ဆောင်ကို မြင်ယောင်ကြည့်ကြပါ၊ နွေရာသီညတစ်ညမှာ အင်မတန် စည်ကားသိုက်မြိုက်တဲ့ ကပွဲကြီး တစ်ခု နန်းတော်ထဲမှာ ကျင်းပနေတယ်၊ ပွဲပေးတဲ့သူက ငယ်ရွယ် နုနယ်တဲ့ ဘုရင်မကလေးတစ်ပါး၊ နေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ ရွှေတွေ၊ ကျောက်ဖြူသားတွေ၊ ကျောက်သလင်းတွေ၊ ပိုးဖဲကတ္တီပါ တွေ၊ ဆီမီးရောင်တွေ မြီးမြီးပြက်ပြက် ကျောက်မျက်ရတနာတွေ၊ ပန်းလှလှတွေ၊ အမွှေးနံ့သာတွေ အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံး အဆောင် အယောင်တွေချည်းပဲ’

‘မင်းက အဆောင်အယောင် အခမ်းနား ကြိုက်တယ်နော်၊ ဟုတ်လား’ လူရှင်က ဝင်မေးသည်။

‘အဆောင်ယောင် အခမ်းနားဆိုတာ မလှဘူးလား၊ ကျွန်မ လှတာဆို အကုန်ကြိုက်တယ်’

‘မင်းက အလှအပထက် အဆောင်အယောင်ကို ပိုကြိုက်တာ မဟုတ်လား’ လူရှင်က ထပ်မေးသည်။

‘ရှင်ပြောတာတွေ မြင့်လွန်းအားကြီးတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီလောက် ဉာဏ်မမီဘူး၊ ကျွန်မပြောနေတာ ကြားကဖြတ်ပြီး နှောင့်ယှက် မနေနဲ့၊ အဲဒီလို အင်မတန် ခမ်းနားတဲ့ ကပွဲသဘင်မှာ ကြွရောက်လာ ကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေကလဲ အများကြီးပဲ၊ နပျိုလှပပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ လူငယ် လူရွယ်တွေချည်းပဲ၊ သူတို့အားလုံးက ဘုရင်မလေးကို အရူးအမူး စွဲလမ်းနေကြတယ်’

‘ဧည့်သည်တွေထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှ မပါဘူးလား’ မာလက်စကီးက မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ နေဦး၊ ပါတယ်၊ ပါတာပေါ့’

‘အရပ်ဆိုးဆိုးတွေချည်းပဲလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးသမီး ချောချောလှလှတွေချည်းပဲ၊ ဒါပေ မယ့် အမျိုးသားတွေအားလုံးက ဘုရင်မလေးကိုပဲ ချစ်နေကြတယ်၊ ဘုရင်မလေးက အရပ်ရှည်ရှည်၊ အင်မတန်မှ ကျက်သရေရှိတယ်၊ သူ့ဆံပင်နက်နက်ကလေးမှာ ရွှေသရဖူလေးဆောင်းလို့’

ကျွန်တော်က ဇီနောဒါကို ကြည့်မိသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ သူမသည် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးထက်ပင် မြင့်မားလျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ တည်ကြည်လေးနက်သော နဖူးပြင်ဖွေးဖွေးနှင့် ဖြောင့်စင်းသော မျက်ခုံးအစုံက ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်းနှင့် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ခြင်းတို့ကို အထင်းသား ဖော်ပြနေဟန်ရှိသည်။

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ဘုရင်မဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင်ပါပဲကွယ်ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေမိလေသည်။

'အားလုံးက ဘုရင်မလေးအနားမှာ ဝိုင်းပြီး သူ့ကိုပဲ အံ့မခန်း ချီးပတဲ့ စကားတွေ သူ့ထက်ငါကောင်း ပြောဆိုနေကြတယ်' ဇီနောဒါက ဆက်ပြောနေသည်။

'ဒီလိုဆိုတော့ ဘုရင်မက အမြောက်ကြိုက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့' လူရှင်က ဝင်မေးသည်။

'ရှင်ဟာလေ ခက်တော့တာပဲ၊ ဖြတ်ဖြတ်ပြီးတော့ချည်း မေးနေတယ်၊ ကြိုက်တယ်ရှင် ကြိုက်တယ်၊ အမြောက်မကြိုက်တဲ့လူဘယ်မှာရှိလို့လဲ'

'တစ်ခုတော့ မေးပါရစေဦးဗျာ' မာလက်စကီးက ဆိုသည်။

'ဘုရင်မမှာ ကြင်ရာတော်ရှိသလားဗျ'

'ကျွန်မ အဲဒါမစဉ်းစားရသေးဘူး၊ ဟင်းအင်း၊ မရှိဘူး၊ ကြင်ရာတော် ဘာလုပ်မှာလဲ'

'ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့ ကြင်ရာတော် ဘာလုပ်မှာလဲ' မာလက်စကီးက ထပ်ဆိုသည်။

'အားလုံး တိတ်ကြပါ' မေဒါနောက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အသံထွက်က ညံ့ပါဘိ။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဇီနောဒါက သူ့အား ပြင်သစ်လိုပင် ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။ ပြီး၊ သူ့ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောသည်။

'အဲဒီလိုနဲ့ ဘုရင်မလေးဟာ သူတို့ ချီးမွမ်းပြောဆိုတဲ့စကားတွေနဲ့ တီးဝိုင်းက တေးဂီတသံတွေကို နားထောင်လို့နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အယ်ညွဲသည်ကိုမှ သေသေချာချာ မကြည့်ဘူး၊ ခန်းမကြီးမှာ

ကြမ်းပြင်ကနေ မျက်နှာကြက်အထိ မြင့်တဲ့ ပြတင်းပေါက်ကြီး ခြောက်ပေါက်ကို ဟင်းလင်းဖွင့်လိုထားတယ်၊ ပြတင်းတံခါးရဲ့ ဟိုမှာဘက်ဆီက နက်မှောင်တဲ့ မိုးကောင်းကင်မှာ ရွေ့ကြွယ်ပွင့်ကြီး တွေသီးလို့နေတယ်၊ အောက်ဘက်မှာတော့ မှောင်မိုက်နေတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ထီးထီးမားမား သစ်ပင်ကြီးတွေ။ ဘုရင်မလေးက ဧည့်သည်တွေကို ကျော်ပြီး ဥယျာဉ်ထဲကိုကြည့်နေတယ်၊ ဥယျာဉ်ထဲက သစ်ပင်တွေကြားမှာ အရှည်ကြီးမြင့်တက်တဲ့ ရေပန်းကြီးတစ်ခုက အမှောင်ထဲမှာ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လို ဖွေးဖွေးဖြူလို့နေတယ်၊ တေးဂီတသံ စကားပြောသံတွေကြားမှာ ရေပန်းက ရေစက်ရေပေါက်တွေကျနေတဲ့ အသံကို သူ ကြားနေရတယ်၊ ဘုရင်မလေးဟာ ပြတင်းပေါက်က အပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေတယ်၊ သင်တို့ဟာ အမျိုးကောင်းသားတွေ ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့သူတွေ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝကြသူတွေ ဖြစ်တယ်၊ သင်တို့ဟာ ငါ့ရဲ့အပါးမှာ ခစားပြီး ငါပြောတဲ့စကားမှန်သမျှကို မြေဝယ်မကျ နာယူနေကြတယ်၊ ငါ့အတွက် အသက်ကို နှင်းအပ်ရမယ်ဆိုရင်လဲ အမြဲ အဆင်သင့် ရှိနေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်ဘက်က ရေပန်းအိုင်အနားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူဟာ ငါ့ကို စောင့်စားလို့ နေတယ်၊ သူဟာ ငါက ချစ်ရတဲ့သူ၊ ငါ့ကို စိုးမိုးနိုင်တဲ့သူ၊ သူဟာ ထည်ဝါခမ်းနားတဲ့ အဝတ်တန်ဆာတွေကိုလဲ မဝတ်ဆင်ဘူး၊ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေလဲ ဆင်ယင်မထားဘူး၊ သူ့ကို သိကျွမ်းသူပင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ငါ့ကို ငဲ့လင့်နေတယ်။ ငါ သူ့ဆီ လာမှာပဲဆိုတာ သူ သိနေတယ်၊ ငါကသူ့မသွားဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ သူ့ဆီသွားပြီး သူ့နဲ့အတူ ဥယျာဉ်အမှောင်ထဲ

ကြား သစ်ရွက်တွေနဲ့ လှုပ်ခတ်သံများနဲ့ ရေပန်းရေမွှားတွေကြားမှာ ဆုံတွေ့ဖို့ အချိန်ကျရောက်လာပြီဆိုရင် ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်အင်အားကမှ ငါ့ကို တားဆီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဇီနောဒါ အသံတိတ်သွားသည်။

‘ဒါတွေအားလုံး စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောတာတွေချည်းပဲပေါ့’ မာလက်စကီးက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်သည်။ ဇီနောဒါက သူ့ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်။

‘ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို တစ်ခုတော့ မေးခွင့်ပြုကြပါဗျာ’ လူရှင်က ရုတ်တရက်ပြောသည်။ ‘တကယ်လို့ ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီ ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း ရေပန်းအိုင်နားမှာ စောင့်စားနေတဲ့ ကံထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းလည်း ကျုပ်တို့က သိနေတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

‘ဒီမယ်၊ ဒီမယ်’ ဇီနောဒါက အလျင်အမြန် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ‘အဲဒီလို အနေအထားမျိုးမှာ ရှင်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပြမယ်၊ ဗယ်လော့ဇီရော့ဗ်က သူ့ကို တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ဖို့ စိန်ခေါ်ရမယ်၊ မေဒါနော့ ရှင်က သူ့အကြောင်း တေးထပ် တစ်ပုဒ် စပ်ရမယ်၊ အဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ ရှင် တေးထပ်စပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ သူ့အကြောင်းကို ဘာဘီယာ ဟန်မျိုးနဲ့ အက်ပစ်မဟာ ကဗျာကြီးတစ်ပုဒ်ရေးပြီး တယ်လီဂရပ် စာစောင်ကိုပို့ရမယ်၊ နာမတ် စတီးကတော့ သူ့ဆီက ပိုက်ဆံချေးရမယ်၊ အဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို အတိုးကြီးကြီးနဲ့ ပိုက်ဆံချေးရမယ်၊ ဒေါက်တာ ရှင်ကတော့ ဆိုပြီး ရပ်နေသည်။ ‘ရှင် ဘာလုပ်ရမလဲ ကျွန်မလဲ မပြောတတ်တော့ဘူး။’

‘နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးအနေနဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိလို့ ပြောရ မယ်ဆိုရင်တော့’ လူရှင်ကဆိုသည်။ ‘ကျုပ်ကတော့ ဘုရင်မလေး အနေနဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေထက် တခြားဟာတွေ အာရုံဝင်စားနေမယ် ဆိုရင် ကပွဲတွေ ဘာတွေ ကျင်းပနေဖို့ မသင့်ဘူးလို့ အကြံပေးချင်တယ်’ ‘ရှင်ပြောတာ သင့်မြတ်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ မြို့စားမင်း၊ ရှင်ကတော့’ ‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာပါလဲ’ မာလက် စကီးက သရော်တော်တော်အပြုံးနှင့် ဆိုသည်။

‘ရှင်ကတော့ သူ့ကို အဆိပ်ခတ်ထားတဲ့ ချောက်လက်တစ်ခု ပေးရမယ်’

မာလက်စကီး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ခဏအဖို့ သူ့မျက်နှာ မှာ ကောက်ကျစ်သည့် ရုပ်သဏ္ဍာန်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ထိုနောက် ဌ် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တဟားဟား ရယ်ချလိုက်သည်။

‘ကဲ နောက်ဆုံး၊ မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာကျတော့’ ဇီနောဒါက စကားစပြီးနောက် ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းသွားကာ ‘ကဲ ဒါလောက် ဆိုတော်ပြီ၊ တခြားနည်း ကစားကြရအောင်’ဟု ကြေညာလိုက်လေ သည်။

‘မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာက ဘုရင်မရဲ့ သူငယ်တော်ဆိုတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့အခါ အဖော်အဖြစ်လိုက်သွားပေါ့’ မာလက်စကီးက အပြုံးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ထူပူသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဇီနောဒါက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် လက်တင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး အနည်းငယ် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘မြို့စားမင်းကို ကျွန်မရှေ့မှာ အခုလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ ခွင့်မပြုခဲ့ဖူးဘူး။’

ဘေးမှူးပြုပြီး ကျွန်မအိမ်က အခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်'ဟု ဆိုပြီး တံခါးဝသို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်လေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ ပြောမိလို့ပါလိမ့်' မာလက်စကီး မပွင့်တဖွင့်ဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာက ဖြူရော်၍သွားသည်။

'ဇီနောဒါ ပြောတာမှန်တယ်' ဗယ်လော့ဇီရော့ဗ်က ထရပ်ကာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် တကယ်ပါဗျာ၊ အခုလို ထိခိုက်စရာဖြစ်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်မိပါဘူးဗျာ' မာလက်စကီးက ဆိုသည်။ 'တကယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ နာစေလိုတဲ့ သဘော လုံးဝ မပါပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်'

ဇီနောဒါက သူ့ကို အေးစက်စက်အကြည့်နှင့် ကြည့်နေပြီး လှောင်သံနှင့် ရယ်သည်။ 'ရှင်နေချင်သပဆိုရင်လည်း နေပါလေ' သူက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။ 'ကျွန်မနဲ့ မွန်ဆီယာဗိုလ်ဒီမာနဲ့က နည်းနည်းစိတ်တိုသွားလို့ပါ၊ ကျွန်မတို့ လွန်ပါတယ်၊ ရှင်က အဲသလို သူတစ်ပါးကို နစ်နစ်နာနာ ပြောရမှ ကျေနပ်တယ်ဆိုရင်လဲ ပြောပါ၊ ရပါတယ်'

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်' မာလက်စကီးက ထပ်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ဇီနောဒါ၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်များကို သတိပြုမိကာ သည်လို ပမာမခန့်လုပ်လာသည့် နန်းတွင်းသားတစ်ယောက်အား ရှေ့တော်မှန်ထုတ်ရာ၌ မည်သည့် ဘုရင်မမျှ သူ့လောက် ကေရီဟန် ပြည့်ဝလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု မှတ်ယူနေမိသည်။

ထိုသို့ ကသိကအောက်ဖြစ်စရာ ကြုံရပြီးသည့်နောက်တွင် ဒဏ်ကြေး ကစားနည်းမှာလည်း ကြာရှည်မခံဘဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ အားလုံးပင် အနေရအထိုင်ရခက်သလို ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် ဤသည်မှာ စောစောက စကားအခြေအတင်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကလေး သက်သက်ကြောင့်ကား မဟုတ်။ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သည့် စိတ်ညှိုးနွမ်းစရာ ခံစားမှုတစ်ခုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စကို မည်သူမျှ ဖွင့်ဟ မပြောကြ။ သို့သော် လူတိုင်းကပင် မိမိကိုယ်တိုင် ရော အခြားသူများပါ သည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို သိနေနှင့်ကြသည်။ မေဒါနော့က သူ့ကဗျာများကို ရွတ်ပြသည်။ မာလက်စကီးက တကယ် စိတ်ပါဝင်စားသလို ဟန်ဆောင်ကာ မေဒါနော့အား ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လေသည်။

'သူ့မှာ စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်လို့ ဇီနောဒါ အသိအမှတ်ပြုအောင် ကြိုးစားနေတာ' လူရှင်က ကျွန်တော့် နားနားကပ်၍ တီးတိုးပြောသည်။

မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ဖို့ ပြင်ကြသည်။ ဇီနောဒါက ရုတ်တရက် စိတ်မပါတော့သလို၊ တွေဝေ ငေးမောနေသလို ဖြစ်နေပြီး မင်းသမီးကြီးကလည်း သူခေါင်းကိုက် နေသည့်အကြောင်း အခန်းထဲ ဝင်လာပြောသည်။ ထိုအခါ မာလက်စကီးကလည်း ရောယောင်ကာ သူ့မှာလည်း အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်လှသည့်အကြောင်း ညည်းညူ ပြောဆိုနေပြန်လေသည်။

ထိုညက အချိန်အတော်ကြီးကြာအောင် ကျွန်တော် အိပ်မပျော် နိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဇီနောဒါပြောသော ပုံပြင်က ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှ မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ သူ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းလေသလဲ၊ သူတကယ် ပြောနေတာ

လား။ ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ခေါင်းအုံးထက်၌ ပူလောင်သော ပါးပြင်များနှင့် ဘယ်စောင်းညာပြန် အဖန်ဖန်ပြောင်းကာ မိမိကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် ပုံပြောနေစဉ်က ဇီနောဒါ့မျက်နှာကိုပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ နက်စကုရှန် ပန်းခြံကြီးမှာ လမ်းလျှောက်စဉ်က လူရှင်နှုတ်မှအမှတ်မဲ့ထွက်သွားသောစကားတစ်ခွန်းကိုလည်း အမှတ်ရသည်။ ပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံပုံပြောင်းလဲလာခြင်းများ၊ ကျွန်တော် မတွေ့တတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။ သည်မေးခွန်းက ကျွန်တော့်ရှေ့ အမှောင်ထုထဲမှာ မီးနီရောင်စာလုံးများနှင့် ရေးထွင်းထားသလို ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသည်။ မကောင်းဆိုးဝါး တိမ်တိုက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်အပေါ်မှ ဖိစီးလျက်ရှိကာ အချိန်မရွေး ထပေါက်ကွဲထွက်တော့မလို ရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေရသည်။ ပြီးခဲ့သော ကာလအတွင်း ဇာစီကင်အိမ်မှာ အဆန်းဆန်း အပြားပြားတွေ မျိုးစုံအောင် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ။ ဖရိုဖရဲ ပရမ်းပတာနိုင်ပုံတွေ၊ အမဲဆီခဲနှင့်လုပ်သည့် ဖယောင်းတိုင်အတိုအစတွေ၊ ဓားကျိုး ခက်ရင်းကျိုးတွေ၊ ဘယ်ခါမျှ မျက်နှာမကြည်သာသည့် ဗိုနီဖာတီ၊ အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် အိမ်စေမိန်းမများ၊ မင်းသမီးကြီး၏ သံသယဖြစ်စရာ ဟန်ပန်မူရာများ။ သည်အရာအားလုံးသည် ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်းမဟုတ်တော့။ သို့သော် ဇီနောဒါ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုသော အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဝိုးတဝါးဖြစ်ပေါ်နေသည့် သံသယကိုမူ ကျွန်တော့်ဘာသာ လက်ခံနိုင်ဖို့ ခက်နေပေသေးသည်။

ပိုင်းလုံးမတုံ့။ သူမနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခါက အမေ သည် အတိုင်း ဆိုဖူးသည်။

တကယ်ပဲလား။ ဇီနောဒါ ကျွန်တော့်အချစ် ကျွန်တော့်ကိုးကွယ်ရာသည် ပိုင်းလုံးမတုံ့။ သည်စကားက ကျွန်တော့်ရင်မှာ စူးရှနာကျင်စေသည်။ သည်ဝေဒနာက လွတ်မြောက်အောင် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးထဲမှာ တအား မြှုပ်ထားမိသည်။ သည်စကားကို ကျွန်တော်မကြိုက်၊ ဒေါသထွက်သည်။ သို့သော် သို့သော်၊ ရေပန်းအိုင်နားက ကံထူးသူ ဖြစ်ရမည် ဆိုလျှင်ကား သည်ကမ္ဘာမှာ ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ်နိုင်သော အရာ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့ပါပြီ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲတွင် သွေးများက ပွက်ပွက်ဆုကာ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ရူးရူးမူးမူး တိုးဝှေ့ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ ဥယျာဉ်၊ ရေပန်းအိုင်။ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး အိမ်ထဲမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်မှာက မှောင်မိုက်သောည။ သစ်ပင်များက အသံကြားရသည်ဆိုရုံ တီးတိုး လှုပ်ခတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်အေးမြခြင်းက လောကကို လွှမ်းခြုံလျက်ရှိသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ခင်းထဲမှ စမုန်နက်နက် လွင့်ပျံလာသည်။ ကျွန်တော်က ခြံဝင်းထဲရှိ ခြေကြောင်းလမ်းကလေးများ အားလုံးနှံ့အောင် လိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့် ခြေသံအုပ်အုပ်က ကျွန်တော့်အား အားပေးနေဟန်ရှိသကဲ့သို့ ပို၍လည်း နိုးနိုးကြားကြား ရှိစေပေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ရပ်၍ နားစွင့်ကြည့်သည်။ တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် လျင်မြန်စွာ ခုန်နေသော ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်သံမှအပ ဘာသံမျှ မကြားရ။ နောက်ဆုံးတွင် ခြေစည်းရိုး အနားသို့ ကျွန်တော်ရောက်လာပြီး စည်းရိုးတိုင် သေးသေးလေး တစ်ခုကို မှီ၍ ရပ်နေမိသည်။

ရုတ်တရက် စိတ်ကထင်သည်လား၊ တကယ်လား၊ မခွဲခြား
 တတ်၊ မိန်းမသဏ္ဍာန်တစ်ခု ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်သွားသလို မြင်
 လိုက်မိသည်။ အသက်ကိုအောင်ကာ အမှောင်ထဲသို့ အားစိုက်၍
 ကြည့်နေမိသည်။ ဟော၊ ဘာပါလိမ့်၊ ခြေသံလား၊ ဒါမှမဟုတ်
 ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံပဲလား။ 'ဘယ်သူလဲ' ကျွန်တော်က အသံထွက်သည်
 ဆိုရုံ တီးတိုး မေးလိုက်သည်။ ဟော၊ ကြားပြန်ပြီ၊ တီးတိုးရယ်သံ
 လား၊ သစ်ရွက်တွေ လှုပ်ခတ်သံလား၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒါ တစ်ယောက်
 ယောက် သက်ပြင်းချတဲ့အသံ မဟုတ်လား၊ ငါ့နားနားကပ်နေသလိုပဲ၊
 ကျွန်တော် ကြောက်လာသည်။ 'ဘယ်သူလဲ' နောက်တစ်ကြိမ်
 မေးမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အသံက ပို၍ပင် တိုးသွားသည်။

လေပြည်တစ်ချက်ဝှေ့သွားသည်။ ကောင်းကင်၌ နီရဲသော
 အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ငွေကြယ်လေးတစ်စွင့်
 ဖြူကြူကျခြင်း။ ဇီနောဒါလား၊ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ချင်သည်။
 သို့သော် စကားလုံးများက ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းထက်မှာပင် သေဆုံး
 သွားကြသည်။ ထိုနောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ပတ်ဝန်းကျင်၌
 တိတ်ဆိတ်ခြင်း ကြီးစိုးသွားသည်။ ညဉ့်လယ်အချိန်များတွင် မကြာခဏ
 ကြုံရတတ်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုး။ ချုံပင်များကြားမှ
 ပုရစ်မြည်သံပင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တစ်နေရာမှ ပြတင်းတံခါး
 ပိတ်သံသဲ့သဲ့ ကျွန်တော့်နားက ကြားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်က
 ခေတ္တအဖို့ ထိုနေရာမှာပင် ရပ်တန့်နေမိသည်။ ထိုနောက်မှ ကျွန်တော့်
 အခန်းဆီသို့ ပြန်လာကာ အေးစက်နေပြီဖြစ်သော အိပ်ရာထက်၌
 လှဲချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်ကား ပျော်စရာအဖော်ရှာသော
 သူတစ်ယောက်၊ ကိုယ်ရှာသည်ကို မတွေ့ရဘဲ သူတစ်ပါး၏ ပျော်ရွှင်
 မှုနှင့် အဖျားအနားခတ် တွေ့ထိလိုက်ရသလို ခံစားနေရပေသည်။

[၁၇]

နောက်တစ်နေ့တွင် ဇီနောဒါအား သူ့မိခင်နှင့်အတူ မြင်းရထားဖြင့်
 တစ်နေရာသို့သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ လူရှင်နှင့်
 တွေ့သည့်အခါ သူက ကျွန်တော့်အား အသိအမှတ်ပြုသည်ဆိုရုံမျှ
 နှုတ်ဆက်သွားသည်။ မာလက်စကီးနှင့်လည်း တွေ့သည်။ သူကမူ
 ကျွန်တော့်အား ပြုံးဖြဲဖြဲ အမူအရာနှင့် အရောတဝင် စကားပြောသည်။
 သူတို့အားလုံးထဲတွင် သူတစ်ယောက်သာ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့
 လမ်းပေါက်ရောက်ရှိလာသူ၊ အဲဒါ သဘောကျနှစ်ခြိုက်အောင် အယုံ
 သွင်းထားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖေကမူ သူ့ကို လုံးဝ
 သဘောမကျပေ။ သူနှင့် တွေ့လိုက်လျှင် အမြဲ သရော်ပျက်ချော်
 ပြုသည့်ဟန် အယဉ်ကျေးလွန်စွာ ဆက်ဆံပြတတ်သည်။

'ဟား သူငယ်တော်ကြီး' မာလက်စကီးက နှုတ်ဆက်စကား
 ဆိုသည်။ 'တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင့်ဘုရင်မ
 အချောအလှ ဒီနေ့ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ပြောစမ်းပါဦး'

သွေးရောင်သားရောင် နီမြန်းပြီး ချောမောလှပသော သူ့မျက်နှာနှင့် မထီလေးစား သရော်မော်ကားအကြည့်က ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်ရွံရှာမုန်းတီးစရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ နေလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းက ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား၊’ သူက ဆက်ပြောသည်။ ‘တကယ်ဆို ကိုယ့်ကို ဘာမှ စိတ်ဆိုးစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းကို သူငယ်တော်လို့ စခေါ်တာ ကိုယ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ မင်းသိပါတယ်၊ သူငယ်တော်ဆိုတာ ဘုရင်မအပါးမှာ အမြဲရှိနေရမယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကတော့ မောင်ရင် အမှုထမ်း ပေါ့လျော့နေတယ်လို့ ပြောချင်တယ်ကွာ’

‘အမှုထမ်းပေါ့လျော့တယ် ဟုတ်လား၊’

ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ သူငယ်တော်ဆိုတာ သူ့သခင်မအပါးက တစ်ဖဝါးမှ မခွာရဘူး၊ သူ ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ အမြဲ သိနေရမယ်၊ သူ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ စောင့်ကြည့်နေရမယ်’ သူက အသံတိုးတိုးနိမ့်၍ ဆက်ပြောသည်။ ‘နေ့နေ့ ညည်’

‘ဘယ်လိုဗျာ’

‘ဘယ်လိုရမလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းပါတယ်၊ နေ့ဘက်မှာရော ညဘက်မှာပါ၊ ဟုတ်လား၊ နေ့ပိုင်းကတော့ ဒီလောက်အရေးမကြီးဘူး၊ အလင်းရောင်ရှိတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညဘက်ကျတော့ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ နီးနီးကြားကြား ရှိရမယ်၊ ညဘက်ကျရင် မအိပ်ဘဲနဲ့ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်စေချင်တယ်၊ အထူးသတိပြုရမယ့်နေရာက

မင်းတို့ ဥယျာဉ်ထဲက ရေပန်းအိုင်နား၊ အခုလိုမြောတဲ့အတွက် မင်းတစ်နေ့ကျရင် ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါလိမ့်မယ်’

ထိုနောက် မာလက်စကီးက ရယ်မောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ သည်တော့လည်း စောစောက သူပြောခဲ့သော စကားများမှာ တကယ် အတည်ပြောခြင်း မဟုတ်သလိုပင်။ သူက သရုပ်ဆောင်သည့် နေရာတွင် ထိပ်ဟု နာမည်ရသူ၊ မျက်နှာပုံးတပ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများတွင် သူတစ်ပါးကို မျက်စိလည်အောင်လုပ်ရာ၌ အထူးကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း လိမ်တတ် လှည့်ပတ်ခြင်းက သူ့ပင်ကို သဘာဝတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တန်ရာပေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တမင် စသွားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့စကားလုံးတိုင်းက သွေးကြောထဲမှာ အဆိပ်ရည် တစ်စက်စီနယ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ သွေးတွေ စုပြုံတိုးသွားသည်။ ဩသည်လိုကိုး၊ မနေ့ညက စိတ်ထင်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်လေပြီ။ ညကြီးမင်းကြီး ဥယျာဉ်ထဲသို့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်သွားခဲ့မိခြင်းမှာ အလကား အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ မရဘူး၊ ဒါမျိုး လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနှင့်ထုကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘယ်အရာမျိုး ခွင့်မပြုနိုင်ဆိုသည်ကိုကား ကျွန်တော့် ဘာသာပင် ပြောဖို့ခက်နေပါချေသည်။ မာလက်စကီးကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ညဘက်မှာ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ရန် ကြံရွယ်သည်ဖြစ်စေ (သူက အောင်ပွဲခံသည့်အကြောင်း ကျွန်တော်အား စောင်းပါးရိပ်ခြည် ဖွင့်ပြောလောက်အောင်လည်း မိုက်ရိုင်းချင်မိုက်ရိုင်း နိုင်သည်။) သို့မဟုတ် အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ဖြစ်စေ (ကျွန်

တော်တို့ ဥယျာဉ် ခြံစည်းရိုးကလည်း နိမ့်နိမ့်ကလေးဖြစ်၍ လူကျော် မတက်အောင် တားဆီးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ) မည်သူဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် လက်က မလွတ်စေရ။ သတိသာ ကျပ်ကျပ်ထားနှင့်ကြပေတော့။ ကျွန်တော့်ကိုလုပ်လာလျှင် ဘယ်လို ကလဲ့စားချေတတ်သည် ဆိုသည် ကို သစ္စာမရှိသော ထိုမိန်းမနှင့်တကွ တစ်လောကလုံးပါ သိသွားအောင် အကြောင်းပြရလိမ့်မည်။ (ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဇီနောဒါ ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်သွားသည်ဟု တကယ်ပင် စွဲမှတ်ထားမိသည်။)

ကျွန်တော် အခန်းထဲသို့သွားကာ စာရေးစားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှနေ၍ လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က ကျွန်တော်ဝယ်ယူခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ် မောင်းချမ်းကို ထုတ်ယူသည်။ အသွား ထက် မထက် လက်နှင့် စမ်းကြည့်ပြီးနောက် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသည်ဟန် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး၊ ဤကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ရိုးနေပြီ ဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့် မောင်းချမ်းကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက် သည်။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားက အပြင်းအထန် ပုန်ကန်လျက်ရှိပြီး ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲနယ် မာကျောလျက်ရှိသည်။ ညဘက်ရောက် သည်အထိ ကျွန်တော်က မျက်မှောင်ကြွတ်ထားဆဲ၊ နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်သည်။ အိတ်ထဲရှိခမ်းက တင်းတင်းဆုပ်ထားလွန်းသဖြင့် ပူနွေးနေပြီ။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သည်ခံစားမှု သည်အာရုံမျိုးမှာ ကျွန်တော့် အတွက် လုံးဝအသစ်အဆန်းများဖြစ်ရာ ကျွန်တော်စိတ်၌ သည်အတွက် အလွန်ပင် ကျေနပ်နှစ်သက်လျက်ရှိပြီး ဇီနောဒါကိုပင် မေ့လျော့သလို ဖြစ်နေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်က ကဗျာထဲက ဂျစ်ပစ်လူငယ် အလီခိုကို သတိရသည်။ ‘လူလင်၊ ဘယ်ဆီသို့ သွားအံ့နည်း၊ ငြိမ်ဝပ်စွာနေလော့’ ထိုနောက် အခြားတစ်နေရာ၌ ‘သင့်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ ဖုံးလျက်ပါတကား၊ အဘယ်အမှု ပြုခဲ့ဘဲသနည်း’ ထိုနောက် ကျွန်တော်က ရက်စက်သော အပြုံးနှင့် အလီခို ကိုယ်စား ဖြေလိုက်သည်။ ‘မဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ် ဘူး’ (မဟုတ်ပြီ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပြီဘူး)

အဖေက အိမ်မှာ မရှိပါ။ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း အမြဲလိုလို စိတ်တိုနေတတ်သော အမေကမူ ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်နေပုံကို မြင်၍ ညစာစားချိန်၌ မေးသည်။

‘မျက်နှာကြီးက စူပုဖ်နေလိုက်တာ၊ မိန်းမကျနေတာပဲ၊ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ’

ကျွန်တော်က ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးရုံမျှပြီးလိုက်ပြီး ‘အမေသာ သိရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲမသိဘူး’ ဟု ကိုယ့်ဘာသာ တွေးလိုက်မိသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးသောအခါ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အဝတ်အစားကိုကား မလဲဘဲသန်းခေါင် ချိန်ထိ ထိုင်စောင့်နေသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသည်။ အချိန်ကျပြီ။ ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးပြောမိသည်။ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ ကို ကြယ်သီးစုံအောင် တပ်ပြီး အင်္ကျီလက်မောင်းကို လိပ်တင်သည်။ ထိုနောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပုန်းအောင်းစောင့်ကြည့်ရန် နေရာကိုကား ကျွန်တော် ရွေးထားပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ခြံနှင့် ဇာစီကင်ခြံကို ပိုင်းခြားထားသော ခြံစည်းရိုးသည် ခြံနစ်ချလုံးကို ပတ်ပိုင်းထားသည့် ဝင်းတံတိုင်းနှင့် သွား၍ဆုံသည့်နေရာ၌ ထင်းရှူး ပင်ကြီး တစ်ပင်ထီးတည်း တည်ရှိသည်။ အောက်ခြေနားအထိ

အုပ်ဆိုင်းနိမ့်ကျနေသည့် ထင်းရှူးကိုင်းများ၏ အရိပ်မှာ ခိုအောင်းကာ ကျွန်တော်က ဘေးပတ်လည်ကို အမှောင်ထုက ခွင့်ပြုသည့် အတိုင်း အတာအထိ အတားအဆီးမရှိ မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။ ၎င်းနေရာအနီး၌ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရသေးသည့် ခြေလမ်းကြောင်းကလေးတစ်ခု ရှိနေသည်။ လမ်းကလေးက ခြံစည်းရိုးအောက်သို့ ကွေ့ဝိုက်ဝင်သွားသည်။ သည်နေရာ၌ ခြံစည်းရိုးပေါ်က ကျော်တက်သွားသည့် ခြေရာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လမ်းကလေးက ထူထူထဲထဲ အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်းရှိသော နန်းလုံးကြိုင် ပန်းရုံကလေးတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည် သွားသည်။

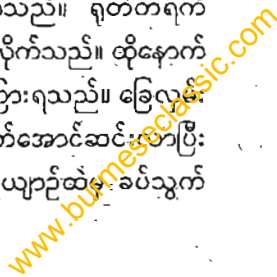
ထင်းရှူးပင်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က ပင်စည်ကို မှီ၍ရပ်ကာ စောင့်ကြည့်ရေးလုပ်ငန်းကို စတင်လေသည်။

လေက ယမန်နေ့ညကလိုပင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး ကောင်းကင် ၌ မနေ့ကထက် တိမ်ကင်းစင်လျက်ရှိရာ ချုံပုတ်များနှင့် ပန်းပင်ရှည် များ၏ ပုံရိပ်ကို ပို၍ ပြတ်သားစွာ မြင်နေရလေသည်။ စောင့်ရသည့် အစပိုင်းအချိန်များမှာ စိတ်ပင်ပန်းစရာကောင်းလှသည်။ ချောက်ချား စရာလိုပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဘယ်အရာကိုမဆို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ်ဖြစ်လာသည့် အချိန်၌ မည်သို့ တုံ့ပြန်ရမည်ကိုမူ သေသေချာချာ မဆုံးဖြတ်ရသေး။ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာသူအား၊ ဟိတ်၊ ဘယ်သူလဲ၊ ရပ်လိုက်စမ်း၊ မှန်တဲ့အတိုင်းပြော၊ တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်သွားမယ်ဟု ကြောက် ခမန်းလိလိ ကြိမ်းဝါးလိုက်ရမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်ထိုးသတ်လိုက်ရမည်လော။ သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံ၊ ချိုးချိုး ချွတ်ချွတ်မြည်သံ၊ အသံဗလံ မှန်သမျှမှာ ကျွန်တော့်နားထဲတွင်

ခါတိုင်းနှင့်မတူ ထူးခြားသလိုချည်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ ကိုင်းညွှတ်ကာ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်ရန် အသင့်အနေအထား အတိုင်း ရှိနေသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသွားသည်။ ထိုနောက် တစ်နာရီ၊ ခန္ဓာကိုယ် ထဲ၌ သွေးသားလှုပ်ရှားမှု အနည်းငယ် ပြန်လည်နေ့ကွေးသွားသည်။ စိတ်လည်း နည်းနည်းငြိမ်သွားသည်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လာရောက်စောင့် ဆိုင်းခြင်း ဖြစ်လေမည်လား၊ ရှက်စရာ၊ လူရယ်စရာ ဖြစ်လေမည် လား၊ မာလက်စကီးက ကျွန်တော့်ကို အရူးလုပ်သွားလေသည်လား ဟူသော အတွေးများက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်က ပုန်းအောင်းနေသည့်နေရာက ထွက်လာပြီး ဥယျာဉ်ထဲ တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်အား တမင်တကာ ပြောင်လှောင် ကျီစယ်နေသည့်နယ် ပတ်ဝန်းကျင်က အသံတစ်ချက်မျှ မပေး၊ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ ခွေး သည်ပင်လျှင် တံခါးဝမှာ အဝိုင်းသား ခွေလျက် အိပ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ဥယျာဉ် အိမ်နံရံပေါ် ချိတ်တက်သည်။ ဟိုးအဝေးရှိ လယ်ကွင်းများဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း အတွေးများက လွင့်မြောက်ကာ ဇီနောဒါနှင့် သည်နံရံကြီးအောက်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်း များကို ပြန်၍ အမှတ်ရနေသည်။

ဖြန့်ခနဲ ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ရုတ်တရက် ကျွဲခနဲ တံခါးဖွင့်သံတစ်ချက် ကြားမိသလို ထင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးများ ကျိုးပဲ့သွားသံ ကြားရသည်။ ခြေလှမ်း နှစ်ထစ်မျှနှင့်ပင် ကျွန်တော် မြေကြီးပေါ် ရောက်အောင်ဆင်းလာပြီး နေရာမှာပင် အတောင့်သား ရပ်နေမိသည်။ ဥယျာဉ်ထဲမှ ခပ်သွက်

သွက် ခပ်အုပ်အုပ် လှမ်းလာသည် ခြေသံတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြားနေရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ နီးကပ်လာနေသည်။ ကဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ရောက်လာပြီပေါ့ကိုယ့်လူ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက ဖျတ်ခနဲ တွေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ မောင်းချဇားကို ဂမူးရှူးထိုးနှိုက်ယူပြီး ဓားသွားကို အလျင် စလို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့တွင်ပင် အနီရောင် အစက်အပြောက်များ ပတ်ချာလှည့်၍ နေသည်။ ကြောက်စိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်များကြောင့် ဆံပင်များက ထောင်ထနေသည်။ ခြေလှမ်း များက ကျွန်တော်ရပ်နေသော နေရာသို့ တည့်တည့် ဦးတည်၍ လာနေသည်။ ကျွန်တော်က ခုန်အုပ်ရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လျက်။

ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက် အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရ သည်။ အလို၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ အဖေပါကလား။

အဖေက အနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးခြုံထားပြီး ဦးထုပ်ကို မျက်နှာပေါ် စိုက်၍ ဆောင်းထားသော်လည်း မြင်မြင်ချင်းပင် ကျွန်တော်က မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ သူက အသံကျယ်ကျယ် မမြည် အောင် ခြေဖျားထောက်လျှောက်ကာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော် သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဘာအကာအကွယ်မှ မရှိသော်လည်း သူ ကျွန်တော့်ကို မြင်မသွား။ ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ တအားကြီး ကိုင်းငုံ့ကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကျုံ့နေသဖြင့် မြေကြီးနှင့် တစ်သားတည်းလိုဖြစ်ကာ မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ထဲက ဩသံလိုက် ကျောင်းသားလေးအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွား သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အဖေကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည့်အတွက်

ကျွန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ အဖေ ဘယ်နေရာက ပေါ်လာ၍ ဘယ်ဆီသို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုပင် ကျွန်တော် မသိလိုက်တော့။ သူထွက်သွားပြီး အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည့်နောက်တွင်မှ ကျွန်တော်က ပြန်၍ ကိုယ်လက် အညောင်းအညာဆန့်ကာ ညကြီးမင်းကြီး ဥယျာဉ်ထဲ အဖေ ဘာဆင်း လုပ်ပါလိမ့် ဟူသည်ကို တွေးတောနေမိလေသည်။ စောစောက အထိတ်တလန့် ဖြစ်စဉ် ကျွန်တော့်လက်ထဲက မောင်းချဇား လွတ်ကျ သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ပြန်ရှာပြီး ကောက်မနေတော့။ သည်လိုဖြစ်ရ ခြင်းအတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ရက်ရွံ့၍ နေမိသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပြန်၍ တည်ငြိမ် လာခဲ့သည်။ သို့တစေ အိမ်သို့ အပြန် အယ်လဒါပင်အောက်ရှိ ကျွန်တော့် ခုံတန်းလျားကလေး နံဘေးမှ ဖြတ်လာရင်း ဇီနေဒါ အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်မိပြန်သည်။ ပြတင်းမှန်ချပ် သေးသေးခုံးခုံး ကလေးများက ညဉ့်ကောင်းကင်ယံ၏ အလင်းရောင် အောက်၌ မှိုင်းပြာရောင်သမ်းလျက်ရှိ၏။ ရုတ်တရက် ပြတင်းမှန်ချပ် ကလေးများ အသွေးရောင်ပြောင်းသွားပြီး ၎င်းတို့နောက်ဘက်၌ ဖြူလှလှ ခန်းဆီးတစ်ခု ဖြည်းဖြည်းသာသာလေး ချလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် အသေအချာ မြင်လိုက်ရပါသည်။ ခန်းဆီးကလေးက ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်အထိ ကျလာပြီးနောက် ငြိမ်သက်၍ သွားသည်။

‘ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်’ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က အလိုအလျောက် အသံကျယ်ကျယ် ထွက်သွားမိသည်။

အိပ်မက်မက်နေတာလား၊ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ တိုက်ဆိုင်မှုပေပဲလား။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဝင်လာသော သံသယများ ဖြစ်နိုင်ချေများက အလွန်မှပင် ထူးခြားလွန်း ဆန်းကြယ်လွန်းနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှပင် လက်မခံဝံ့ ရင်မဆိုင်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေရ ပေသည်။

[၁၈]

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော် ခေါင်းတွေကိုက်ပြီး အိပ်ရာက နိုးလာသည်။ ယမန်နေ့က စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကား မရှိတော့။ ၎င်းနေရာ၌ မသိနားမလည်နိုင်ခြင်းနှင့် မကြုံစဖူးအောင် စိတ်ပျက် အားငယ်ရခြင်း ဝေဒနာနှစ်ခုက အစားထိုး ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ သေကြေပျက်စီး သွားခဲ့သလိုပင် ခံစားနေရချေသည်။

‘မင်းကြည့်ရတာ ဦးနှောက်တစ်ခြမ်း အထုတ်ခံထားရတဲ့ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ တူနေတယ်’ ထိုနေ့က လူရှင်နှင့် တွေ့သည့် အခါ သူက ဆိုသည်။ ‘ဘာတွေဖြစ်နေလဲ’

နံနက်စာစားချိန်တွင် အဖေနှင့် အမေအား မသိမသာ အကဲ ခတ် ကြည့်မိသည်။ အဖေက ထုံးစံအတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေး။ အမေကလည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ခပ်တိုတို။ ကျွန်တော်က အဖေ ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး စကား တစ်ခွန်ခွန် တလေ ပြောလေမလားဟု မျှော်လင့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက

သည်လို ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ သို့သော် ယခုမူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလို အေးစက်စက် အပြုံးကလေးမျှပင် ပြုံးဖော်မရပေ။ သည်ကိစ္စတွေ အားလုံး ဇီနောဒါကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရကောင်းလေမလားဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ ခုမှတော့ ဘာအကြောင်းထူးတော့မှာလဲ၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ကိစ္စအားလုံး ပြတ်နေပြီပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေမိသည်။ ထိုနောက်တွင် သူတို့အိမ်ဘက်သို့ ကျွန်တော် သွားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ခွင့်ရဖို့ဝေး၍ ရိုးရိုးစကားပြောရန်ပင် အခွင့်မသာ။ ပိတာစဘတ်ရှိ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင်တက်နေသော ဇီနောဒါ မောင်လေးက ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း သူ့မိခင် သူ့အစ်မတို့နှင့် အတူ နေထိုင်ရန် ရောက်လာသည်။ သူက အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဇီနောဒါက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့မောင်ကို ကျွန်တော့်လက် ထိုးအပ်လေသည်။

‘ဒီမှာ မင်းအတွက် အပေါင်းအသင်း ဗိုလ်ဒီယာရေ’ (သူမက သည်နာမည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။) ‘သူ့ နာမည်လည်း ဗိုလ်ဒီယာပဲ။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်နော်။ သူက နည်းနည်းရှက်တတ်တယ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလည်း သိပ်မတတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် သဘောကတော့ ကောင်းပါတယ်။ သူ့ကို ဟိုနားသည်နား လိုက်ပြပါကွယ်၊ နက်စကုရှနီပန်းခြံတို့ ဘာတို့၊ မင်းလက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီနော်၊ ဖြစ်တယ်မလား၊ မင်းက သဘောကောင်းပါတယ်ကွာ’

သူ့လက်များက ကျွန်တော့်ဆုံးပေါ်မှာ အလွန်ပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး အကျွမ်းတဝင်။ ကျွန်တော် ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

သည်ချာတိတ်ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ချာတိတ်ဘဝကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားရတော့သည်။ ကျွန်တော်က ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ဗိုလ်လောင်းကလေးကိုသာ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အကြောင်သား ကြည့် လျက်။ ဇီနောဒါက အားရပါးရရယ်လိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ၊ ကလေးတွေ၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ’

သူပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ နာခံလိုက်ကြသည်။

‘မင်း ပန်းခြံထဲလိုက်ကြည့်မလား’ ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ’ သူက စစ်ကျောင်းသား လေသံ အတိုင်း အသံပြာအက်အက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

ဇီနောဒါက ရယ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဇီနောဒါ မျက်နှာက သည်နေ့တွင်မှ အလှဆုံးဟု ထင်နေမိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့အား ကျွန်တော်တို့ ပန်းခြံထဲရှိ ဒန်းဟောင်းကြီးရှိရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပျဉ်ချပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်မှာ သူ့ကိုတက်ထိုင်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်က လွှဲပေးသည်။ သူက ရွှေရောင်ကျစ်ဆံများထိုးထားသည့် စစ်ဝတ်စုံ ထူထူကြီးထဲတွင် အတောင့်သားထိုင်လျက် ဒန်းကြီးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကော်လံကြယ်သီး ဖြုတ်ထားရင် မကောင်းဘူးလား’ ကျွန်တော် က အကြံပေးသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က နေသားကျနေပါပြီ သူက ပြောပြီး ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

သူက သူ့အစ်မနှင့်ဆင်တူသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများက အစ်မဖြစ်သူကို သတိရစေသည်။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးခွင့်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ကလေးတစ်ခုက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ကိုက်ဖဲ့လျက် ရှိချေသည်။ ခုတော့ ငါက တကယ့်ကလေးလေးဖြစ်နေပြန်ပြီ။ မနေ့ညတုန်းကတော့။ တွေးရင်းက ကျွန်တော့်မောင်းချားလွတ်ကျကျန်ခဲ့သည်ကို သတိရပြီး လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ပြန်တွေ့သည်။ ချာတိတ်က တောင်းယူပြီး ကျုပ်ပင်ရိုးခပ်တုတ်တုတ်တစ်ခုကို ဓားဖြင့်လှီးကာ ပလွေလုပ်သည်။ ပြီး တတိတိနှင့် မှုတ်လေသည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ ကျွန်တော် သြသလိုကိုယ်တိုင်လည်း ကျုပ်ရိုးပလွေကို မှုတ်ခဲ့ပါလေသည်။

သို့သော် ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင်ကား ၎င်း သြသလိုကိုပင် ဇီနောဒါ၏ ရင်ခွင်၌ ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ သူ့အား ပန်းခြံထောင့်တစ်နေရာ၌ ဇီနောဒါက တွေ့ရှိသွားခဲ့ပြီး 'မင်းဘာကြောင့် ဒါလောက် မှိုင်နေရတာလဲ' ဟု မေးလေသည်။

ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ ဒလဟော သွန်ကျလာသည်ကို မြင်တော့ သူက အထိတ်တလန့်ပုံင် ဖြစ်သွားသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ ဗိုလ်ဒီယာရယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ ဟင်' သူက ထပ်တလဲလဲမေးနေသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှ အဖြေမပေးဘဲ ငိုမြဲ ငိုနေသည်ကို မြင်သည့်အခါ သူမက စွတ်စိုနေသော ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို နမ်းရှုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။

ကျွန်တော်က ရုန်းထွက်ပြီး ငိုရှိုက်နေသည့်ကြားကပင် တီးတိုးလေသံဖြင့်

'ကျွန်တော် အားလုံး သိပြီးပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် လှည့်စားခဲ့ရတာလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော့်အချစ်ကို ဘာအတွက် လိုနေသေးလို့လဲဗျာ'

'တို့မှာ အပြစ်ရှိပါတယ် ဗိုလ်ဒီယာ၊ တကယ် အပြစ်ရှိပါတယ်၊ တို့ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်' ဇီနောဒါက လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ 'တို့တကယ်ဆိုးခဲ့ပါတယ်၊ အပြစ်တွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ မင်းကို နောက်ထပ် မလှည့်စားတော့ပါဘူး၊ တို့ မင်းကို တကယ်ချစ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် ချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုချစ်တယ်ဆိုတာတွေ မင်းသိမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာတွေသိထားသလဲဟင်'

ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်နည်း။ သူက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်လျက် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သူသည်လို ကြည့်ပြန်ပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သူပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သွားပြန်ချေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသည့်အခါ ကျွန်တော်က သူတို့ မောင်နှမနှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားလျက် ရှိလေပြီ။ ကျွန်တော် မငိုတော့၊ ရယ်မော၍နေပြီ။ သို့သော် တစ်ခါတလေ ရယ်နေသည့် ကြားကပင် မျက်ခွံမို့မို့များမှ မျက်ရည် တစ်စက်တလေ ညှစ်ထုတ်သလို ထွက်လာနေသေးသည်။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းတွင် လည်စည်းအစား ဇီနောဒါပေးထားသည့် ဖဲကြိုးတစ်ချောင်းကို ချည်လျက်။ ဇီနောဒါကို ခါးဖက်ပြီး ဖမ်းမိလိုက်သည့်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်က အားရပါးရ အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်လျက်။ ကျွန်တော့်ကိုကား သူအလိုရှိသလို ခြယ်လှယ်ဖန်တီးနိုင်ချေသည်တကား။

[၁၉]

မအောင်မြင်သော ညခရီး ပြီးဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံ ကျွန်တော့်ခံစားမှုများ အကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြပါဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော် ရေရေရာရာ ပြောတတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ယင်းကာလကအလွန်မှ ထူးခြား ဆန်းပြားသောကာလ၊ ကမောက်ကမ ယောက်ယက်ခတ်လှသော ကာလ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း အစရှိသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်အကျဆုံး ခံစားမှုများ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လှည့်ပတ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ကား ဝေဖန် စစ်ကြောရန်မဝံ့။ အကယ်၍ ကျွန်တော်လို ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးအနေနှင့် မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ခြင်း ဆိုသည်မျိုး လှုပ်တတ်နိုင်သည်ဆိုဦးတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ရဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုသည်ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်ရမှာ ပင် ကျွန်တော် တကယ်ကြောက်နေသည်။ ထိုသို့ ဝရန်းသုန်းကား

အချစ်ဦး

၁၄၁

အနေအထားများကြားမှာပင် ကျွန်တော့် စွမ်းအားရှိသမျှ ကြိုးစား ရပ်တည်ကာ နေကာလများကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရသည်။ သို့သော် ညဘက်တွင်ကား အိပ်မပျော်ဟူ၍ မရှိပါချေ။ သည်နေရာ၌မူ ငယ်ရွယ်သူ၏ စိတ်သဘာဝက ကျွန်တော့်အား ကောင်းစွာ အထောက်အကူ ပြုခဲ့ပေသည်။

ကျွန်တော့်အား သူတကယ် ချစ်မချစ်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုစိတ်မရှိပါ။ စင်စစ် ဤသည်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သူတကယ် မချစ်ဘူးဆိုသည့်အကြောင်း မိမိဘာသာ ဝန်ခံလိုက်ရမှာ ကြောက်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အဖေကိုရှောင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ဇီနော့ကိုကား ရှောင်သွေနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ သူမရှေ့မှောက် ရောက်လျှင် မီးတောက်မီးလျှံ၍ လောင်မြိုက်ခြင်း ခံရသလို ခံစားရသည်။ သို့သော် သည်မီးလျှံ၍ အရည်ပျော်ရ လောင်မြိုက်ခြင်းကိုပင် ချို့မြန်သလို ခံစားနေမိသရွေ့ကား ကျွန်တော့်အား အရည်ပျော်စေ လောင်မြိုက်စေသော မီး၏ အကြောင်းကို စိစစ်ဝေဖန်မနေနိုင်တော့ပါ။ သည်ခံစားမှုတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မျှောနှစ်ထားလိုက် ပြီးဖြစ်သည်။ တချို့ကိစ္စများကို မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ထားလိုက်သည်။ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ထင်စရာတွေ ကျွန်တော် မစဉ်းစားတော့။ သည်လိုပဲ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လှည့်စားထားခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ အချစ်ဖျား ဖျားနေသော အနေအထားမျိုးမှာကြာရှည် ခံစရာအကြောင်းကား မရှိပါ။ သို့သော် ရုတ်တရက် မိုးကြိုးထစ်ချုန်း လိုက်သလို ဝုန်းကန် ဖောက်ခွဲလိုက်သည့်အရာတစ်ခုက သည်အနေအထားကို တစ်မှဟုတ်ချင်း ပြီးဆုံးသွားစေခဲ့ပြီး ကျွန်တော့် ရပ်တည်မှု လမ်းကြောင်းကိုလည်း ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပေသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ခရီးအတော်ဝေးဝေး လမ်းလျှောက်ပြီး နောက် ညစာစားချိန် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ညစာကို ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း စားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသည်။ အဖေက မြို့ထဲသို့ထွက်သွားပြီး အမေကမူ နေမကောင်းဟုဆိုကာ အခန်းတံခါး ပိတ်ထားကြောင်း သိရှိရသည်။ အိမ်စေ့များ၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်၍ အိမ်တွင် ထူးထူးခြားခြား ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်၍ရသည်။ မည်သူ့ကို မျှတော့ မေးမကြည့်ရဲ။ သို့သော် သူတို့အထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသူ တစ်ယောက် ရှိနေသည်။ မီးဖိုချောင်မှာ တိုလီမိုလီလုပ်ရသူ ဖိလစ်။ သူက ဂစ်တာကောင်းကောင်းတီးတတ်သည်။ ပြီး ကဗျာလည်း အလွန်ချစ်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ထံသွား၍ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်မိသည်။ ဖိလစ်က အဖေနှင့်အမေ အကြီးအကျယ် စကားများ ကြသည့်အကြောင်း၊ အိမ်စေ့များအခန်းမှ တစ်လုံးမကျန် ကြားရ၍ ပြောသမျှစကားမှာ အဓိကအားဖြင့် ပြင်သစ်လို ဖြစ်သော်လည်း မာရှာ ဆိုသော အိမ်ဖော် မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ပါရီရှိ အပ်ချုပ်လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်အိမ်၌ အိမ်ဖော်အဖြစ် ငါးနှစ်အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သူတို့ ပြောသမျှစကားကို နားလည်နေသည့်အကြောင်းများ ပြောပြသည်။ အမေက အဖေ သူ့ကိုသစ္စာဖောက်သည်၊ ဘေးအိမ်က ကောင်မလေးနှင့် ဆက်သွယ်နေသည်ဟု စွပ်စွဲကြောင်း၊ အဖေက ပထမတွင် ငြင်းနေသေး သော်လည်း နောက်တော့ သူပါ ဒေါသထွက်လာကာ မင်း အသက် အရွယ်လည်း ထောက်ဦးဆိုသော စကားမျိုး ပြောလိုက်သည့်အခါ အမေငိုသည့်အကြောင်း၊ မင်းသမီးကြီး ဇာစီကင်အား အဖေ ချက် လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးပေးသည်ဆိုသော ကိစ္စကို အစချီလျက်

အမေက မင်းသမီးကြီးရော သူ့သမီးကိုပါ နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောဆိုကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် အဖေကဒေါသထွက်ပြီး အမေအား ထိုသို့ နှစ်နှစ်နာနာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖိလစ်က ပြောပြလေသည်။
 'ဒီပြဿနာတွေအားလုံးဟာ အမည်မဖော်ဘဲ ရေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကြောင့် စ လာတာပဲခင်ဗျ' သူက ဆက်ပြောသည်။
 'ဘယ်သူရေးတယ်ဆိုတာတော့ တစ်ယောက်မှ မသိကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့် ဒီပြဿနာ ပေါ်လာရတာ၊ ဒီစာသာ ရောက်မလာရင် အခုလို လူသိထင်ရှား ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး'
 'ဘယ်လိုဗျာ၊ ဘယ်လို၊ ဒီကိစ္စက တကယ်လဲဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား' ကျွန်တော် မနည်းကြီး ကြိုးစားပြီး မေးလိုက်ရ သည်။ ကျွန်တော့် ခြေဖျားလက်ဖျားများက အေးစက်နေပြီး ရင်ထဲ မှာလည်း သိမ်သိမ်တုန်လျက်ရှိသည်။ ဖိလစ်က မျက်စိကို အဓိပ္ပာယ် ပါပါ မှိတ်လိုက်ပြီး
 'တကယ်လဲဖြစ်လို့သာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ဖုံးထားလို့ရတာ မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားအဖေက သိပ်ကို သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဒါပေမယ့် မြင်းရထား ငှားရတာတို့ ဘာညာစသဖြင့် လုပ်စရာတွေရှိလာတဲ့ အခါကျတော့ ခိုင်းတဲ့စေတဲ့လူတွေ မသိစေ ချင်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ'
 ကျွန်တော်က ဖိလစ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးနောက် အခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မငိုပါ။ ဝမ်းနည်းပက်လက်လည်း မဖြစ်ပါ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်သွားပါလိမ့် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မသေး ပါ။ ဒါကိုပဲ အစောကြီး မသိရကောင်းလားဟုလည်း ကိုယ်ကိုယ်ကို

အံ့ဩခြင်း အပြစ်တင်ခြင်း မဖြစ်မိပါ။ စင်စစ် အဖေနှင့် ပတ်သက်၍
လည်း မကျေနပ်စိတ် စိုးစဉ်းမျှ မဖြစ်ပေါ်မိရိုး အမှန်ပင်။ ကျွန်တော်
တွေ့သိလာရသည့်အဖြစ်က ကျွန်တော်အတွက် မတန်တဆ ကြီးကျယ်
လွန်းလှပါသည်။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် မြတ်နိုးခဲ့
ရသည့် ပန်းပွင့်ကလေးများ အားလုံးပင် အမြစ်ပါမကျန်အောင် ဆွဲ
နှုတ်ကာ မြေမှာ ဖြန့်ကြဲနှင်းခြေခြင်း ခံလိုက်ရပါပြီ။

[၂၀]

နောက်နေ့၌ အမေက မြို့ထဲ ပြန်ပြောင်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း
ကြေညာလိုက်သည်။ တစ်မနက်လုံး အဖေက အမေ့အခန်းသို့သွားကာ
နှစ်ယောက်တည်း စကားတွေ အကြာကြီး ပြောကြသည်။ အဖေ
ဘာတွေပြောသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြပါ။ သို့သော် အမေကတော့
အငိုတိတ်သွားခဲ့သည်။ အမေ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာပြီး
သူ့အခန်းထဲသို့ နံနက်စာပိုရန် မှာသည်။ သို့သော် အခန်းပြင်သို့လည်း
မထွက်၊ ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း မပြင်တော့ပေ။
ကျွန်တော်ကမူ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အိမ်ကိုပတ်၍သာ လမ်းလျှောက်
နေမိသည်။ ပန်းခြံထဲသို့ကား မသွားတော့၊ ဇာစီကင် အိမ်ဘက်သို့
လည်း လှည့်၍ပင် မကြည့်ပေ။ ညနေပိုင်းတွင်မူ ထူးခြားသော
အခြင်းအရာတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရသည်။ အဖေက မြို့စား
မာလက်စကီးအား လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းမှနေ၍ အပြင်
ခန်းဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး အိမ်စေ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရှေ့
မှာပင် 'ဒီမှာ မြို့စားမင်း၊ အလျင်တစ်ရက်နှစ်ရက်က ခင်ဗျားကို

အိမ်တစ်အိမ်က မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်ပြောသံကြားတယ်။ အခုကိစ္စမှာလဲ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘာမှ အကျယ်တဝင့် ပြောမနေတော့ဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ကျုပ်အိမ်ထဲဝင်လာရင် ပြတင်းပေါက်က ပစ်ချခံရမယ်ဆိုတာပဲ ကျုပ် ပြောမယ်။ ခင်ဗျားလက်ရေးကို ကျုပ် ကြည့်လို့မရဘူး။’

မြို့စား ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူက အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကာ ခုပ်သုတ်သုတ်လစ်ထွက်သွားသည်။

မြို့ထဲပြန်၍ ပြောင်းရွှေ့ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ (ကျွန်တော်တို့ အိမ်က အာဗတ်လမ်းတွင်ရှိသည်။) အဖေ ကိုယ်တိုင်လည်း သည်တောအိမ်တွင် ဆက်နေလိုသော ဆန္ဒရှိပုံ မပေါ်ပါ။ သို့သော် လူပြောစရာမဖြစ်အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ရန်ကား အဖေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ ရဟန်တူသည်။ ကိစ္စဝိစ္စအားလုံး ဖြည်းဖြည်း ဆေးဆေး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ အမေက မင်းသမီးကြီးကိုပင် လူလွတ်၍ နှုတ်ဆက်စကားဆိုသေးသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကမူ များစွာ နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် မပြောင်းရွှေ့မီ လာရောက် တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုနိုင်သည့်အကြောင်း၊ ထိုအတွက် ဝမ်းနည်းပါကြောင်းများ ပြောကြားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကမူ မိမိကိုယ်ကို အစိုးမရစွာဖြင့် ရောက်ချင်ရာ ရောက် လျှောက်သွားနေမိသည်။ သည်ကိစ္စတွေ အမြန်ဆုံး ပြီးသွားစေချင်သည့် ဆန္ဒက အလွန်အမင်း ပြင်းပြနေသည်။ သို့သော် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုကလည်း ခါထုတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ စီနေဒါလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဘာပဲပြောပြော ဆွေကြီးမျိုးကြီးထံက ဆင်းသက်လာသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါလျက်

အဘယ်ကြောင့် သည်လိုအနေအထားမျိုး အဖြစ်ခံရလေသနည်း။ အဖေ လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်မှန်း သူလည်းအသိသား။ အကယ်၍ လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင်၊ ဆိုပါတော့၊ ဗယ်လော့ဇီရော့ပ်လို လူမျိုးဖြစ် ဖြစ် အချိန်မရွေး လက်ထပ်၍ ရနိုင်သည် မဟုတ်လော။ ယခုကိစ္စတွင် သူမအနေနှင့် ဘာမျှော်လင့်စရာ ရှိပါသနည်း။ ဘယ်အတွက် ကြောင့် သူမ၏ ဘဝတစ်ခုလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ချင်ခဲ့ရလေသနည်း။ ‘ဒါ တကယ်ချစ်တာ၊ တကယ် မြတ်နိုး ကိုးကွယ်နေတာ၊ ပြင်းပြင်းပြပြ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေတာ’ ကျွန်တော် သည်သို့ပင် တွေးမိသည်။ ပြီး လူရှင် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရသည်။ ‘တချို့လူတွေက အနစ်နာခံ အစတေး ခံရမှ ကျေနပ်တာကလား’ တဲ့။

တစ်ကြိမ်၌ သူတို့အိမ်လေး ပြတင်ပေါက်တွင် အဖြူရောင် တစ်ခု ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဇီနေဒါ မျက်နှာများလား ကျွန်တော့်ဘာသာ မေးမိသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ဒါ သူ့မျက်နှာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထိန်း၍ မရတော့။ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက် စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် မပြောခဲ့ရဘဲ ခွဲခွာသွားရန်ကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့။ အခွင့်သာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ အိမ်သို့ ကျွန်တော် အပြေးလာခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင် မင်းသမီးကြီးက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် စကားပြောသည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ် ဖိုသီဖတ်သီနှင့်။ ‘ဘယ်လိုလဲလူကြီးမင်းလေး၊ မင်းတို့အိမ်သားတွေ ပြုန်းစားကြီး မြို့ထဲပြန်ပြောင်းတော့မလို့ဆို’ သူက နှာခေါင်းပေါက် နှစ်ခုလုံး နှာတွေထည့်ရှုရင်းက မေးလေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း အတော်ကြီး စိတ်သက်သာ သွားသည်။ ဖိလစ်ဆီက ကြားခဲ့ရသည့် ချက်လက်မှတ်ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် အဘွားကြီးက သည်ကိစ္စကို လုံးဝမသိ၊ သို့တည်းမဟုတ် သိပုံမပေါ်။ လတ်တလောအဖို့ ကျွန်တော်စိတ်က သည်လိုပဲ အောက်မေ့မိသည်။ ဇီနောဒါ အခန်းဝမှာ ပေါ်လာသည်။ သူက အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူရော်နေပြီး ဆံပင်ကို ဖားလျား ချထားသည်။ သူက မပြောမဆို ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲကာ သူ့အခန်း ထဲ ခေါ်သွားသည်။

‘မင်းအသံကြားတော့ တို့ စောင့်မနေနိုင်တာနဲ့ ချက်ချင်း ပြေးထွက်လာတာ သူက ဆိုသည်။ ‘မင်းကတော့ တို့ကို အလွယ် လေးပဲ ခွဲသွားတော့မှာပေါ့နော်၊ လူဆိုးကလေး’

‘ကျွန်တော် လာနှုတ်ဆက်တာပါ’ ကျွန်တော်က ဆိုသည်။ ‘နောက်ထပ် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတော့ ကြားပြီးရောပေါ့’

ဇီနောဒါက ကျွန်တော်ကို စူးစူးစားစား ကြည့်နေသည်။

‘အင်း၊ ကြားပါတယ်၊ ခုလိုလာတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ တို့က မင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ စိတ်လျှော့ထားတာ၊ တို့ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ မင်း စိတ်ထိခိုက်အောင် တို့ မကြာခဏ လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းထင်နေသလောက် တော့လဲ တို့ မဆိုးသေးပါဘူးကွာ၊ ယုံပါ’

သူက တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး မှန်ပြတင်းမှာ နဖူးလေးနှင့် မှီ၍ နေသည်။

‘တို့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ တို့ကို သိပ်အထင်သေးသွားပြီဆိုတာ တို့သိပါတယ်’

‘ကျွန်တော်က၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျွန်တော်’ ကြော့ကွဲစွာ ထပ်၍ ကျွန်တော် ဆိုမိပြန်သည်။ တွန်းလှန်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော အမျိုးအမည် မဖော်ပြတတ်သော သူမ၏ ညှို့ငင်မှုအောက်၌ ကျွန်တော်နှလုံးသားက တုန်ယင်လှိုက်မော၍ နေပါချေသည်။ ‘ယုံပါဇီနောဒါ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေပဲ လုပ်ခဲ့ လုပ်ခဲ့၊ ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲ ညှဉ်းဆဲခဲ့ ညှဉ်းဆဲခဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ သေသည်အထိ ခင်ဗျားကို ချစ်နေ ကိုးကွယ်နေဦးမှာပါဗျာ’

သူ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဘက်ကိုဆန့်တန်းကာ ကျွန်တော်လည်ပင်းကို တအား သိုင်းဖက်သည်။ ပြီး ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းကို ပြင်းပြင်းပြပြ တမ်းတမ်း မက်မက် နမ်းလိုက်လေသည်။ ရှည်လျားသော သည်နှုတ်ဆက်အနမ်း အား မည်သူသို့ ရည်စူးလေသနည်း ဆိုသည်ကိုမူ ဘုရားသခင်သာ သိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် သည်အရသာကို ခံစား ရစရာ မရှိတော့ဟု သိမှတ်ပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်ကား ချို့မြိန်သော သည်အရသာကို မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်ပင် ခံစားသောက်စို့ခဲ့မိပါချေသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲထဲ ထွက်သွားသည်။ ‘သွားပြီနော် သွားပြီ’ ကျွန်တော်က ထပ်တလဲလဲ နှုတ်ဆက်နေမိသည်။ သူတို့အိမ်လေးက ထွက်လာသည့် အချိန်

ကျွန်တော့်ရင်ထဲရှိ ခံစားချက်များကိုကား ကျွန်တော် မဖော်ပြတတ်
တော့ပါ။ ယင်းခံစားမှုမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံခံစားရဖို့ကိုလည်း
ကျွန်တော် မလိုလားပါ။ သို့သော် ထိုသည်နှင့် မကြုံကြိုက်ခဲ့ရဘူး
ဆိုပါလျှင်လည်း ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဝမ်းမြောက်နိုင်လိမ့်မည်ကား
မဟုတ်ပါချေ။

မြို့ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ အတိတ်က
ဖြစ်ရပ်များ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ကာ ကျောင်းစာ ပြန်ကြည့်
နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပင် အချိန်ယူခဲ့ရသည်။ အနာက
တော်တော်နှင့် မကျက်နိုင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် အဖေအပေါ်တွင်ကား
မည်သည့်အခါတွင်မှ နာကြည်းစိတ် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။ စင်စစ် အဖေ
အပေါ် အထင်ကြီးသောစိတ်ပင် ပို၍ ကြီးထွားလာခဲ့သည်ဟု ထင်ရ
သည်။ အများအမြင်၌ ယုတ္တိမတန်သကဲ့သို့ ရှိနေသော သည်အဖြစ်
နှင့် ပတ်သက်၍မူ စိတ်ပညာရှင်များ ရှင်းလင်းကြဖို့ရန် ချန်လှပ်
ထားခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့ လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် လူရှင်နှင့် ဖြန့်ခဲနဲ့ သွား
တွေ့သည်။ သူနှင့်တွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်မိသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာ
မရှိတော့။ သူက မြောင့်မြောင့်စင်းစင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကား
ပြောတတ်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော် အလွန် သဘောကျသည်။ ပြီး သူနှင့်
အတူ ပြီးခဲ့သောနေ့က အဖြစ်အပျက်များပါ ပါလာပြန်သည်။ ကျွန်
တော်က သူ့ဆီပြေးသွားသည်။

‘ဟ၊ မင်းကိုးချာတိတ်ရ’ သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။ ‘နေစမ်းပါဦး၊ အသေအချာ ကြည့်ပါရစေဦး၊

အင်း နည်းနည်းတော့ ဖြူရော်ရော် ရှိနေသေးတယ်၊ မျက်စိထဲမှာ
တော့ အလျင်ကလို ဆွေးသလို ငေးသလို အမူအရာမျိုး မတွေ့ရ
တော့ဘူး။ ဟုတ်ပြီ၊ မင်း လူကြီးနဲ့ တူလာပြီ၊ ဆိုးချင် မိုက်ချင်နေတဲ့
ခွေးပေါက်စကလေးနဲ့ မတူတော့ဘူးကွ၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊
မင်း အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ စာတွေ ဖိကျက်နေပြီလား’

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မညာချင်
ပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလည်း ရှက်နေသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ စိတ်မပျက်ပါနဲ့’ လူရှင်က ဆက်ပြော
သည်။ ‘အရေးကြီးတာက နဂိုပုံမှန်အတိုင်း နေသွားနိုင်ဖို့ပဲကွ၊
ချစ်တာတွေ စွဲလမ်းတမ်းတတာတွေကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ နစ်မွန်းမသွား
ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘေးက လှိုင်းပုတ်သမ္ဘ ဟိုမျောသည်မျော
လိုက်မျောနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မြေကြီးကိုနင်းထားနိုင်ရမယ်၊ ကျောက်
ဆောင် ကျောက်တုံးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြေနှစ်ဘက် မြဲမြဲ ကုပ်တွယ်ထား
နိုင်ရမယ်၊ အင်း၊ ကြည့်၊ ငါလဲ ချောင်းဆိုးနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ဗယ်လော့
ဇိုရော့မိကော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူ့ အကြောင်း ကြားမိသေးလား’

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲဗျာ၊ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘လုံးဝ ပျောက်သွားတာပဲကွ၊ တချို့ကလည်း ကော့ကေးဆပ်
သွားတယ် ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ မင်းအတွက် သင်ခန်းစာလို့မှတ်
ချာတိတ်ရ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ရုန်းတာကန်တာ ရပ်ရမယ်၊ ဘယ်အချိန်
မှာ ပိုက်ကွန်ကိုဖြုတ်ပြီး ထွက်ရမယ်ဆိုတာ မသိတဲ့လူတွေ အဲဒီလို
ဖြစ်တာပဲ၊ မင်းလဲ ဒီအထဲက အချိန်မီ အနာတရမဖြစ်ဘဲ လွတ်လာ
ခဲ့တယ်လို့ ငါမြင်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း နောက်ကို သတိထားပေး
ကွာ၊ နောက်တစ်ခါ အမိမခံနဲ့ သိလား၊ ကံကောင်းပါစေကွာ’

‘နောက်တစ်ခါတော့ မမိနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ’ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိသည်။ ‘သူနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး’ သို့သော် ဇီနောဒါနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ရန် အကြောင်းကံက ရှိနေပါချေသည်။

[၂၁]

အဖေက နေ့တိုင်း မြင်းစီးထွက်လေ့ရှိသည်။ သူ့မှာ အုန်းခွံရောင် တွင် အဖြူကွက်များပါသည့် အင်္ဂလိပ်မြင်းမတစ်ကောင် ရှိသည်။ ခြေတံ ရှည်လျားပြီး လည်တိုင် ကြော့ရှင်းသည်။ မြင်းက အလွန်ဆတ် အလွန်ရန်လို၍ လျှပ်စစ်ဟု အမည်ပေးထားသည်။ အဖေကလွဲ၍ သည်မြင်းမကို မည်သူမျှ မစီးနိုင်ပေ။

တစ်နေ့တွင် အဖေက မြင်းစီးရန်အတွက် ဖနောင့်ဆူးဘီးပါ မကျန် အပြည့်အစုံ ဆင်ယင်လျက် ကျွန်တော့်အဖန်းထဲ ရောက်လာ သည်။ ထိုအချိန်၌ သူက အလွန် စိတ်သဘောကောင်းလျက်ရှိသည်။ သည်နောက်ပိုင်း ယခုကဲ့သို့ မကြုံရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုပါ အတူ မြင်းစီးဖို့ခေါ်ရန် ပြောမိသည်။

‘ဟာကွာ၊ ဖားခုန်တမ်း ကစားတာကမှ ပိုကောင်းဦးမှာပေါ့ ကွ’ အဖေက ဆိုသည်။ ‘မင်း ဂျာမန်မြင်းပုလေးနဲ့ အဖေ့ကို ဘယ် လိုက်လို့ မိပါ့မလဲ’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မိအောင် လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ဆူးဘီးတပ်မယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့်လည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့’

ကျွန်တော်တို့ အတူထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အနက် ရောင် အမွှေးဖွားဖွားနှင့် မြင်းပုလေးတစ်ကောင် ရှိသည်။ ခြေလက် မြဲသည်။ သွက်သွက်လက်လက် ကြွပ်ကြွပ်ဆတ်ဆတ်ထဲက ဖြစ်သည်။ သို့သော် လျှပ်စစ် အသားကျ ပြေးသည်ကို ကဆုန်စိုင်းလိုက်မှ မိသည်။ နောက်ကျန်၍ကား မနေပေ။

အဖေ့ကိုယှဉ်နိုင်သော မြင်းစီးသမားဟူ၍ကား ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။ အဖေ မြင်းပေါ် ထိုင်နေပုံသည်ပင် အလွန် ကြည့်ကောင်းလှသည်။ အလွန် သက်သက်သာသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဟန်မျိုး။ အစီးခံရသည့် မြင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤသည်ကိုသိသဖြင့် သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး စီးသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူနေဟန်ရှိသည်။

ဦးစွာ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမကြီးတွေအတိုင်း လျှောက်စီးကြ သည်။ ထိုနောက် မြင်းပြိုင်ကွင်းထဲဝင်၍ စည်းရိုးတွေ အမြောက်အမြား ခုန်ကျော်ကြည့်ကြသည်။ အစတွင် ကျွန်တော်က ခုန်ရမှာကြောက်နေ သည်။ သို့သော် အဖေက သတ္တိနည်းသူတွေကို အထင်သေးတတ်၊ ကဲ့ရဲ့တတ်သဖြင့် ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်မနေသာတော့။ မော်စကို မြစ်ကို နှစ်ကြိမ်ဖြတ်ကြသည်။ ထိုနောက်၌ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်လာပြီဟု အောက်မေ့သည်။ အဖေကလည်း ကျွန်တော့်မြင်း မောနေပြီဟု မှတ်ချက်ချသေးသည်။ သို့သော် ကရှင်မိယန် ချောင်းကူး ရေတိမ်နားအရောက်တွင် အဖေက ကျွန်တော့် ကို ရုတ်တရက်ထားခဲ့ကာ မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် မြင်းကို

ကဆုန်စိုင်း စီးပြေးလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့နောက်က ခုန်းစိုင်း၍ လိုက်သည်။ သစ်လုံးဟောင်းတွေ စုပုံထားသည့် ဧရာမ သစ်ပုံကြီးတစ်ပုံနား ရောက်သောအခါ အဖေ မြင်းပေါ်က ခုန်ဆင်းသည်။ ကျွန်တော် သူ့အနားရောက်လျှင် မြင်းပေါ်ကဆင်းခိုင်း ပြီး လျှပ်စစ်၏ ကော်ကြီးကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ပစ်ပေးသည်။ ကျွန် တော့်အား သစ်ပုံနားမှာ စောင့်နေရန် မှာခဲ့ပြီး သူက လမ်းသွယ် ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကျွန် တော်က မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် မြင်းနှစ်ကောင်ကို လက်ကဆွဲကာ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ လျှပ်စစ်က ခေါင်းခါလိုက် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ယမ်းလိုက်၊ ဟီလိုက်၊ နှာမှုတ်လိုက် လုပ်နေသဖြင့် သူ့ကိုချည်း တဟန့်တည်းဟန့်နေရသည်။ ကျွန်တော် ရပ်ပြီဆိုလျှင် မြေကြီးကို ခွာနှင့်ရှုပ်သည်။ ကျွန်တော့်မြင်း လည်ပင်းကို လိုက်ကိုက် သည်။ တိုတိုပြောရလျှင် အလိုလိုက်ထားသော မြင်းမျိုးကောင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖေ့ကို အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရသေး။ မြစ်ပြင်မှ စိုထိုင်း သော အငွေ့အသက်များ ပြန့်လွင့်လာသည်။ မိုးက တဖွဲဖွဲရွာကာ သစ်လုံးညိုညိုများပေါ်၌ ရေအစက်ကွက်ကလေးတွေ ထင်စေသည်။ သည်အနားပတ်လျှောက်နေရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်က သည်သစ်လုံးတွေ မြင်နေရခြင်းကိုပင် မုန်းနေပြီ။ စောင့်ရတာ ငြီးငွေ့ရုံ မက စိတ်ပင်ညစ်လှပြီ။ အဖေက ပေါ်မလာ။

ဖင်လန်လူမျိုး ဖြစ်ဟန်တူသည့် အစောင့် ရဲသားကြီး တစ် ယောက် ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာသည်။ သူက သစ်လုံးများ လိုပင် ညိုညိုအိုအို။ ခေါင်းမှာ ရေအိုးပုံ သံခမောက်တစ်လုံးထောင်း

ထားပြီး လက်တွင်မူ လှံချွန်တပ် ပုဆိန်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။
(ကြံကြံဖန်ဖန် မော်စကိုမြစ်ကမ်းပါးလိုနေရာမှာ ရဲသားတစ်ယောက်
ဘာလာလုပ်နေသည် မသိ။) သူက အမယ်ကြီးအိုများလို ပါးရေ
နားရေတွန့်လိပ်သော မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

‘မြင်းတွေနဲ့ ဒီနေရာမှာ ဘာလုပ်နေလဲဆရာလေး၊ ကျွန်တော်
ကိုင်ထားပေးရမလား’

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။ သူက ဆေးလိပ်သောက်ဆေး
နည်းနည်းပေးဖို့ တောင်းပြန်သည်။ သည်လူကြီး ပြဿနာလည်း
ရှင်းသွားစေချင်၊ ကျွန်တော်လည်းဆက်ပြီး စောင့်ဆိုင်းမနေချင်တော့
သည်နှင့် အဖေဝင်သွားသည့် လမ်းကြားလေးဘက် ထွက်လာခဲ့မိသည်။
ထိုနောက် လမ်းကြားထဲဝင်သွားပြီး လမ်းချိုးကလေးတစ်ခုထဲ
ကျွန်တော်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်မိသည်။ ရှေ့ခြေလှမ်း
လေးဆယ်လောက်မှာ အဖေ့ကို တွေ့ရသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို
ကျောပေးလျက် သစ်သားအိမ်ကလေး တစ်လုံးနီးနားမှာ ပြတင်းပေါက်
ပေါင်ကို မှီ၍ ရပ်နေသည်။ ပြတင်း အတွင်းပိုင်းထဲမှာတော့ အနက်
ရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၊ ခန်းဆီးကွယ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်
ဆီမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ မြင်ရသည်။ သူက အဖေ့ကို စကား
ပြောနေသည်။ ဇီနောဒါပါတည်း။

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သည်လိုမျိုး
တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ ရုတ်တရက်
ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ပြေးမည်ပြုသည်။ အဖေ လှည့်ကြည့်၍ မြင်သွား
လျှင် ငါတော့ သွားပြီဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် သိချင်စိတ်ထက်မက
လွန်ကဲသော၊ ကြောက်စိတ် မနာလိုစိတ်တို့ထက် ကြီးမားသော

ထူးခြားသည့် စိတ်အာရုံတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို ချုပ်နှောင်ထားသည်။
ထွက်မပြေးနိုင်အောင် တားဆီးထားသည်။ ကျွန်တော် ထိုနေရာ
မှာပင် ရပ်ကြည့်ကာ နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။ အဖေက ဇီနောဒါ
ငြင်းဆန်နေသည့် အရာတစ်ခုကို မရမက တောင်းဆိုနေပုံရသည်။
သူ့မျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ယခုတိုင် မြင်ယောင်
မိသေးသည်။ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း အရိပ်
လက္ခဏာများ ရောစွက်လျက်၊ ဆွေးမြည့်သော၊ တည်ကြည်လေးနက်
သော၊ လှပသော သူ့မျက်နှာ။ သည်မျက်နှာကို သရုပ်ဖော်ဖို့ရာ
ကျွန်တော် စကားရှာမရနိုင်တော့ပါ။ သူက အင်း၊ ဟင့်အင်း၊
စသည်ဖြင့်သာ တစ်လုံးချင်း ဖြေနေသည်။ မျက်လွှာကို ပင့်၍
မကြည့်။ သူ့အပြုံးလေးက အောက်ကြိုဟန်၊ သို့သော် အလျှော့မပေး
လိုဟန်။ သည်အပြုံးနှင့်ပင် ဇီနောဒါဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိနိုင်ပါပြီ။

အဖေက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ဦးထုပ်ကို ဆွဲဆန့်သည်။ ဤ
သည်က သူ စိတ်မရှည်တော့သည့် လက္ခဏာ။ ထိုနောက် ‘မင်း
အဲဒီ နဲ့တော့ ပြတ်ပြတ်ရှင်းရှင်းလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်’ဟု ပြင်သစ်လို
ပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဇီနောဒါက ကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန်ပြီးနောက် လက်တစ်ဖက်ကို
အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် မည်သို့မျှ မထင်မှတ်နိုင်သောအရာတစ်ခု ဖြစ်ပွား
လေသည်။ အဖေက လက်ထဲမှ နှင်တံကို မြှောက်လိုက်သည်။
သည်နှင်တံနှင့် စောစောက သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှ ဖုန်များကို တဖျတ်ဖျတ်
ရိုက်ခါနေခဲ့သည်။ ရွမ်းခနဲမြည်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ဇီနောဒါလက်ထဲ
ကို နှင်တံ ရိုက်မိသည်။ သူ့လက်က တံတောင်ဆစ်အထိ တာလာ

ဟင်းလင်း။ ကျွန်တော်ပါးစပ်က ယောင်ပြီး မအော်မိအောင် မနည်းကြီး ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ ဇီနောဒါက တွန့်ရုံ တွန့်သွားသည်။ သူက ဘာမျှမပြောဘဲ အဖေကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် တံတောင်ဆစ်ကလေးကွေးကာ လက်မှ အရှိုးရာကို နှုတ်ခမ်းနှင့် နှမ်းနေသည်။ ဒဏ်ရာက ချက်ချင်းဆိုသလို နီမြန်းလာနေသည်။ အဖေက နှင်တံကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့လှေကားမှတက်ကာ အိမ်ကို ဖျက်ဝင်သလို ဝန်းဒိုင်းကြိုပြီး ဝင်သွားသည်။ ဇီနောဒါလည်း ပြတင်းဝနားမှ လှည့်သွားပြီး ခေါင်းကလေးမော့လျက် လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်းကာ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းများဖြင့် ကျွန်တော် နောက်ဆုတ် ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းကြားကလေးထိပ်အထိ ကျွန်တော် တွက်ပြေးလာမိသည်။ လျှပ်စစ်၏ ဇက်ကြိုးပင်လျှင် တွန့်တော်လက်က လွတ်သွားတော့မလို ဖြစ်သွားသေးသည်။ ထိုနောက်၌ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများက အကြီးအကျယ် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် အလွန်စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး ဣန္ဒြေပျက်ခဲ့လှသော ကျွန်တော် အဖေသည် ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်အမင်း ဒေါသကြီး တတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုကား မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ သေချာသော အရာတစ်ခုကား ရှိသည်။ ဤသည်ကား ထိုအချိန်က ဇီနောဒါ၏ အမူအရာများ၊ သူ့အပြု၊ သူ့အကြည့်ကလေးများကို ကျွန်တော်တစ်သက်တွင် ဘယ်သောအခါမျှ

မေ့ပျောက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟူသော အချက်ပင်တည်း။ သည်လို မထင်မှတ်သည့် အနေအထားသစ်တွင် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည် သူမ၏ပုံရိပ်သည် ကျွန်တော်သိစိတ် အာရုံထဲတွင် ထွင်းထုရေးထိုးထားလိုက်သလို ထာဝရ စွဲမြဲနေပေတော့မည်။ ကျွန်တော်က မြစ်ပြင်ကို ကြောင်တောင်ငေးရင်း သူ့ အရိုက်ခံရတယ် အရိုက်ခံရတယ် အရိုက်ခံရတယ် ဟူ၍သာ စိတ်ထဲက ထပ်တလဲလဲ ရှေ့ရွတ်နေမိသည်။ ပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်စက်တို့ စီးကျနေသည်ကိုပင် သတိမထားမိတော့။ 'ဘာဖြစ်နေလဲ သား၊ အဖေမြင်း ပေးကွာ' အဖေအသံ ကြားလိုက်ရသည်။

လက်က မြင်းဇက်ကြိုးကို အလိုအလျောက် ကမ်းပေးမိသည်။ အဖေ လျှပ်စစ်ပေါ် ခုန်တက်သည်။ ချမ်း၍ တုန်နေပြီဖြစ်သော မြင်းက ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ပြီးနောက် တအားခုန်၍ ပြေးထွက်သည်။ သို့သော် အဖေက နံဘေးကို ဆူးဘီးနှင့် ဆောင့် လည်ပင်းကို လက်သီးဆုပ်နှင့်ထုကာ ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။ 'ဟာ၊ အရေးထဲ နှင်တံကျန်ခဲ့ပြန်ပြီ' ဟု ညည်းသလိုဆိုသံ ကြားလိုက်ရသည်။

နှင်တံနှင့် ရိုက်လိုက်သည့် ရွမ်းကန်မြည်သံကို ပြန်ကြားယောင်ကာ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မိပြန်သည်။

'နှင်တံ ဘာဖြစ်သွားလဲ အဖေ' ခဏနေမှ ကျွန်တော်က အဖေအား မေးလိုက်သည်။

သူကမပြောဘဲ မြင်းကိုသာ သွန်၍စီးသွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မိအောင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုနေသလဲ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ချင်နေသည်။

‘မင်း စောင့်ရတာကြာလို့ တော်တော်ပျင်းသွားပြီထင်တယ်’
သူက ပါးစပ်မဟာတဟနှင့် မေးသည်။

‘သိပ်မပျင်းပါဘူး၊ ဒါနဲ့အဖေ့နှင်တံ့ ဘယ်ကျကျန်ခဲ့လဲဟင်’
ကျွန်တော်က ထပ်မေးသည်။

အဖေက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်လိုက်
ပြီး ‘ကျကျန်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လွင့်ပစ်ခဲ့တာ’

ထိုနောက် သူက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အတွေးနက်နေသည်။
သည်အချိန်၌ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် (နောက်ဆုံး
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်) တင်းမာသော အဖေမျက်နှာထက်၌ ကြင်နာမှု
နှင့် ကြေကွဲမှု အရိပ်အယောင်များလည်း ထင်ဟပ်နေသေးသည့်
အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

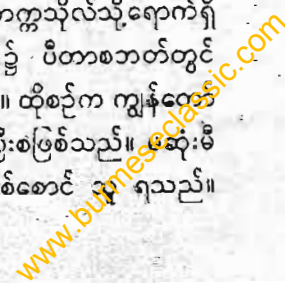
အဖေက မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းစီးသွားပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်
မှာ ကျွန်တော် လိုက်၍ မမိတော့။ သူ့ထက်ဆယ့်ငါးမိနစ်လုံးလုံး
နောက်ကျပြီးမှ ကျွန်တော် အိမ်သို့ ရောက်လေသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲ။ ညနေဘက် အခန်းထဲက စာကြည့်စားပွဲမှာ
ထိုင်ရင်း ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းပြောနေမိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်
ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ မှတ်စုစာအုပ်များ ပြန်၍ ပြည့်လာနေပြီ
ဖြစ်သည်။ ဒါ တကယ့်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖမ်းတမ်းမက်မက်
ဖြစ်နေတာ။ ဘယ်သူမဆို ဘယ်လောက် ရင်းနှီးတဲ့ လူကပဲဖြစ်ဖြစ်
တုတ်နဲ့ရိုက်ရင်တော့ နှာရမှာပဲ၊ ဒေါသဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်
ချစ်တဲ့သူကျတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် သည်းခံနိုင်တယ်၊ ဟုတ် ဘယ်
ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင်။

ပြီးခဲ့သောလအတွင်း ကျွန်တော် များစွာ ရင့်ကျက်လာခဲ့ရ
ပါသည်။ တစ်ချိန်က ခံစားခဲ့ရသည့် အချစ်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားရမှု
များ၊ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲရမှုများမှာ ယခုအခါ၌မူ နားလည်ရခက်လှ
သည့် ထိုတစ်ပါးသော ဝေဒနာနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ကလေးကလား
အရာမဝင် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ။ သည်အရာက
ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံမှာ ဝိုးတိုးဝါးတာ၊ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်။ လှပသလောက်
ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသည့် သူစိမ်းတစ်ရံဆဲ မျက်နှာတစ်ခုကို
အမှောင်ထဲတွင် အားခဲ ပုံဖော်ကြည့်နေရသည့်နယ်ပင်။

ထိုညက ကြောက်စရာအိပ်မက်ဆန်းတစ်ခု မြင်မက်သည်။
အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်က မျက်နှာကြက်နိမ့်နိမ့် မှောင်ကြုတ်ကြုတ်
အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် အဖေက နှင်တံ့ကို
ကိုင်၍ရပ်ကာ ခြေဖနောင့်ဆောင့်လျက်ရှိသည်။ ဇီနောဒါက အခန်း
ထောင့်တစ်နေရာမှာ ဝပ်တွားလျက်။ အရှိုးရာအနီစင်းက လက်မှာ
မဟုတ်ဘဲ နဖူးထက်မှာရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ဘက်
တစ်နေရာတွင် ဗယ်လော့ဇိုရော့စ်က ဒယီးဒယိုင်ရပ်လျက်။ သူ
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးတွေဖုံးနေသည်။ သူက ပြုရော်သော နှုတ်ခမ်း
များကို လှုပ်ရှားကာ အဖေအား ကြိမ်းမောင်း ခြိမ်းခြောက်သည့်
စကားတွေ ရေရွတ်နေသည်။

နှစ်လခန့်ကြာသည့်အခါ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ရှိ
သည်။ နောက်ခြောက်လခန့်ကြာသည့်အချိန်၌ ပီတာစဘတ်တွင်
အဖေ လေသင်တန်းဖြတ်ပြီး သေဆုံးလေသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်
တို့ မိသားစုမှာ ပီတာစဘတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးစဖြစ်သည်။ မဆုံးမိ
တစ်ရက်နှစ်ရက်အလိုတွင် မော်စကိုမှ စာတစ်စောင် သူ့ ရသည်။

သည်စာကြောင့် အကြီးအကျယ် ကယောက်ကယက် ဖြစ်ရသည်။ အမေထံမှာ တစ်စုံတစ်ခု တောင်းသည်။ အသနားခံသည်။ နောက်ဆုံး ငိုပင် ငိုသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်အဖေ ငိုချေသည်တကား။ လေသင်တုန်းဖြတ်မည့်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် အဖေ ကျွန်တော်ထံသို့ စာတစ်စောင် (ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်) ရေးသည်။ စာ၌ 'သား၊ မိန်းမ တွေရဲ့ အချစ်ကို ကောင်းကောင်း သတိထားပါ၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အရသာဟာ လူကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မျှဉ်းသတ်တတ်တဲ့ အဆိပ်ပဲ၊ သတိထားပါ ငါ့သား' ဟူ၍ အစချီထားပေသည်။

အဖေဆုံးပြီးသည့်နောက်တွင် အမေ မော်စကိုသို့ ငွေအတော် များများပင် ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။

[၂၂]

သုံးလေးနှစ်ခန့် ကြာသွားသည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရကာစ၊ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှန်း ယတိပြတ်မဆုံးဖြတ်ရသေးဘဲ ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင် လုပ်နေသည့်အချိန်။

တစ်ည ကပ္ပဲရုံမှာ မေဒါနေ့နှင့် သွားတွေ့သည်။ သူက အိမ်ထောင်ကျပြီး အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မျက်စိတွင်ကား သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ဟိုယခင်က အတိုင်း၊ ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲမသွား။ တစ်ခုခုကို အရူးအမူး စိတ်ဝင်စားလိုက်၊ တော်ကြာ ချက်ချင်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားလိုက် ဖြစ်နေဆဲပင်။

'ဒါနဲ့ စကားမစပ် မစွမ်းဒိုလ်စကီး ဒီရောက်နေတာ မင်းသိရဲ့ လား' သူက မေးသည်။

'ဘယ်က မစွမ်းဒိုလ်စကီးလဲဗျ'

'မင်းမမေ့နိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ တစ်ချိန်တုန်းက ဇီနောဒါတွေ ကင်လေ၊ မင်းရော ငါရော တို့ အားလုံး ပိုင်းပိုးခဲ့ကြတာ၊ နတ်စကု ရွန်ပန်းခြံကြီးနားက နွေတဲကလေး သတိမရဘူးလား'

‘ဩ၊ သူက ဒိုလ်စကီးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့’
‘အေးလေကွာ’

‘သူ ဒီမှာ၊ ဒီဇာတ်ရုံထဲမှာ ရောက်နေတယ်လား’

‘ဒီထဲမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ဒီပီတာစဘတ်မှာ
ရောက်နေတယ်၊ အလျင်တစ်ရက်နှစ်ရက်က ရောက်တာ၊ ဒီကနေ
နိုင်ငံခြားသွားဖို့စီစဉ်နေတယ်’

‘သူ့ယောက်ျားက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဗျ’ ကျွန်တော် မေးမိသည်။

‘တော်တော်သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ချမ်းလဲ
ချမ်းသာတယ်၊ မော်စကိုမှာ ကိုယ်နဲ့ တစ်ရုံးတည်း လုပ်ဖူးတယ်၊ ဒါ
လောက် လူသိထင်ရှားဖြစ်ပြီးမှ အဲ၊ မင်းလဲ အကြောင်းစုံတော့
သိပြီးရော ပေါ့လေ’၊ မေဒါနောက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ပြီး
‘အဲဒီပြဿနာ ပေါ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ယောက်ျားကောင်းကောင်းရဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ၊ နောက်
ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာမှာနဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့လို လိမ္မာတဲ့
မိန်းမမျိုးကျတော့ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူးပေါ့လေ၊ မင်းသွားတွေ့လိုက်
စမ်းပါကွာ၊ မင်းနဲ့တွေ့ရရင် သူ့ သိပ်ဝမ်းသာမှာ၊ ပြီးတော့ လှတာ
ကလည်း အလျင်ကထက်တောင် လှနေသေးတယ်’

မေဒါနောက ကျွန်တော့်ကို ဇီနောဒါလိပ်စာ ပေးသွားသည်။
သူမက ဒီမပ်သ် ဟိုတယ်မှာ တည်းနေသည်။ အတိတ်က အရိပ်တွေ
မွှေနှောက် လှုပ်ခတ်လာပြီး၊ နောက်နေ့တွင်ပင် တစ်ချိန်က ချစ်သူထံ
သွားတွေ့လိုက်ဦးမည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကတိပေးထားလိုက်မိသည်။
သို့သော် ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း အကြောင်း ပေါင်းစုံတွေ

ပေါ်လာပြန်သည်နှင့် ထိုနေ့က မသွားဖြစ်လိုက်။ တစ်ပတ်မျှကြာသွား
သည်။ ပြီး နောက်တစ်ပတ် နောက်ဆုံး ဒီမပ်သ်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်
ရောက်သွားပြီး မစွမ်းခိုင်စကီးကို စုံစမ်းသည့်အခါ၌ကား လွန်ခဲ့သည့်
လေးရက်ခန့်ကမှ မီးဖွားရင်း သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ
လေသည်။

နလုံးသားတည့်တည့်ကို အထိုးနှက်ခံလိုက်ရသလို ကျွန်တော်
ခံစားမိသည်။ တွေ့ခွင့်ကြုံပါလျက် မတွေ့ခဲ့လိုက်ရသည့် အဖြစ်နှင့်
နောင် ဘယ်သောအခါမျှ မတွေ့နိုင်ပြီဟူသောအသိကြောင့် ကျွန်တော့်
မှာ ကျိတ်မခိုင်ခံမရဖြစ်ကာ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင်
ရှိတော့သည်။

သူ သေပြီ။ ဟိုတယ်အလုပ်သမားအား ကြောင်တောင်ငေး
ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက ထပ်မံ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။
လမ်းပေါ်သို့ ဖြည်းလေးတိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘယ်ဆီ
ဘယ်ဝယ်ဟူ၍ စိတ်က သိမှတ်ခြင်းမရှိဘဲ လျှောက်မိလျှောက်ရာ
လျှောက်လှမ်းလာခဲ့မိသည်။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များက ကျွန်တော့် စိတ်
အာရုံဝယ် ရုတ်တရက် ပီပြင်ထင်ရှားစွာ ပေါ်၍လာသည်။
နနယ်ပျိုမြစ်၍ တက်ကြွလန်းဆန်းသော ဘဝတစ်ခု၊ သည်သို့ပင်
လျင်လျင်မြန်မြန် နီဂုံးချုပ် အဆုံးသတ်ရလေမည်လော။ ကြည့်စမ်း၊
ယခုအထိ အသက်ရှင်နေဆဲ ဖြစ်သော ကျွန်တော်နှင့် ဘာမျှမဝေး
လှမ်းသော တစ်နေရာ၊ အဖေ သင်္ချိုင်းဂူနှင့် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်သာ
ကွာဝေးသည့် နေရာ၊ စွတ်စိုသော မြေအောက်အမှောင်ထုထဲရှိ
အလုပ်ဝတ်ထားသော သေတ္တာကျည်းကျည်းကလေးထဲတွင် အိပ်စက်

လဲလျောင်းနေသည့် ချစ်မြတ်နိုးရသူ၏ ရုပ်အသွင်၊ သူ့မျက်လုံးလှလှ ကလေးများ၊ ဆံနွယ်အခွေအလိပ်ကလေးများကို မြင်ယောင်တမ်းတ နေမိသည်။ သည် အဖြစ်အပျက်တွေကို အထပ်ထပ်အဖန်ဖန် ပြန်လှန်တွေးတောကာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည့်ကြားကပင် ကျွန်တော့် နားထဲဝယ် 'ဥပေက္ခာနှုတ်ခမ်းများမှ လှစ်ဟလာသည့် မရဏစကား၊ ဥပေက္ခာများဖြင့်ပင် ငါ ကြားနာခဲ့ပြီ' ဟူသော လင်္ကာ စကားသံများ ပဲ့တင်ထပ်၍ နေပါချေသည်။

အို လုလင်၊ ပျိုရွယ်လန်းဆန်းသော အို လုလင်ဘဝ၊ သင့်အား မည်သည့်အရာကမျှ မထိခိုက်နိုင်ချေတကား။ လောက၏ ရတနာအားလုံး သင်ပိုင်ဆိုင်ချေသည်တကား။ ကြေကွဲမှုကိုပင် သင် မြန်ယှက်နိုင်သည်။ ပူဆွေးသောကသည်ပင် သင့်ဘဝကို တန်ဆာ ဆင်နိုင်ပါပေသည်။ သင်ကား မိမိကိုယ်၌ ယုံကြည်မှု စိတ်ဓာတ် ပြည့်ဝကာ မော်ကြွားနိုင်လွန်းပေစွ။ 'ကြည့်လော့၊ ငါတစ်ဦးတည်းသာ ရှင်သန်ကျန်ရစ်သည်၊ ကြည့်ကြလော့' ဟူ၍ သင် ဟစ်ကြွေးနေချေ သည်။ သို့သော် သည်အချိန် အတောအတွင်းမှာပင် သင်၏နေ့ရက် များသည်လည်း အရေအတွက် အမှတ်အသား ကင်းမဲ့စွာ ကုန်ဆုံး လျက် ရှိချေသည်။ သင့် ပတ်ပတ်လည်ရှိ အရာမှန်သမျှလည်း နေပူ ရှိန်၌ ဖယောင်းအရည်ပျော်သကဲ့သို့ ပျော်ပျက်လျက် ရှိကြသည်။ ဆီးနှင်းများကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ် ပျက်သုဉ်းလျက် ရှိကြသည်။ စင်စစ် သင်၏ ကျေနပ် အားရနေမှုသည်လည်း သင်၌ အရာရာ ဖန်တီးနိုင်သော စွမ်းအားရှိသည်ဟု မိမိဘာသာ ယုံမှတ်နိုင်စွမ်း ရှိနေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သင့်အနေနှင့်

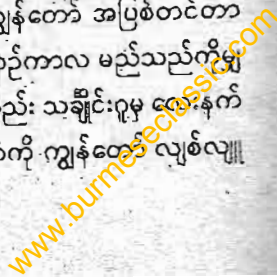

အသုံးချစရာ နေရာနှင့် နည်းလမ်း ရှာမရသည့် စွမ်းအားများကို အချည်းနှီး ကုန်ခန်းစေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် မိမိ၌ စွမ်းအားရှိပါလျက်နှင့် ကောင်းစွာ အသုံးမပြုခဲ့ရဟု မိမိဘာသာ ယုံကြည်ကာ 'အချိန်တွေသာ အလဟဿ ဖြန်းတီးမပစ်ခဲ့ရင် ဒါတွေ ငါ ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့' ဟု ပြောထွက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လော့။

ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းသာပင်။ ကျွန်တော် သည်ကော ဘယ်သို့သော အရာများကို မျှော်မှန်းခဲ့ပါသနည်း။ ချစ်ဦးသူ၏ အရိပ်တစ္ဆေအား တဒဂံ ဝမ်းနည်းမှု၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတ မှုကလေးမျှနှင့် နှုတ်ဆက် ခွဲခွာနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်၌ အဘယ်သို့သော တောက်ပြောင်သည့် အနာဂတ်များ မျှော်လင့်စရာ ရှိနေ၍ပါနည်း။

တကယ်လက်တွေ့၌ ကျွန်တော့် ရည်မှန်းချက်တွေ မည်မျှ အကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်တော့်ခရီးလမ်းမှာ ဆည်းဆာ၏အရိပ်များ ထိုးစပြုလာပြီဖြစ်သည့် ယခုအချိန်တွင် နွေဦး အစ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းက တဒဂံတိုက်ခတ်သွားခဲ့သည့် လေပြင်းကလေးအကြောင်းထက် ပို၍ တောက်ပသော ပို၍ အဖိုးတန် သော အမှတ်ရစရာ အကြောင်းအရာများ ရှိပါသေး၏လော့။

သည်မျှဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အပြစ်တင်တာ များသွားလေမည်ထင်သည်။ စင်စစ် ပျိုမျစ်စဉ်ကာလ မည်သည်ကိုမျှ အလေးအနက်မထားတတ်သည့် အချိန်ကလည်း သင်္ချိုင်းဂူမှ လေးနက် 'တည်ကြည်စွာလာသည့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးသံကို ကျွန်တော် လျစ်လျူ

မရှုနိုင်ခဲ့ပါ။ ဇီနောဒါ ကွယ်လွန်ကြောင်း ကြားသိရပြီးသည့်နောက် ရက်အနည်းငယ်ခန့်အကြာမှာပင် ကျွန်တော်နှင့် အဆောက်အဦတစ်ခု တည်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော အဘွားအိုတစ်ဦး၏ နောက်ဆုံး အချိန်၌ ကျွန်တော် သွားရောက် ပြုစုပေးခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ ဤသည်မှာလည်း တားဆီးမရနိုင်သည့် စိတ်ဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော် သွားရောက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားအိုကား သစ်သားကြမ်းခင်းကို မွေ့ရှာပြုကာ အိတ်ဟောင်း တစ်လုံးကို ခေါင်းအုံးလုပ်၍ နေရရှာသည်။ ကိုယ်ပေါ်၌ လွမ်းခြုံထား သည်တို့ကလည်း အစုတ်စုတ် အဖွာဖွာတွေ့ချည်း ဖြစ်သည်။ အဘွားအိုမမျှာ အလွယ်တကူ အသက်မထွက်နိုင်ဘဲ ဝေဒနာကိုသာ ခံစား၍ နေရရှာသည်။ သူမ၏ ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲမွဲတေ ခဲ့သောဘဝ၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသောဘဝ ဖြစ် သည်။ ပျော်ရွှင်မှုဟူသည် ဘာမှန်းမသိ၊ ချိုမြိန်သော ချမ်းသာသုခ ဟူသည်ကို တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မြည်းစမ်းဖူးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ သို့ဖြစ်လျှင် သူမ အနေနှင့် ဝေဒနာမှ လွတ်မြောက်စေလျက် ငြိမ်းအေးမှုကို ပေးမည့် သေခြင်းတရားဆိုသည်အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုစရာ အကြောင်းရှိ၏။ သို့သော် လက်တွေ့၌မူ သူမ၏ ချည်နဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်သည် အကြောက်အကန် တွန်းလှန်ရုန်းကန်လျက် ရှိချေ သည်။ သေမင်း၏ အေးစက်သောလက်များအောက်၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖိုလို့က်နေနိုင်သေးသရွေ့ကား အဘွားအိုသည် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ကြွင်း ကျန်သမျှ အင်အားကလေးဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသား ပြုကာ 'အို၊ ဘုရားသခင် တပည့်တော်မ၏ အပြစ်များကို ခွင့်လွှတ်တော်

မူပါ' ဟူ၍ တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေဆဲဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံး အစုံ၌ သေခြင်းတရားအား အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း လက္ခဏာများသည် လုံးဝ သတိကင်းမဲ့သွားသည့် နောက်ဆုံးအချိန် ကျမှသာ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သေအံ့မှူးမှူး အဘွားအို၏ နံ့နား၌ရှိစဉ် ဇီနောဒါအတွက် များစွာ စိတ်ထိခိုက်တုန်လှုပ်မိခဲ့သည်ကို အမှတ်ရသည်။ ပြီး သူ့အတွက်လည်းကောင်း၊ အဖေအတွက် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်တိုင်အတွက်လည်းကောင်း ဆုမွန် ကောင်းတောင်းလိုစိတ်များလည်း အပြင်းအပြ ဖြစ်ပေါ်မိခဲ့ပါချေသည်။

အမှတ် ၉၅၊ အင်းစိန် မင်္ဂလာဒုံလမ်း၊
ရွာမ၊ အင်းစိန်။